

Chuyện Tình Như ở Trong Mơ

Chương 1

Thi Phụng trở mình nằm nghiêng. Ánh mặt trời ban mai xuyên qua cửa kính có màn che bằng gỗ dọi lên tấm vải trải giường bằng satin trắng thành một vệt dài màu vàng. 7 giờ. Nàng lười biếng rời khỏi giường vì một lý do giản dị. Không phải thức dậy sớm để đi làm. Chiều hôm qua nàng đã nhận cái check cuối cùng của sỡ. Tình trạng kinh tế khó khăn khiến cho tiệm bán quần áo mà nàng làm *manager* phải đóng cửa vì không thể cạnh tranh lại những công ty lớn có tiền và có nhiều chi nhánh trên toàn quốc. Phòng ngủ của nàng và luôn cả ngôi nhà rộng thật im vắng. Bà má chồng có lẽ đã chở con trai đi bác sĩ cho nên phải mang theo hai đứa cháu nội. Với đồng lương của một manager, cộng thêm tiền an sinh xã hội của mẹ chồng và tiền trợ cấp tàn tật của chồng; đời sống của một gia đình năm người không được sung túc cho lắm. Bây giờ lại bị thất nghiệp, nàng thấy một tương lai không sáng sủa gì cho lắm nếu không tìm được việc làm trong một vài tháng nữa. Dù có lãnh tiền thất nghiệp thời số tiền đó chỉ đủ lây lất qua ngày. Cuối cùng tiền thất nghiệp cũng sẽ hết. Lúc đó nàng không biết phải làm gì.

Tiếng chuông điện thoại réo lên khiến cho Thi Phụng cau mày. Chuông réo tới lần thứ ba nàng mới uể oải nhắc lên.

- Hello...

Nàng dần mạnh điện thoại trở về chỗ cũ khi nghe được vài tiếng đầu của nhân viên của hãng quảng cáo. Lầm bầm vài tiếng nàng từ từ ngồi dậy. Khoác thêm chiếc áo choàng, nàng nhìn vào trong gương để chải lại cái đầu rối dù biết trong nhà không có ai.

- Má ơi má...

Thi Phụng gọi nhỏ rồi mở cửa phòng ngủ của mình. Ngôi nhà rộng hai ngàn một trăm bộ vuông vắng lặng trừ tiếng rì rầm của máy điều hòa không khí. Buông mình xuống cái ghế nệm bằng da màu đen nàng đưa mắt nhìn vợ vẫn. Mọi vật đều ngăn nắp và sạch sẽ, thơm thoang thoang mùi deodorizer. Chừng năm phút sau nàng lại đứng lên vì thêm ly cà phê sữa. Đó là thói quen nàng học được từ Bằng, ông chồng tàn phế vì tai nạn xe cộ cách đây hơn ba năm. Nấu nước sôi bằng microwave nàng chế vào cái phin cà phê xong mang ra phòng khách ngồi chờ nước chảy xuống. Mười phút sau, nhắc lấy cái phin ra khỏi tách cà

phê đầy nước, nàng bỏ hai muỗng sữa đặc vào đoạn khuấy nhẹ nhẹ. Đưa lên nhấp ngụm nhỏ nàng gật gù vì cái vị đậm đà của sữa và mùi thơm của cà phê. Thấy tờ nhật báo trên bàn nàng cầm lên, lơ đãng đọc mấy cái tin xe cán chó và nhâm nhi ly cà phê sữa. Uống đến hớp cà phê cuối cùng xong nàng đứng lên đi vào phòng ngủ. Đứng trước gương và tự ngắm bóng mình nàng hỏi mình phải làm gì cho hết một ngày dài lê thê. Dù không biết mình sẽ làm gì song nàng biết mình phải ra khỏi nhà. Đi đâu cũng được. Đi lanh quanh. Đi shopping. Nhìn ngắm nữ trang, quần áo đẹp và đắt tiền để rồi mơ ước và thêm thuồng. Đứng tần ngần trước gương giầy lát Thi Phụng thở dài nhẹ nhàng đoạn mở cửa bước vào phòng tắm xong khóa cửa lại cẩn thận. Sau khi xem phim Sycho của Hitchcock nàng đâm ra sợ hãi vì bị ám ảnh khi nghĩ có kẻ lạ mặt đột nhập vào trong phòng lúc mình đang tắm. Mở nước âm ỉ xuống bồn, rót chút xà bông xong nàng bắt đầu cời quần áo. Trên tấm gương bóng loáng phản chiếu một thân hình gợi cảm. Khuôn mặt thanh tú, mắt đen dài long lanh, bờ ngực cao, eo thon, mông tròn trịa, đôi chân dài; tất cả những thứ đó là của trời cho lại được giữ gìn bằng phương pháp thể dục và ăn uống điều độ. Nắn nắn cái ngực vun đầy nàng mỉm cười vì ý tưởng ngộ nghĩnh *Cái này thực chứ không phải silicon...* . Nàng cười thành tiếng vì ý nghĩ này. Trong lúc chờ nước đầy bồn tắm nàng bắt đầu massage thân thể của mình. Đây là một bí quyết để có được một làn da mịn màng và mềm mại. Phải làm cho da của mình thở. Nàng đã trả lời như vậy khi các nhân viên làm chung sở hỏi lý do tại sao nàng lại có làn da mịn và tươi trẻ. Tắt nước nàng thông thả bước vào bồn tắm vì không có gì phải vội vàng. Một người đàn bà mà vội vàng khi tắm rửa cũng như hà tiện nước để tắm thời tốt hơn đừng có tắm. Nàng đã nói đùa với má chồng khi bà phàn nàn vì nàng tắm lâu và tốn nhiều nước. Xà bông thoang thoang mùi trái cây. Trầm mình trong bồn nước nóng nàng nhắm mắt lại để cảm thấy mọi lo âu, nhọc mệt và ưu phiền của mình từ từ tan vào nước. Cảm giác này thật thoải mái và dễ chịu khiến cho nàng yêu mình, yêu người và yêu đời hơn. Hụp đầu xuống nước nàng nín thở thật lâu cho tới khi không chịu được mới trồi lên. Thở một cái khi nàng lại hụp đầu vào trong nước rồi nổi trở lên và sau đó mới bắt đầu gội đầu. Đồ xà bông gội đầu lên tay nàng thoa lên tóc và sau đó dùng mười ngón tay có móng tay dài và nhọn cào xới lên da đầu. Đây cũng là cách để cho da đầu thở và làm mái tóc trở nên óng mượt. Gội đầu xong nàng mở cho nước dơ chảy ra hết đoạn xả nước sạch vào. Đợi cho nước đầy nàng vặn tắt, pha eau de cologne rồi kỳ cọ thân thể của mình. Sau đó nàng đứng lên và mở *shower* để gội đầu lần nữa. 10 giờ ba mươi lăm nàng mới bước ra khỏi phòng tắm. Đứng ngắm mình trong gương nàng mỉm cười hài lòng và bắt đầu xấy tóc cho khô. Thường thường nàng mất độ nửa giờ để trang điểm song hôm nay không hiểu nghĩ sao nàng lại không thích trang điểm. Không son, không phấn, không đánh má hồng, không xịt nước hoa, không đeo nữ trang gì hết nàng mặc vội cái áo sơ mi cụt tay, quần jean cũ và giầy ba ta. 11 giờ 8 phút nàng lái xe tới Bank of America. Nắng chói chang. Những chùm hoa màu trắng, đỏ và tím phát phơ trong gió. Lững thững bước trên lối đi bộ bằng xi măng

trắng mốc nằng lơ đãng nhìn ngắm mấy đứa trẻ của một nhà giữ trẻ đang nô đùa phía bên kia hàng rào. Vì mãi nhìn nên nằng va vào một người đàn ông đi ngược chiều.

- Cái ông này...

Thị Phụng kêu lên bằng tiếng mẹ đẻ của mình. Không biết vô tình hay cố ý nằng buông chiếc bóp da rơi xuống nền xi măng. Hơi mỉm cười người đàn ông cúi nhặt cái bóp da lên còn miệng cũng nói một câu bằng tiếng Việt.

- Xin lỗi bà... Tôi thật vô ý...

Miệng có vẻ trách người đàn ông nhưng Thị Phụng biết là lỗi của mình. Tuy nhiên nghe người ta lên tiếng xin lỗi nằng được thả buông một câu.

- Không có chi tuy nhiên mai một...

Dường như đọc được ý nghĩ của nằng nên người đàn ông cười nhả nhận.

- Dạ... Tôi thành thật xin lỗi bà... Mai một tôi sẽ đi đứng cẩn thận hơn...

Thái độ lịch sự của ông ta khiến cho Thị Phụng hơi mắc cỡ song nằng giấu kín nó bằng cách cầm lấy cái bóp trên tay của người đàn ông rồi nói gọn một câu.

- Cảm ơn ông...

Nằng bước nhanh về phía cửa và hơi mỉm cười vì biết người đàn ông đang nhìn sau lưng của mình. Mười phút sau nằng lại xô cửa bước ra. Nắng vàng hực một màu óng ánh động trên tàng cây phong xanh lá. Đeo kính đen lên nằng bước về phía chỗ mình đậu xe. Ngồi vào tay lái nằng nhắm mắt lại một giây vì hơi nóng hừng hực trong xe.

- Đứng ra mình nên ở nhà...

Thị Phụng lẩm bẩm khi vận công tắc. Nghe có tiếng gõ lên cửa kính nằng quay nhìn và thấy người đàn ông lúc nãy. Bấm nút quay cửa kính nằng chưa kịp hỏi người đàn ông đã lên tiếng trước.

- Thưa bà... Tôi thành thật xin lỗi bà lần nữa...

Thị Phụng mỉm cười.

- Chuyện nhỏ đó ông để ý làm chi... Chính ra là lỗi của tôi và tôi phải xin lỗi ông mới đúng...

Người đàn ông cười nhẹ.

- Chắc bà cũng ở trong phố này?

Người đàn ông gợi chuyện bằng câu hỏi. Thị Phụng đặt hai bàn tay của mình lên tay lái.

- Dạ tôi cũng ở trong phố. Còn ông?

- Dạ tôi cũng ở trong phố. Bà có hai bàn tay đẹp tuyệt...

Người đàn ông chợt ngừng nói vì biết mình lỡ lời. Liếc nhanh người ngồi trong xe anh ta ấp úng.

- Xin lỗi bà... Tôi... Tôi ăn nói vô duyên...

Thị Phụng giấu hai bàn tay của mình giây lát rồi mỉm cười im lặng. Mặc dù không nhìn

song nàng có cảm tưởng người đàn ông muốn nói điều gì nhưng ngại mở lời.

- Thưa bà... Nếu không có chi phí tôi mời bà bữa ăn trưa gọi là tạ lỗi với bà...

Quay đầu nhìn vào khuôn mặt của người đàn ông Thi Phụng nghĩ thật nhanh.

- Kể ra ông này nhìn cũng khá... cũng sạch nước cần...

Bình thường có lẽ nàng từ chối lời mời của người đàn ông lạ này nhưng hôm nay nàng lại nhận lời vì hai lý do: không có việc gì làm và có người mời đi ăn tối và gì mà không nhận lời. Mất mát cái gì đâu mà sợ.

- Cảm ơn ông...

Hiểu người đàn bà đã nhận lời người đàn ông cười vui vẻ.

- Chắc bà biết nhà hàng Sài Gòn?

Thi Phụng cười gật đầu.

- Tôi hẹn bà ở đó đúng 12 giờ...

Nhìn thấy đồng hồ trên xe chỉ 11 giờ 40 Thi Phụng cười.

- Dạ tôi sẽ đúng hẹn...

Người đàn ông mỉm cười.

- Tôi tên Hân thưa bà...

Hiểu ý của Hân Thi Phụng cười nhẹ.

- Dạ tôi tên Thi Phụng...

Hân trở lại chỗ đậu xe của mình. Thi Phụng từ từ lái xe ra đường lớn. Nhìn vào kính chiếu hậu thấy chiếc Mercedes đang ở phía sau nàng lắm lắm.

- Chà sang dữ... mà hồng biết sang thật hay giả đây...

Thi Phụng cười hắc hắc với ý nghĩ của mình. Lát sau nàng lái vào bãi đậu xe của nhà hàng Sài Gòn. Tuy tới trước song nàng vẫn còn ngồi trong xe, có lẽ vì do dự hoặc ngần ngại không muốn đi ăn trưa với Hân. Tới khi thấy Hân đi tới gần nàng thở hắt hơi dài rồi mới chịu mở cửa. Nhìn Hân đang đi tới nàng cười nói đùa một câu.

- Tôi nghĩ là ông nhất định không muốn ăn trưa một mình...

Hân bật cười vui vẻ.

- Bà đoán đúng ý của tôi... Tôi sợ ăn trưa một mình lắm... Do đó mà tôi nhất định mời bà, năn nỉ bà đi ăn trưa với tôi. Ngay cả phải nằm vạ tôi cũng làm...

Thi Phụng cười thánh thót. Trong óc nàng thầm nghĩ.

- Cha này leo mép nhưng ít ra cũng biết nói chuyện...

Hai người sóng đôi vào cửa. Người chủ tiệm vồn vã chào Hân. Điều đó cho Thi Phụng biết Hân phải là khách quen và khách sộp của nhà hàng. Họ được đưa tới cái bàn hai chỗ ngồi cạnh cửa sổ. Rất lịch sự Hân kéo ghế cho Thi Phụng và nàng vui vẻ để cho Hân làm cử chỉ lịch sự này. Nàng chọn ly trà đá và tô bún bò Huế, còn Hân chọn tô bún bò xào và ly cà phê sữa đá. Trong lúc ngồi chờ thức ăn Thi Phụng nhìn ra khung cửa sổ. Xa xa dãy núi xanh mờ trong bầu trời trong. Những tảng mây trắng dật dờ trôi. Rừng cây cũng xanh. Trời cũng

trong xanh.

- Tôi thích ngồi chỗ này...

Thi Phụng lên tiếng. Hân cười nhẹ.

- Nếu bà muốn bà có thể ngồi đây ăn trưa mỗi ngày...

Thi Phụng cười thầm trong bụng vì câu nói dò đường của Hân.

- Thỉnh thoảng thời được chứ ăn trưa ở đây mỗi ngày tôi sẽ ra cửa không lọt...

Hân bật cười vì câu pha trò.

- Tôi nghĩ là chuyện đó sẽ không xảy ra...

- Tại sao ông nghĩ chuyện đó sẽ không xảy ra?

Hân cười cười.

- Có hai lý do. Thứ nhất tôi nghĩ một người đẹp như bà sẽ không để cho mình tăng *trọng lượng* tới độ đi ra cửa không lọt...

Thi Phụng cười thánh thót vì cách dùng chữ của Hân.

- Còn lý do thứ nhì?

- Trường hợp nếu bà tăng trọng lượng tôi sẽ bảo nhà hàng làm cái cửa rộng ra để cho bà đi...

Thi Phụng rủ ra cười. Nàng bắt đầu thích Hân, thích cung cách nói chuyện của anh ta nhưng nàng không muốn nói ra. Nàng không muốn tỏ lộ bằng lời nói, hành động hay cử chỉ gì để khiến cho Hân nghĩ là nàng thích anh ta. Càng giấu kín càng tốt, càng bảo mật càng tốt.

- Tôi cảm ơn lòng tốt của ông...

Thi Phụng cười nói. Hân gật gù mỉm cười. Anh ta hiểu được cái ý trong câu nói của Thi Phụng. Người hầu bàn mang thức uống tới. Hóp một hóp cà phê sữa đá Hân nói nhỏ.

- Ngày mai bà có làm gì không?

- Ông có ý gì?

Không trả lời Thi Phụng hỏi lại và Hân giải thích.

- Ông anh ruột của tôi mời tôi ăn tiệc ở River Park...

Uống một ngụm nhỏ trà đá Thi Phụng nhìn người đối thoại như chờ nghe tiếp.

- Ông *cook out* cho sinh nhật của đứa con trai và ông mời tôi tới dự...

- Như thế thời ông đi một mình cũng được...

Hân cười gượng. Anh nghĩ là mình nên nói thật thời may ra mới làm cho Thi Phụng đổi ý.

- Tuy mới gặp bà nhưng tôi thích bà. Tôi chỉ muốn nói thích bà như thích một người quen hay thuần túy một người bạn. Một lý do nữa là tôi hãnh diện được quen bà...

Thi Phụng mỉm cười. Không ít thời nhiều câu nói cuối cùng của Hân đã khiến cho nàng sung sướng. Nàng biết mình đẹp và quyến rũ. Tuy nhiên điều đó phải được người ta, đàn ông khen tặng thời mới có giá trị và tác dụng nhiều hơn. Cũng giống như thứ hoa đẹp mà không được người ta nhìn ngắm và thưởng thức thời uống công trồng trọt và chăm sóc.

Thấy Thi Phụng vẫn chưa chịu trả lời Hân cười tiếp.

- Tôi nghĩ tôi không uống công xin lỗi và ngồi ngoài nắng nóng chờ bà...

Thi Phụng cười nhẹ.

- Ông định kể công với tôi hả. Được rồi tôi sẽ gặp ông chiều mai. Tôi lỡ ăn tô bún bò của ông rồi...

Hân cười vui vẻ.

- Nhà hàng này còn nhiều món ngon lắm. Ăn cả năm cũng chưa đã thèm...

Hiểu cái ẩn ý của Hân Thi Phụng cười thầm. Người hầu bàn mang thức ăn tới. Mùi rau thơm bốc thoang thoang. Nhắm mùa hè nên nhà hàng có đủ mọi loại rau thơm. Hân nhìn Thi Phụng sửa soạn cho tô bún bò một cách thích thú. Thoạt đầu nàng dùng muỗng múc một nước lèo đưa lên miệng nếm thử xong bỏ rau thơm, ớt, và nặn thêm miếng chanh tươi vào tô bún. Bây giờ tô bún có màu sắc rực rỡ trong bát mắt khiến cho anh chảy nước miếng.

- Nhìn tô bún bò của bà tôi tự nhiên thèm muốn ăn...

Thi Phụng bật cười. Người ta ai cũng cười. Có người cười mà giọng cười của họ làm cho người khác khó chịu. Có người cười khiến cho người ta thích. Hân cảm thấy giọng cười của Thi Phụng rất quyến rũ.

- Ông muốn đổi hôn?

Bật thành tiếng cười ngắc Hân lắc đầu.

- Thôi... Để lần sau tôi sẽ ăn bún bò...

Thi Phụng mỉm cười nghĩ thầm.

- Nghèo mà ham... Lần sau hả... Lần sau ông sẽ ăn một mình...

Dù nghĩ như vậy song nàng lại cười nói.

- Để lần sau ông ăn chắc ngon hơn...

Hân ăn rất chậm. Anh dành thời giờ kín đáo quan sát cách ăn uống của Thi Phụng. Có lẽ anh muốn xem cách ăn uống để tìm hiểu về người đàn bà mới quen này. Thoạt trông cách ăn mặc thời nàng không thuộc loại người giàu có, đua đòi và hay se sua. Dù ăn mặc giản dị và không trang điểm song Thi Phụng toát ra nét quyến rũ là lạ khiến cho người ta bị cuốn hút ngay lần đầu gặp gỡ. Lời nói không kiêu cách, cử chỉ bình dị, nàng có cái cá tính tự nhiên rất dễ thân cận.

- Ông nhìn để cho điểm tôi hả...

Thi Phụng cười nói sau khi dùng cái muỗng húp một chút nước lèo. Hân cười lắc đầu.

- Tôi đâu phải là giám khảo trong cuộc thi hoa hậu đâu mà chấm điểm bà. Và lại nếu có cho điểm thời cũng không có điểm để cho...

- Sao vậy?

Thi Phụng hỏi sau khi húp một muỗng nước bún bò Huế. Tuy câu hỏi gọn và cộc lốc nhưng có vẻ thân mật và cợt đùa nhiều hơn vì thế không làm cho người nghe phật lòng. Hân nhận

thấy nàng chỉ uống nước và ăn rau mà không đụng đũa tới thịt bò và bún.

- Tôi mạn phép không trả lời câu hỏi của bà. Có thể sau này tôi sẽ nói...

- Ông nhất định làm quen với tôi à?

Hân gật đầu uống cạn ly cà phê sữa.

- Tôi nghĩ thế. Dễ gì tìm được một người như bà...

- Tôi đã có chồng có con rồi...

Hân cười cười nói với giọng nghiêm trang.

- Bà hiểu lầm ý của tôi rồi. Tôi chỉ muốn quen bà như một người bạn, thuần túy một người bạn. Đi ăn, nói chuyện cho vui rồi ai về nhà nấy. Không có chuyện bậy bạ gì hết...

Ngừng lại giây lát Hân nói nhỏ.

- Nếu muốn chuyện đó tôi sẽ tìm một người khác. Có rất nhiều người vui vẻ và sẵn sàng yêu tôi...

Thị Phụng cười nói sau khi uống ngụm nước trà.

- Đàn ông có ba điều kiện để cho đàn bà theo đuổi. Thứ nhất là tiền, thứ nhì là tiếng tăm và thứ ba là quyền lực. Ông thuộc hạng nào?

- Bà đoán thử xem?

Hân trả lời câu hỏi của Thị Phụng bằng câu hỏi. Lắc lắc ly trà đá đang cầm nàng cười nói trong lúc nhìn vào ly nước trà chứ không nhìn Hân.

- Tôi không biết. Tôi mới quen ông có một giờ đồng hồ thôi làm sao tôi đoán được...

- Như vậy bà phải gặp lại tôi nhiều lần. Bà có ý nói như vậy à?

Thị Phụng bật lên tiếng cười ngắc. Hân nghe giọng cười của nàng thánh thót, êm êm như tiếng nhạc bên tai.

- Tôi sẽ mời ông ăn trưa nhưng chưa biết lúc nào...

- Bà cứ thông thả... Người cùng phở nên tôi tin thế nào mình cũng sẽ đụng đầu với nhau...

Thị Phụng lại cười vì câu nói của Hân.

- ... Tuy nhiên để cho chắc ăn đây là số điện thoại của tôi. Khi nào đói bụng bà cứ gọi...

Hân đưa cho Thị Phụng cái business card màu vàng nhạt trên đó chỉ ghi vồn vẹn tên và số điện thoại.

- Có bao nhiêu thôi à?

Thị Phụng cười hỏi. Hân cười cười.

- Bà còn muốn gì nữa...?

- Nghề nghiệp hay sở làm...

- Tôi không có nghề nghiệp và cũng không có sở làm...

Thị Phụng hơi ngoẹo đầu nhìn Hân với cái nhìn giễu cợt.

- Ông xạo ông ơi... Lái chiếc xe đắt tiền như ông mà không có nghề nghiệp và sở làm. Ông tưởng tôi ngây thơ tới độ nghĩ ông *homeless* à...

Hân cười hắc hắc.

- Xe đó tôi mượn của người bạn...

Thị Phụng ngắt lời.

- Ông lại không thành thật với tôi rồi. Như thế mà ông nói ông muốn làm bạn với tôi...

Hân cười gượng vì bị Thị Phụng bắt bẻ. Anh chưa kịp lên tiếng Thị Phụng tiếp nhanh.

- Khiêm nhường là một tính tốt. Tuy nhiên khiêm nhường thái quá sẽ thành ra buồn cười và lố bịch...

- Tôi xin lỗi bà... Tôi không muốn nói ra vì sợ bà nghĩ tôi khoe khoang...

Đẩy tô bún bò mà thịt và bún còn hơn phân nửa sang một bên Thị Phụng nhìn người bạn mới quen.

- Tuy mới biết nhưng tôi nghĩ ông là người không thích khoe khoang...

- Cảm ơn bà đã nghĩ tốt về tôi. Nghề nghiệp của tôi...

Hân dừng lại. Thấy người bạn mới quen hơi ngập ngừng Thị Phụng nhìn anh ta như khuyến khích.

- Tôi là văn sĩ...

Thị Phụng mỉm cười im lặng rồi sau đó mới buông câu hỏi chỉ có hai tiếng.

- Bút hiệu?

Hân cười nói bút hiệu của mình. Anh trầm sung sướng và hãnh diện khi thấy nét ngạc nhiên hiện ra trong mắt của người đàn bà đang ngồi đối diện qua chiếc bàn nhỏ hai chỗ ngồi.

- Hân hạnh được biết ông... Tôi có đọc truyện của ông...

- Cảm ơn bà... Tôi viết cũng thường thôi...

Đợi cho người hầu bưng đi khỏi sau khi châm thêm trà cho mình Thị Phụng mới nhìn Hân.

- Nhận xét đó ông nên để tôi nói...

Nghe câu nói đùa cợt của Thị Phụng Hân bật cười tiếng ngắn. Nhìn thấy khách hàng vào càng lúc càng đông Thị Phụng nói nhỏ.

- Mình nên đi nếu không muốn bị ông chủ mời ra...

Hân gật đầu đứng lên. Thị Phụng cười một mình khi thấy Hân đặt tờ giấy mười đồng lên bàn. Sau khi trả tiền hai người song song ra cửa. Đi với Thị Phụng tới tận chỗ đậu xe, mở cửa cho nàng vào xong Hân cười nói đùa.

- Bà làm ơn gọi tôi đi ăn trưa nghe. Tôi nhịn đói chờ bà đó...

Cười thánh thót Thị Phụng nói trong lúc đề máy xe.

- Càng đói ông ăn càng ngon...

Hân nhìn trùng trùng quyển tiểu thuyết mới vừa được xuất bản của Thoại Sơn. Sự ghen tức trong lòng anh sôi sục và lớn dần dần. Lật trang bìa sau anh cảm thấy như có bàn tay của ai đó bóp nghiền trái tim mình khi đọc những lời khen tặng của các nhà phê bình nổi tiếng. Quyển tiểu thuyết của Thoại Sơn được in ra với số lượng lớn và bán sạch trong vòng hai tuần lễ. Độc giả đứng xếp hàng dài mua sách và xin chữ ký. Điều đó khiến cho Hân càng

thêm tức bực. Rồi từ tức bực anh đâm ra thù ghét Thoại Sơn. *Trời sinh Du sao lại sinh Lượng*. Hân nhớ câu than thở và cho tới bây giờ anh mới thấm thía nỗi đau của người đã thốt ra câu nói này. Trước khi Thoại Sơn bắt đầu viết văn thời anh đã là nhà văn được thiên hạ khen tặng, trọng vọng và được nhiều nữ độc giả ái mộ. Họ chiều chuộng anh, năn nỉ xin được làm quen với anh cũng như khen tặng không tiếc lời. Nhưng từ khi cuốn tiểu thuyết đầu tiên của Thoại Sơn được xuất bản thời Hân trở thành ngọn đèn dầu leo lét cháy giữa ban ngày. Thiên hạ quên mất tên của anh. Các nhà xuất bản lớn chỉ mua tác phẩm của anh với giá rẻ mạt. Họ viện dẫn lý do là sách bán không chạy vì độc giả chê dở không chịu mua. Đang từ một người viết văn nổi tiếng anh biến thành kẻ vô danh. Đang từ người giàu có anh đâm nghèo vì không làm ra tiền. Đàn bà, con gái quên lãng anh. Bạn bè dần dần xa lánh. Nhà cửa quanh hiu không người thăm viếng. Tất cả đều do sự xuất hiện của Thoại Sơn. Tất cả đều do thằng bạn học cùng trường với anh hồi trung học. Ngày nào còn hấn là ngày đó anh không ngóc đầu lên được. Ngày nào còn hấn là ngày đó anh còn sống trong tủ nhục, buồn rầu và nghèo khổ. Phải làm sao cho Thoại Sơn bỏ nghề viết văn? Câu hỏi đó hiện ra trong trí của Hân rồi anh lại lắc đầu thở dài. Anh không có tài năng để viết hay hơn Thoại Sơn. Anh lại không có bất cứ cái gì, từ thân thế, tiền bạc, quyền lực để bắt Thoại Sơn phải ngừng viết văn. Mình phải có cách. Mình phải tìm cách. Hân lẩm bẩm. Anh nói với chính mình. Phải làm sao cho hấn đừng có viết nữa. Làm thế nào để cho hấn giải nghệ. Làm sao cho hấn thôi cầm bút. Chặt tay hấn. Không được. Ở vào thời đại văn minh điện toán này hấn không cần cầm bút. Có tiền nhiều nên hấn không cần động ngón tay cũng viết được như thường. Hấn nổi tiếng nhờ vào cái đầu. Hấn viết hay nhờ cái não. Chính cái vật nặng hơn một ký lô đó đã tạo ra ý nghĩ, sức tưởng tượng phong phú, thành ngôn từ để làm cho người ta thích, người ta mê. Chữ thời ai cũng có. A, b, c, d, e, g... thời ai cũng biết. Nhưng ghép tất cả lại để tạo thành xúc cảm khiến cho người đọc phải buồn, phải khóc, phải toát mồ hôi lạnh, phải rung mình thời không ai kể cả anh làm được như Thoại Sơn. Đó là cái trời ban cho Thoại Sơn. Nghĩ tới đó Hân đâm ghét lây ông trời. Anh nghĩ trời bất công. Ông thiên vị. Tại sao ông lại sinh ra anh và Thoại Sơn cùng một thời với nhau. Mình phải làm gì? Làm sao để *fix* lại chuyện này? Có cách nào để làm hấn ngưng viết? Hân nghĩ nát óc. Đột nhiên một ý nghĩ nổ ra. Nó như một cái chạm của điện. Tuy ngắn ngủi nhưng đủ làm cho anh thấy được cái mà mình cần thấy. Chết... Chết... Một chữ khô khan. Một tiếng lạnh lẽo. Chết là hết... Chết là hấn ngưng viết. Chết là hấn không còn thở. Không còn có dưỡng khí trong cái não của hấn. Chết là trái tim ngưng đập. Chết là ý tưởng biến mất... Hân run người trong nỗi vui mừng cực độ, trong sự kích thích đến độ nghẹt thở. Phải rồi. Thoại Sơn phải chết. Hấn phải chết để cho mình sống. Đời là thế. Phải có người chết để kẻ khác sống. Giản dị như vậy mà từ nào tới giờ anh không nghĩ ra. Nhưng làm sao cho hấn chết? Hân đan hai bàn tay của mình lại và bóp chặt tới nỗi gân. Làm sao cho hấn chết? Câu hỏi được lặp lại và lặp lại vì chưa có câu trả lời. Giết hấn... Quai hàm của Hân bạnh ra.

Tiếng giết hần rít qua kẽ răng nghiền chặt như tiếng khò khè của Thoại Sơn. Hân tưởng tượng hai bàn tay của mình đang bóp cổ Thoại Sơn và từ từ xiết chặt lại. Anh thấy mồ hôi và ra trên trán của mình. Đôi mắt lạc thần chỉ còn tròng trắng của Thoại Sơn nhìn mình. Hai tay cào cào trong không khí giầy lát đoạn buông rơi xuống và bất động. Không được. Nếu giết hần, bóp cổ hần là anh ở tù. Hai tiếng ở tù khiến cho anh lạnh người. Giết hần bằng cách nào mà cảnh sát không tìm ra thủ phạm. Khó lắm. Với kỹ thuật điều tra tối tân như DNA, cảnh sát có thể truy ra thủ phạm chỉ bằng giọt máu hay sợi tóc lưu lại nơi phạm trường. Anh không thể tự mình nhúng tay vào tội ác. Một kẻ có đầu óc như anh phải tìm ra cách thức đặc biệt để làm Thoại Sơn chết mà không có ai kết tội anh được. Kiểm một *hit man*. Hân lắc đầu. Cách này cổ lỗ xỉ quá. Xưa rồi... Cách này không đánh lừa được cảnh sát. Không qua khỏi đôi mắt điều hâu của FBI. Cách nào giản dị và tự nhiên. Càng tự nhiên càng ít bị nghi ngờ. Nếu Thoại Sơn chết một cách tự nhiên thì không ai nghi ngờ anh là thủ phạm. Càng giản dị càng dễ thành công. Một âm mưu, hoặc kế hoạch nhiều chi tiết và phức tạp càng khó thành công vì dễ dàng vấp phải lỗi lầm. Ai? Người nào? Cách gì? Có thể làm cho Thoại Sơn chết một cách giản dị và tự nhiên.? Cách gì? Hân bật lên tiếng à khoái trá. Phải rồi. Mỹ nhân kế. Phải rồi. Thoại Sơn còn trẻ. Hần khỏe mạnh. Hần tình cảm. Hần phải thích đàn bà con gái đẹp. Trên đời này đàn ông ai lại không thích mỹ nhân. Mỹ nhân kế tự ngàn xưa cho tới nay vẫn là cách hiệu quả nhất để trừ diệt đàn ông. Minh ngu quá. Hân lẩm bầm. Lấy âm khắc dương. Lấy đàn bà trị đàn ông. Có thể mà không nghĩ ra. Sức mạnh của Lữ Bố với đường kích không địch thủ còn phải mềm dưới sắc đẹp của Điêu Thuyền. Tiếng cười của Bao Tự đã làm xụp đổ một triều đại. Sắc đẹp của Đất Kỹ đã làm nát tan ngai vàng của Trụ Vương. Sử sách đông tây kim cổ còn ghi rành rành lại sự lợi hại của mỹ nhân. Ai là mỹ nhân? Ai có thể làm cho Thoại Sơn thân bại danh liệt. Người đàn bà nào có khả năng biến cái não của hần thành ra miếng sắt han rỉ. Người đàn bà nào đủ sức lôi hần vào mê đắm của tình yêu, của tử sắc để hần quên chuyện cầm bút. Ai...? Ai...? Hân lẩm bầm. Ai? Ai? Ai là mỹ nhân? Hân lập lại câu hỏi. Đột nhiên... Thi Phụng... Thi Phụng... Hân bật kêu. Anh vui mừng còn hơn trúng số độc đắc. Phải rồi... Hân tự ký đầu mình mấy cái. Phải rồi. Đẹp. Duyên dáng. Học thức. Dễ thương. Quyến rũ. Thi Phụng là một mỹ nhân. Nàng có thể thi hành mỹ nhân kế. Hân cười hể hả. Anh cười thỏa mãn vì đã giải quyết được vấn đề của mình. Tuy có hơi thất vọng vì không có cách gì liên lạc với Thi Phụng nhưng anh kiên nhẫn chờ đợi. Anh biết trước sau gì nàng cũng gọi mình. Đừng nôn nóng. Phải nhẫn nại. Việc gì tới sẽ tới và phải tới. Hân lẩm bầm.

Chương 2

Thi Phụng ngồi im. Mắt của nàng dán chặt vào màn ảnh của máy điện toán. Nhìn những con số nàng trầm ngâm nghĩ ngợi. Thật sự ra cũng không có gì để suy nghĩ. Nàng bắt đầu gặp khó khăn về tài chánh. Sau khi trả hết bill hàng tháng nàng còn đúng một trăm mười lăm đồng. Đó là tiền mua thức ăn và tiêu xài vặt vãnh của gia đình năm miệng ăn trong một tháng. Không đủ. Không đủ là cái chắc. Cái tiêu chuẩn ăn quen nhịn không quen và ăn nửa bỏ nửa thời năm trăm cũng thiếu hưởng hồ gì một trăm. Nhưng có cách nào để kiếm ra tiền trong thời buổi củi quế gạo châu này. Nàng đã đi nhiều nơi để xin việc song chỉ nhận được một câu trả lời: Sorry... No job . Mượn ai bây giờ? Bạn bè hay người quen nàng không dám mở miệng vì mắc cỡ và nhất là biết người ta cũng không có tiền cho mượn. Mấy cái thẻ nhựa nàng đã kéo không biết bao nhiêu lần và tiền nợ lên tới con số chóng mặt. Mình phải làm gì? Câu hỏi không có trả lời bởi vì người đặt ra câu hỏi cũng không biết phải làm gì để giải quyết tình trạng khó khăn này. Ngồi thừ ra giây lát nàng lắc đầu thở dài như muốn quên đi hay không nghĩ tới. Đột nhiên một ý tưởng lóe lên trong óc. Lục lọi trong hộp tủ chứa đầy giấy tờ hồi lâu nàng mới tìm thấy cái business card của Hân. Bấm số điện thoại nàng nghe chuông reo hai lần bên kia đầu dây rồi giọng nói của Hân vang lên.

- Alo... Hân tôi nghe...

Thi Phụng cười nhỏ.

- Ông đói bụng chưa?

Hân reo lên với giọng ngạc nhiên pha lẫn mừng rỡ.

- Trời ơi tôi đói gần muốn xỉu...

- Vậy hả... Ông muốn ăn trưa?

- Dĩ nhiên là tôi muốn... Bà muốn ăn ở đâu?

- Chỗ cũ... 12 giờ rưỡi tôi sẽ gặp ông ở đó...

- Tôi sẽ tới sớm hơn để chờ bà...

Thi Phụng cúp điện thoại. Nhìn đồng hồ thấy mới có hơn 10 giờ nàng bắt đầu sửa soạn. Cũng như lần trước nàng ăn mặc giản dị chỉ khác là trang điểm một cách kín đáo. Trước khi rời nhà nàng lặng lẽ qua phòng ngủ của Bằng. Nhìn thấy chồng đang nằm ngủ trên giường

với đứa con trai nàng thờ dài buồn bã. Đã lâu lắm rồi vợ chồng sống chung nhà với nhau như là hai người bạn, nương tựa với nhau để sống và nuôi hai đứa con. Trên danh nghĩa họ là vợ chồng song thực sự họ không hề ngủ chung giường, không hề có cử chỉ âu yếm chứ đừng nói tới chuyện ân ái với nhau. Phải nói là sự bất lực về thân xác đã biến Bằng thành một người bất lực cả về tinh thần.

Phải vận công tắc ba lần chiếc xe Honda cũ đời 93 mới chịu nổ máy. Thi Phụng thờ dài sùnn sượt. Bây giờ mà hư xe thì đúng là tai họa. Nàng không có tiền mua thức ăn huống hồ gì sửa xe. Mười lăm phút sau nàng lái chiếc Honda vào bãi đậu xe của nhà hàng Sài Gòn. Đậu kế bên chiếc Mercedes mới tinh của Hân nàng thầm ao ước một điều thật giản dị. Tiền. Có người nói tiền không mang lại hạnh phúc nhưng Thi Phụng dám quả quyết là người nói lên câu nói đó chắc chưa bao giờ ở trong hoàn cảnh nghèo khổ và túng bấn cùng cực để hiểu được giá trị của đồng tiền. Nhất là ở trong xã hội thiên về vật chất như xã hội này thì tiền có một giá trị cao hơn bất cứ thứ nào.

Bước vào cửa nhà hàng Thi Phụng thấy Hân ngồi nơi cái bàn cũ mà hai người đã ngồi lần trước. Thấy Thi Phụng bước vào Hân tươi cười đứng lên.

- Tôi cảm ơn bà đã gọi tôi...

Thi Phụng cười đưa tay ra bắt tay Hân. Có vẻ như hơi ngạc nhiên về cử chỉ thân thiện này nhưng Hân vẫn vui vẻ cầm lấy bàn tay xinh xắn trong lúc kéo ghế cho nàng.

- Mời bà ngồi... Tôi đã gọi cho bà ly trà đá...

Ngồi xuống ghế Thi Phụng cười nhẹ.

- Cảm ơn ông... Ông còn nhớ tôi uống gì à...

- Dạ nhớ chứ... Tôi còn nhớ bà ăn bún bò. Bà ăn rau và uống nước nhiều hơn bún và thịt. Có lẽ nhờ vậy mà tôi thấy bà vẫn còn đi lọt cánh cửa đó một cách dễ dàng...

Vừa nói Hân vừa đưa tay chỉ khung cửa chính của nhà hàng. Lời nói và cử chỉ của Hân khiến cho Thi Phụng bật cười thánh thót.

- Cảm ơn ông... Không phải tại tôi muốn ăn kiêng mà vì tôi thiếu ăn...

- Bà nói gì tôi không hiểu...

Uống một ngụm nhỏ nước trà Thi Phụng cười.

- Tôi vừa bị thất nghiệp. Đó là lý do chánh để tôi phải nhịn ăn...

- Tôi thành thật chia buồn với bà...

Thi Phụng mỉm cười dù là cười buồn.

- Cũng chẳng có buồn gì nhiều. Mất việc này thời tôi kiếm việc khác... Điều mà tôi thích nhất là tôi có thể thức khuya, dậy trễ và có thời giờ mời ông đi ăn trưa...

- Tôi cảm ơn bà còn nghĩ tới tôi. Tuy nhiên...

Thi Phụng ngắt lời của Hân.

- Ông muốn nói là tôi bị thất nghiệp nên để ông trả tiền hả. Tôi có tiền mà. Chừng nào không có tiền tôi sẽ nói cho ông biết...

Hân cười gượng vì bị Thi Phụng biết ý của mình.

- Thưa bà... Tôi...

Hân ấp úng khi thấy nét mặt nghiêm nghị của Thi Phụng.

- Ông còn muốn ăn trưa với tôi?

Hân cười tươi.

- Dĩ nhiên là tôi muốn...

- Vậy thì ông nên để tôi trả tiền lần này...

- Dạ tôi xin vâng lời bà...

- Ông được lắm. Tôi bắt đầu mến ông nhiều hơn và coi ông như một người bạn...

Thi Phụng nhấn mạnh tiếng được khiến cho Hân bật cười một cách vui vẻ.

- Tôi không hiểu tiếng được của bà...

Nhìn tô bún bò mà cô hầu bàn vừa đặt trước mặt mình Thi Phụng cười nói với Hân sau khi cô hầu bàn đi khỏi.

- Tôi có ý muốn nói là ông dễ dạy...

Hân trợn mắt. Thi Phụng rũ ra cười. Thái độ của nàng thật dễ thương khiến cho Hân không thể nào giận được dù bị nàng nói mình dễ dạy.

- Đàn ông mà dễ dạy là đàn ông tốt. Đàn ông mà chịu nghe lời đàn bà là đàn ông dễ thương. Ông biết điều đó hôn?

Hân cười gượng lắc đầu. Uống một hơi cạn nửa ly cà phê sữa đá anh nói với giọng cợt đùa.

- Thế à... Nhờ bà mà tôi mới biết tôi là một người đàn ông tốt và dễ thương...

Thi Phụng cười hăng hắc.

- Vậy hả... Bởi vậy tôi mới nói là ông được lắm... Ông khôn ngoan và hiểu biết hơn nhiều người đàn ông khác...

Hân cười hắc hắc. Anh nửa buồn cười mà nửa gượng ngừng vì bị Thi Phụng lên lớp.

- Ăn trưa xong rồi bà làm gì?

- Về nhà ngủ... Mười mấy năm nay tôi làm quần quật để nuôi chồng nuôi con. Bây giờ bị thất nghiệp nên tôi phải hưởng nhàn...

- Bà nuôi chồng và con?

Hân hỏi dò và Thi Phụng thản nhiên gạt đầu.

- Ông chồng tôi bị bán thân bắt toại lâu rồi...

Hân gạt đầu tỏ vẻ hiểu. Ngừng ăn anh nhìn Thi Phụng giây lát mới nói nhỏ.

- Rồi bây giờ bà lại mất việc...

Mặc dù Thi Phụng có giấu tiếng thở dài song dường như Hân nghe được hoặc cảm thấy được cho nên anh mới cười lên tiếng.

- Bà có cần tôi giúp điều gì...?

Thị Phụng chưa kịp lên tiếng Hân tiếp như phân trần.

- Minh là bạn với nhau... mà giúp nhau lúc khốn khó mới quý...

Đây tô bún bò chỉ còn chút thịt với bún Thị Phụng cười.

- Tôi cảm ơn lòng tốt của ông tuy nhiên tôi còn xoay xở được. Khi nào cần tới sự giúp đỡ của ông tôi sẽ nói cho ông biết...

Biết cô bạn mới quen tìm cách từ chối khéo Hân nói với giọng ân cần và thành khẩn.

- Bà đừng nghĩ tôi thương hại bà hoặc giúp đỡ bà rồi đòi hỏi chuyện này chuyện nọ... Tôi quý mến và kính trọng bà...

Thị Phụng nhìn Hân. Ánh mắt của nàng nói lên sự cảm động và biết ơn.

- Tôi biết ông là người tốt và tôi rất may mắn quen ông. Nhưng tôi không thích nhờ vả vào người khác...

Nói xong nàng ra dấu cho cô hầu bàn tính tiền. Khi cô hầu bàn vừa đặt cái bill lên Hân định thò tay lấy nhưng Thị Phụng lừ mắt nghiêm giọng.

- Ông mà đụng tới nó là ông không bao giờ thấy mặt tôi nữa...

Nghe nói như vậy Hân vội rút tay lại xong cười cười.

- Bà hơi khó tính. Lần sau xin bà để cho tôi trả tiền...

- Ok... Tôi sẽ để cho ông trả tiền dài dài cho tới khi nào tôi có việc làm...

Thị Phụng nói đùa trong lúc đặt lên đĩa cái thẻ nhựa.

- Để tôi cho tip...

Hân cười nói và vội vã bỏ mười đồng lên bàn như sợ cô bạn gái ngăn cấm không cho mình làm chuyện đó. Sau khi lấy cái thẻ nhựa bỏ vào trong bóp Thị Phụng đứng lên khiến cho Hân cũng phải đứng dậy mặc dù anh còn muốn ngồi thêm chút nữa.

- Xin lỗi tôi phải đi đón hai đứa nhỏ. Lần sau tôi sẽ ngồi lâu hơn...

Hân cười cười cùng với Thị Phụng đi ra cửa. Cũng như lần trước anh đưa bạn tới tận xe. Đợi cho Thị Phụng đề máy xe xong anh mới đi về chỗ xe của mình.

- Ông Hân...

Thị Phụng gọi với theo và Hân quay lại. Đưa mảnh giấy nhỏ cho Hân nàng cười nói.

- Đây là số cell của tôi...

- Cảm ơn bà... Tôi sẽ gọi mời bà đi ăn trưa...

Nói dứt câu Hân gơ tay chào Thị Phụng lần nữa rồi bước nhanh về phía chiếc Mercedes.

Đang ngồi xem tivi trong phòng riêng Thị Phụng hơi cau mày khi nghe điện thoại riêng của mình reo. Nhìn thấy số điện thoại nàng biết đó là số của Hân. Chuông reo năm lần mà nàng vẫn không chịu nhấc điện thoại ngoài ra còn cười lẩm bầm.

- Cứ để ông ta đợi cho quen...

Khoảng 15 phút sau điện thoại lại reo. Đợi cho nó reo lần thứ tư nàng mới bật máy.

- Hello...

Thị Phụng nghe được giọng nói của Hân vang lên.

- Mấy ngày nay tôi tính mời bà đi ăn trưa mà bận nhiều chuyện quá thành ra không đi được. Để chuộc lỗi với bà tôi kính mời bà đi ăn với tôi tối nay...

Làm bộ ngập ngừng giây lát Thi Phụng nói nhỏ nhỏ.

- Chắc tôi không đi được vì phải kèm cho hai đứa nhỏ học...

- Nếu tối nay bà bận thời tối mai mình đi ăn cũng được...

Như sợ Thi Phụng tìm cách chối từ Hân tiếp nhanh.

- Tối mai thứ sáu tôi nghĩ weekend hai cháu không có học bài ...

Thi Phụng bật cười thánh thót.

- Ông nói đúng. Như vậy là tôi không có lý do gì để không đi ăn với ông...

Hân cũng cười nhỏ.

- Cám ơn bà. Tôi sẽ tới nhà đón bà...

Không muốn cho Hân biết nhà của mình nên Thi Phụng vội lên tiếng.

- Tôi đi một mình được mà...

- Dạ... Vậy tôi gặp bà đúng 7 giờ tối tại Red Lobster...

Trái với những lần trước lần này Thi Phụng diện kỹ. Khi nàng bước ra khỏi phòng Bằng nhìn vợ đắm đắm. Cảm thấy lòng bất nhẫn nàng vội cười nói với chồng.

Em đi ăn với một người bạn. Em đã nấu cơm xong rồi... Anh với con ăn đi...

Bằng cười im lặng thâm giấu tiếng thở dài như biết thân phận của mình. Thi Phụng bước nhanh ra cửa vì nếu chần chờ nàng sẽ không đủ can đảm đi ăn tối với Hân. Khi nàng bước vào Red Lobster Hân đã có mặt ở đó.

- Lần đầu tiên bà diện tôi thấy bà đẹp quá. Khi bà xuất hiện tôi tưởng là tiên giáng trần...

- Cám ơn ông... Ông nịnh vừa vừa thôi... Tôi như vậy mà ông nói là tiên giáng trần...

Hân cười hắc hắc kéo ghế cho Thi Phụng.

- Bà không chịu tiên giáng trần thời tôi xin nói lại là tiên giáng thế hoặc tiên bị đầy...

Lắc lắc mái tóc huyền Thi Phụng nở nụ cười tươi tắn.

- Ông có chuyện gì vui mà tôi thấy ông mặt mày hớn hờ như sắp cưới vợ vậy?

Ngồi xuống ghế của mình Hân gật gật cái đầu mới vừa được cắt tỉa gọn gàng.

- Dĩ nhiên là tôi có chuyện vui...

Anh ngừng lại đợi cho Thi Phụng gọi nước uống xong mới tiếp tục.

- Tôi có chuyện vui. Một cho bà và một cho tôi...

- Vui cho tôi?

Thi Phụng vắn và Hân cười gật đầu.

- Tôi có việc làm cho bà...

- Cám ơn sự giúp đỡ của ông, tuy nhiên tôi muốn biết việc đó là việc gì?

Uống một hớp nhỏ rượu chát Hân cười cười.

- Tôi định nhờ bà làm cho tôi một việc...

Thi Phụng nhìn Hân đắm đắm và anh im lặng chịu đựng cái nhìn xoi mói của người quen

xong mới từ từ lên tiếng.

- Tôi thứ bảy tuần tới tôi có mở một dạ tiệc để đãi bạn bè. Chừng mười người thôi. Tôi nhờ bà giúp tôi tiếp khách. Tiệc bắt đầu lúc 7 giờ tối và bế mạc có lẽ khoảng nửa đêm. Tôi xin biếu cho bà một ngàn đồng...

Phải đắn lòng lắm Thi Phụng mới không tỏ cử chỉ gì khác lạ. Một ngàn đô la là số tiền không lớn nhưng chỉ làm có năm tiếng đồng hồ thời tính ra nhiều lắm.

- Hai trăm đồng một giờ...

Thi Phụng lẩm bẩm trong óc của mình. Dù mừng rỡ song nàng hỏi bằng giọng cố làm ra thản nhiên.

- Tôi phải làm gì?

- Nói chuyện với những người bạn của tôi. Để cho được dễ dàng tôi sẽ giới thiệu bà là em họ của tôi...

Thi Phụng mỉm cười hỏi đùa.

- Tại sao không bạn mà là em họ...

Hân cười nhún vai.

- Bà muốn bạn cũng được. Tôi để bà tùy ý chọn lựa...

- Bạn ông như thế nào?

- Đây là bạn học cùng lớp với tôi. Vài người ở xa và số còn lại ở trong phố... Tôi có hai người bạn cùng lớp là Thoại Sơn và Chu. Chu có vợ hai con còn Sơn chưa lập gia đình...

Hân ngừng nói khi người hầu bàn mang ra hai con tôm hùm bốc khói và bay mùi thơm phức. Thi Phụng nghĩ thầm. Thoại Sơn, người đàn ông chưa lập gia đình chắc là người mà Hân muốn nàng để tiếp đón. Những người kia đều có vợ do đó Hân không cần nàng tiếp đón họ trừ khi anh muốn có chuyện đánh ghen ngay trong nhà của mình.

- Mời bà... Mình vừa ăn vừa nói chuyện...

- Tại sao ông hỏi tôi mà không hỏi người khác?

Thong thả cắt con tôm hùm ra thành miếng nhỏ Hân cười trả lời.

- Tôi nhờ bà...

Hân rất tế nhị. Anh tránh dùng tiếng mượn vì như vậy dễ nghe hơn và nhất là ít chạm tự ái của Thi Phụng.

- Tôi nhờ bà vì bà cần việc làm hơn nhiều người mà tôi quen biết. Hơn nữa bà hội đủ điều kiện để nói chuyện với bạn của tôi. Bà đẹp, duyên dáng, bất thiệp và học thức. Nếu không bà đâu có làm manager...

Thấy Thi Phụng nhìn mình Hân cười cười tiếp.

- Chắc bà không giận khi tôi tự động mở cuộc điều tra ngầm về đời tư của bà...

Thi Phụng nhìn Hân với ánh mắt thật nghiêm nhưng giọng nói lại có chiều đùa cợt.

- Tôi không giận mà tôi sùng ông... Như vậy là tôi khỏi làm đơn xin việc phải không?

- Khỏi... Bà nhận lời?

- Tôi nhận lời nhưng tôi cũng nói cho ông biết là tôi chỉ giúp ông nói chuyện với bạn của ông. Ngoài ra không có chuyện gì khác hơn...

Hân gật đầu.

- Tôi hiểu ý của bà. Tôi bảo đảm là không có chuyện gì khác hơn trừ trường hợp bà muốn...

Bỏ miếng tôm hùm vừa cắt xong vào miệng Hân nhai thật chậm. Sau khi nuốt xong anh mới mở lời.

- Tôi sẽ giới thiệu bà với Thoại Sơn...

Chấm miếng tôm hùm vào đĩa muối tiêu chanh Thi Phụng lắc lắc đầu.

- Thôi ông ơi... Chồng tôi còn sống sờ sờ đó mà bỏ bịch làm chi... Vả lại tôi mệt, tôi chán mấy ông đàn ông lắm rồi...

Hân bật cười hăng hắc vì câu nói của Thi Phụng.

- Bà chưa ba mươi mà chán đời...

Thi Phụng ngắt ngang lời của người đối thoại.

- Tôi không có chán đời mà tôi chán người, chán đàn ông...

Hân lại bật cười lần nữa vì cái giọng dăm dẩn của Thi Phụng.

- Bà ghét đàn ông?

- Không có ghét mà chán...

Thi Phụng nói trong lúc dùng dao cắt miếng tôm hùm rồi chấm vào đĩa muối tiêu chanh. Bỏ vào miệng nhai chậm chậm nàng cười nói với Hân.

- Tôi không có ghét hay chán ông đâu. Ông là một ngoại lệ...

Hân cười hắc hắc. Móc trong túi áo ra một phong thư khá dày anh đưa cho Thi Phụng.

- Đây là tiền thù lao của bà...

Cầm lấy phong thư mà không cần đếm Thi Phụng cười nhìn Hân.

- Ông không sợ tôi lấy tiền rồi trốn luôn à...

Hân cười uống cạn ly rượu chát.

- Tôi nghĩ bà không bao giờ làm chuyện đó. Vả lại tôi còn có một việc nữa định nhờ bà giúp. Việc này lớn lao và quan trọng lắm. Nếu làm được bà sẽ sống thong dong thời gian dài...

- Việc gì?

Thi Phụng hỏi gọn và Hân lắc đầu cười.

- Bây giờ chưa phải lúc để tôi nói ra. Sau khi mình làm xong việc thứ nhất và nó đem lại kết quả khả quan thì tôi sẽ trình bày việc thứ nhì...

Uống ngụm nước lạnh Thi Phụng cười đùa.

- A... Vậy là ông chờ để xem tôi làm có được việc thứ nhất không rồi ông mới cho tôi biết việc thứ nhì hả...

Hân cười cười. Lúc đầu anh cũng muốn nói ra nhưng nghĩ đi nghĩ lại anh thấy cứ để úp mở

nghư vậy tốt hơn. Nó gây thêm sự tò mò và háo hức của Thi Phụng và điều đó khiến cho nàng phải làm việc hăng hái hơn hầu có thể được giao cho việc thứ nhì. Riêng Thi Phụng thì nàng cũng chẳng mấy quan tâm về việc thứ nhì mà Hân đã hứa hẹn. Đối với nàng mỗi giao du với anh ta chỉ là giai đoạn cũng như việc làm cũng chỉ tạm thời mà thôi. Nàng hiện không có việc gì làm. Nhận làm việc cho Hân cũng chỉ là một cách kiếm tiền để qua con túng bần. Nàng cũng biết nếu người ta trả công hậu thì mình cũng phải làm việc vất vả, đổ mồ hôi và xót con mắt chứ không có cái chuyện ngồi chơi xơi nước đâu. Ngay cả Hân đã cho biết chỉ nói chuyện song cũng phải nói trọ quai hàm hay khô nước miếng chứ bộ.

- Tôi nghĩ là tôi nên giới thiệu bà là em bà con với tôi thì tiện hơn...

Câu nói của Hân vang lên cắt ngang ý nghĩ của Thi Phụng. Cười nhẹ nàng nhìn Hân.

- Tôi cũng nghĩ như ông... Như vậy có vẻ gia đình hơn...

Bật lên tiếng cười vui vẻ Hân nói đùa một câu.

- Nếu mà tôi có một cô em bà con như bà thì may mắn quá...

Đẩy cái đĩa chỉ còn cái vỏ của con tôm hùm sang một bên Thi Phụng mỉm cười.

- Tôi có cảm ông đâu...

Hân nhìn người đối diện.

- Bà nói thật?

- Để cảm ơn ông đã mời tôi một bữa ăn tối thật ngon tôi cho phép ông gọi tôi là em bà con. Chỉ có điều là ông sẽ bị thiệt thòi nhiều lắm...

- Tại sao?

- Tại vì cô em bà con của anh Hân nhõng nhẽo lắm... Anh Hân sẽ mệt vì chiều chuộng...

Thi Phụng bật cười thánh thót sau khi nói. Hân cũng cười đùa.

- Hồng có sao... Tôi chỉ có mình Thi Phụng thì chiều chuộng cũng không mệt lắm đâu... Vui nữa là khác...

- Ok... Đó là anh Hân tình nguyện chứ Phụng không có dụ hay ép anh à nghe...

Hân bật cười ròn rã. Nhờ chuyển hướng câu chuyện cũng như cách xưng hô nên hai người nói chuyện thân mật và dễ dàng hơn. Họ bớt đi sự khách sáo và rào đón để hé lộ chút ít về đời tư cũng như những cảm nghĩ riêng của mình. Bữa ăn kéo dài gần một tiếng đồng hồ. Trước khi từ giã Hân đưa cho Thi Phụng tấm giấy ghi địa chỉ có chỉ dẫn rõ ràng đường lối tới nhà của mình.

Con đường tráng nhựa chạy ngoằn ngoèo giữa khu rừng cây lá xanh um. Mấy ngôi nhà hai tầng cất cheo leo trên lưng chừng núi. Có những ngôi nhà nằm khuất dưới tàng cây cổ thụ rườm rà. Thỉnh thoảng có những tảng đá lớn nhiều màu sắc sỡ trong rất lạ và đẹp nhô ra tận lề đường. Đây là con đường lên núi, một khu vực nổi tiếng của vùng này vì có khí hậu mát mẻ, phong cảnh thơ mộng và nhiều người giàu có cư ngụ. Thi Phụng lái xe khá chậm. Vận tốc cho phép 40 mà nàng chạy có 35 hoặc nhiều khi chỉ có 30 dặm một giờ. Dường như nàng cố tình kéo dài thời gian để được thưởng thức phong cảnh hữu tình của núi rừng. Tuy ở đây hai mươi mấy năm nhưng nàng lại ít có dịp thăm viếng vùng núi non này. Đời sống của nàng quá nhiều bận rộn. Săn sóc hai đứa con còn nhỏ, ông chồng bệnh hoạn, bà mẹ chồng bảy mươi, lại thêm làm việc 55 tiếng đồng hồ một tuần lễ đã khiến nàng mỗi mết và không có thời giờ cho bản thân của mình.

Thi Phụng lái nhanh hơn khi xe lên tới đỉnh núi. Con đường rộng hơn và không còn khúc khuỷu nữa. Hơi ngần ngừ trước một ngã tư rồi cuối cùng nàng quẹo phải. Tới một ngã tư nữa nàng thấy tên Meadow Lane. Nhìn vào tấm giấy mà Hân đã ghi thấy đúng tên nàng quẹo phải rồi chạy cho tới khi gặp dead end. Thi Phụng tưởng mình lầm đường khi thấy ngôi nhà lầu hai tầng sơn màu xanh. Tuy nhiên nàng biết mình tìm đúng nhà vì chiếc xe Mercedes của Hân đậu nơi lối ra vào. Do dự giây lát nào mới từ từ quẹo vào lối đậu xe tráng xi măng rộng. Cửa nhà chứa xe chọt mở và Hân xuất hiện. Thấy Hân ra dấu nàng từ từ lái xe vào nhà chứa xe. Ông chủ nhà tròn mắt nhìn đăm đăm khi nàng bước ra.

- Trời ơi Phụng mà diện đẹp như vậy chắc đêm nay có người xỉu quá...

Hân nói đùa. Thi Phụng cười thánh thót.

- Họ xỉu vì tưởng mình gặp ma... Phải anh Hân có ý nói như vậy?

- Gặp tiên người ta mới xỉu chứ, còn gặp ma là người ta vừa chạy vừa la làng... Mình vào nhà để anh nói cho Phụng nghe chi tiết về buổi tiệc...

Không nói ra nhưng Thi Phụng thầm khen Hân khéo giữ cho ngôi nhà rộng sạch sẽ, tinh khiết và ngăn nắp. Có lẽ nhờ Hân không có vợ con và chịu khó tốn tiền mướn người chăm sóc thường xuyên.

Hân đưa Phụng vào một căn phòng nhỏ bày biện giản dị. Dường như đây là một phòng ngủ được Hân biến thành phòng khách để đón tiếp những người thân thiết.

- Phụng muốn uống gì anh lấy cho... Bánh ngọt, trái cây...?

- Dạ anh cho Phụng ly nước lạnh được rồi...

Hân bước ra khỏi phòng rồi lát sau trở vào với ly nước lạnh. Ngồi đối diện nhau qua cái bàn nhỏ Hân nói cho Phụng biết việc của nàng phải làm là tiếp chuyện với một người. Biết được sự thắc mắc của Phụng nên Hân cười giải thích. Dù đoán ra được người mà mình có bổn phận tiếp chuyện là ai song nàng làm bộ ngây thơ và lịch sự để cho Hân giảng giải. Làm bộ ngây thơ không biết sẽ được người ta thương hơn là ghét.

- Phụng có nghe tên văn sĩ Thoại Sơn?

Hân thấy trong ánh mắt long lanh của Phụng sáng lên chút ngạc nhiên.

- Dạ Phụng có nghe. Ông ta là một văn sĩ nổi tiếng. Sách của ông ta viết ra đều là best seller...

Khi nói câu đó Phụng nhìn ra cửa sổ nên nàng không thấy được nét mặt không vui của Hân.

- Thoại Sơn sẽ có mặt trong buổi tiệc tối nay. Anh nhờ Phụng tiếp Thoại Sơn dùm anh. Bốn người khác đều có gia đình cho nên Phụng không cần phải chú ý tới họ... Anh sẽ tiếp họ...

- Như vậy thời việc của Phụng dễ dàng quá...

Thị Phụng lên tiếng trong lúc nhìn Hân. Sở dĩ nàng giả vờ nói như vậy cốt ý buộc Hân phải nói rõ ra ý định của mình bởi vì trả cho người khác một ngàn đô la để nói chuyện một đêm thời họa chẳng chỉ có người điên mới làm. Hân không điên do đó anh ta phải có ý định thâm kín nào đó nên mới mượn nàng nói chuyện với Thoại Sơn.

- Không dễ dàng đâu Phụng. Anh muốn Phụng nói chuyện để tìm hiểu Thoại Sơn.

- Anh Hân muốn nghiên cứu Thoại Sơn hả?

Thị Phụng hỏi trong tiếng cười. Hân lắc đầu nói nhỏ.

- Không. Anh là bạn nên ít nhiều gì anh cũng biết anh ta. Anh muốn Phụng biết để sau này...

Hân dừng lại như không muốn cho Phụng biết nhiều hơn nữa. Hiểu điều đó nên nàng tươi cười thốt.

- Phụng đã nhận tiền của anh cho nên phải làm theo lời yêu cầu của anh. Vả lại Phụng cũng tò mò...

Thị Phụng cười nói và Hân cũng cười.

- Điều khó khăn nhất là phải làm sao cho Sơn chú ý tới Phụng. Anh ta có nhiều cô theo đuổi lắm mà cô nào cũng đẹp, học thức và con nhà giàu cho nên ít nhiều gì cũng coi thường đàn bà. Có tài, giàu có, đẹp trai và trẻ tuổi nữa; mấy thứ đó làm cho Sơn trở nên kiêu hãnh...

Nhìn vào đồng hồ đeo tay của mình Hân nói nhanh.

- Tối giờ rồi... Minh ra đón khách...

Hân đứng lên. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy Thi Phụng vẫn ngồi yên với dáng điệu trầm ngâm suy nghĩ.

- Anh Hân...

Thi Phụng nói nhỏ hai tiếng rồi ngáp ngừng tiếp.

- Phụng nghĩ mình nên...

Thi Phụng thì thầm. Hân im lặng nghe xong mới tươi cười thốt.

- Tuyệt... Cách của Phụng hay lắm...

Thoáng thấy bóng chiếc BMW màu đen vừa ngừng nơi cửa Hân cười nói với Thi Phụng.

- Thoại Sơn tới... Để anh ra đón...

Hân bước ra phòng khách còn Phụng theo cầu thang đi lên lầu.

Ngồi im trên chiếc ghế da màu đen Thoại Sơn nhìn đăm đăm ra khung cửa rộng bằng kính. Một người ngồi trên chiếc ghế làm bằng cây nơi sân sau. Đó là một người đàn bà. Anh biết đó là đàn bà vì mái tóc đen dài và màu áo trắng. Khi người đàn bà này đứng lên anh như ngừng thở. Mái tóc huyền. Áo dài trắng. Khuôn mặt. Vóc dáng. Tất cả tạo thành một dao động làm xuyên xao tâm hồn của anh. Trục giác mơ hồ báo cho anh biết đây là một người đàn bà khác hơn những người mà anh đã gặp gỡ. Hoàn toàn khác bởi vì ngay lúc nhìn thấy vóc dáng đó, bằng cảm nhận anh biết mình đã rung động hay nói đúng hơn mình đã bị người đàn bà đang đứng ngoài kia thu hút một cách mãnh liệt.

Hân bước ra phòng khách mà Thoại Sơn dường như không biết. Cho tới khi Hân tăng hắng tiếng nhỏ anh mới giật mình cười. Nụ cười ngơ ngác. Cử chỉ ngượng ngùng. Hân thấy hết song tăng lờ.

- Sơn thử coi vừa không?

Hân đưa ly rượu cho Thoại Sơn. Hóp ngუმ nhỏ Sơn gật đầu cười nói đùa.

- Viết văn thời mình ngang nhau còn pha rượu thời tôi chịu thua anh...

Hân bật lên tiếng cười nhỏ. Quen nhau hơn hai chục năm đây là lần đầu tiên anh nghe Thoại Sơn nói một câu lọt lỗ tai của mình.

- Cám ơn anh quá khen. Viết văn thời tôi làm sao sánh với anh được...

Sơn cười giả lả khi nghe câu nói của Hân trong lúc mắt liếc nhanh ra khung cửa bằng kính. Thấy cử chỉ của Sơn song Hân không nói gì ngoài nụ cười mỉm.

- Mời anh...

Hân đưa ly rượu lên cao. Hai ly rượu chạm nhau và hai người đồng cạn ly. Đó là thói quen của hai người trong bất cứ buổi tiệc nào mà họ có mặt.

- Một ly nữa?

Hân cười hỏi gọn và Thoại Sơn gật đầu thay cho câu trả lời. Hân bước vào nhà bếp để Sơn

ngồi một mình nhìn ra khung cửa rộng. Anh cảm thấy mình vừa mất mát một cái gì hiếm quý vì bóng người đàn bà không còn nữa. Hân trở ra phòng khách. Thoái Sơn thoáng thấy vẻ thần thờ của Sơn anh cười thầm. Đường như không còn chịu được Thoái Sơn ngập ngừng giây lát mới lên tiếng.

- Tôi thấy một người đàn bà. Anh mà có bồ thời phải giới thiệu để tôi mừng cho anh...

Hân mỉm cười. Hớp ngụm rượu anh lắc lắc đầu.

- Tôi mà bồ bịch gì anh. Người mà anh thấy là cô em bà con của tôi...

Hân ngừng lại sau khi tiết lộ chút chút vì anh biết là Thoái Sơn sẽ hỏi nữa.

- Tôi đâu có nghe anh nói là anh...

- Cô em này ở dưới Florida...

Hân hớp ngụm rượu cười cười tiếp.

- Nghe nói vùng mình ở phong cảnh núi rừng đẹp nên cô em của tôi lên đây chơi...

- Cô em của anh có gia đình chưa?

- Hai con rồi...

Tuy Hân không trả lời thẳng nhưng Thoái Sơn hiểu nên nét mặt của anh lộ ra vẻ thất vọng.

- Hoàn cảnh của nó kể ra cũng đáng thương. Chồng bị ngồi xe lăn vì tai nạn xe cộ cho nên một mình nó phải làm nuôi con. Mới đây nó lại bị thất nghiệp. Vì vậy mà tôi mời nó lên đây chơi cho biết. Tôi khuyên nó nên dọn lên đây...

Vừa nói Hân vừa cười thầm khi thấy Thoái Sơn tươi nét mặt. Mắt vẫn nhìn ra khung cửa kính Thoái Sơn nói nhanh.

- Tôi quen nhiều người lắm. Tôi có thể...

Bỏ lửng câu nói ở đó rồi lát sau anh ta lại nói tiếp.

- Anh có thể giới thiệu cô em của anh cho tôi làm bạn...

Hân trả lời nhanh.

- Được chứ anh. Nó mới lên đây chân ướt chân ráo mà quen được một người như anh thời tôi đỡ lo. Dù sao mình cũng là bạn với nhau... Anh chờ một chút để tôi gọi nó...

Đặt ly rượu xuống bàn Hân đứng lên đi về phía cầu thang lên lầu. Vài phút sau anh trở xuống phòng khách. Vừa lúc đó nghe có tiếng xe ngừng anh cười nói với Thoái Sơn.

- Cô ấy sắp ra. Có gì anh tiếp cô ấy dùm để tôi ra ngoài sân đón khách...

Thoái Sơn gật đầu.

- Tôi sẽ thay anh tiếp cô ấy...

Hân mở cửa bước ra sân. Còn lại một mình Thoái Sơn hồi hộp nhìn lên cầu thang. Có tiếng bước chân rồi một người xuất hiện. Anh nghe trống ngực của mình đập mạnh cùng với cảm giác kỳ lạ dâng lên. Tà áo dài màu hoàng yến. Mái tóc huyền. Thân vóc mảnh mai. Khuôn mặt thanh tú. Thoái Sơn có cảm giác từng bước chân của người đàn bà xa lạ này như từng viên đá đè nặng lên trái tim, làm nghén mất dòng máu nóng đang chạy rần rật trong cơ thể của mình. Nụ cười của nàng như ánh nến leo lét nhưng đủ sáng để cho anh thấy rõ nỗi đam

mê lớn dần dần.

Khi người đàn bà đó xuống tới bậc thang cuối cùng Thoại Sơn thở khi ra vì không kèm giữ nổi hơi thở của mình nữa. Tà áo dài màu hoàng yến thướt tha. Bước chân uyển chuyển, người đàn bà tiến vào phòng khách. Hơi liếc ra cánh cửa đang mở xong nàng cười. Thoại Sơn có cảm tưởng căn phòng khách sáng rực lên vì nụ cười của nàng.

- Chào ông... Chắc ông là bạn của anh Hân tôi...

Lần đầu tiên ông vẫn sử nổi tiếng đào hoa và bất thiệp lại tỏ ra lúng túng trước mặt người đẹp.

- Dạ... dạ... Thưa cô tôi... Tôi là Thoại Sơn, bạn thân của Hân...

- Dạ... Còn tôi là Thi Phụng, em của anh Hân...

Thoại Sơn thở phào nhẹ nhõm. Ít ra anh cũng biết được tên người đẹp. Như vậy dễ dàng cho anh bắt chuyện với nàng hơn.

- Tôi có nghe Hân nói là Thi Phụng lên đây nghỉ hè ...

Thi Phụng mỉm cười. Dù nàng chỉ mỉm cười song cũng đủ cho Thoại Sơn thấy được hàm răng trắng và đều đặn.

- Dạ tôi ở dưới Miami. Anh Hân khoe trên này rừng núi đẹp và khí hậu mát mẻ nên tôi ráng lái xe lên đây chơi. Ở dưới Miami nóng lắm...

- Thế Thi Phụng đã đi đâu chưa?

- Dạ chưa... Tôi mới lên tới ngày hôm qua. Bữa nay anh Hân lại có tiệc thành ra...

Thoại Sơn gật đầu cười nói.

- Tôi ở đây cũng lâu rồi. Nếu Thi Phụng muốn đi đâu mà Hân bận bịu công việc thì cứ gọi tôi. Tôi sẽ đưa Thi Phụng thăm vài nơi trong phố...

- Dạ cảm ơn ông... Tôi sẽ nhớ...

Thấy Thoại Sơn đang cầm cái ly rượu đã cạn Thi Phụng cười lên tiếng.

- Ông Sơn uống rượu gì để tôi lấy cho...

Liếc ra cửa nàng cười tiếp.

- Anh Hân chắc đang đón khách ngoài sân...

Thoại Sơn đưa ly rượu và Thi Phụng đón lấy. Hai bàn tay chạm nhau. Hơi mỉm cười Thi Phụng lập lại câu hỏi.

- Ông Sơn uống gì ạ?

Không trả lời Thoại Sơn hỏi lại.

- Thi Phụng uống gì?

- Dạ tôi uống rượu vang trắng. Còn ông?

- Tôi cũng thích vang trắng như Thi Phụng...

Miệng nở nụ cười duyên dáng Thi Phụng cầm ly rượu đi vào bếp. Thoại Sơn nhìn theo. Mái tóc huyền buông lơ lửng trên bờ lưng ong mềm mại. Chiếc quần lụa trắng. Tà áo dài vàng óng ả.

- Thưa ông...

Thị Phụng lên tiếng. Sơn ngược đầu lên gương cười.

- Thị Phụng thứ lỗi... Tính của tôi hay mơ mộng vẩn vơ...

- Có gì đâu thưa ông... Tôi cũng thường làm như thế...

Sau câu nói Thị Phụng đưa ly rượu vang cho người đang đứng đối diện với mình. Đợi cho Thoại Sơn uống xong một ngụm nàng mới cười hỏi.

- Rượu tôi chọn có ngon không thưa ông?

Nhìn vào mắt người đàn bà Thoại Sơn cười đùa.

- Dạ ngon, tuy nhiên sẽ ngon hơn nếu Thị Phụng đừng gọi tôi bằng ông...

Thị Phụng cười thánh thót. Liếc nhanh ra cửa sổ thấy Hân đang đứng nói chuyện với hai người khách nàng buông một câu ý nhị.

- Dạ anh Sơn đã dạy thời Phụng xin nghe lời...

Thoại Sơn cười cười.

- Tôi nào dám cả gan dạy Thị Phụng. Tôi chỉ năn nỉ thôi...

Thị Phụng nhướn miệng cười.

- Anh Sơn lớn tuổi hơn Phụng thời dạy có sao đâu...

- Sao Phụng biết tôi lớn tuổi hơn?

Thị Phụng mỉm cười. Nàng biết Thoại Sơn muốn hỏi dò để biết tuổi của mình. Vì vậy nàng mới cười trả lời.

- Anh Sơn trông già hơn nên Phụng đoán phải lớn tuổi hơn. Và lại anh phải lớn tuổi hơn thời Phụng mới gọi bằng anh chứ nhỏ tuổi thời Phụng đã kêu bằng chú em rồi. Anh muốn làm em hay làm anh của Phụng?

Phụng bật thành tiếng cười sau câu nói.

- Dĩ nhiên là tôi muốn làm anh vì lớn tuổi hơn. Lớn tuổi chứ không có già đâu à nghe...

Thị Phụng cười thánh thót. Ngay lúc đó Hân và hai người khách bước vào. Vừa thấy Thoại Sơn người đàn bà còn trẻ reo lên tiếng vui vẻ.

- Anh Sơn hôm nay có chuyện gì vui mà mặt mày tươi rói vậy anh Sơn?

Hân hơi mỉm cười khi bắt gặp cái nheo mắt đầy ý nghĩa của Thị Phụng. Sơn chưa kịp trả lời Hân đã lên tiếng trước.

- Thị Phụng... Anh xin giới thiệu với em đây là hai vợ chồng Chu và Sương, bạn thân của anh... Còn đây là Thị Phụng, em bà con của tôi...

Thị Phụng tươi cười chào hỏi Chu và Sương. Hân cười bảo Phụng đi với mình vào bếp lấy thức ăn và rượu cho hai người khách mới tới.

- Sao...?

Hân hỏi nhỏ. Thị Phụng cười thì thầm.

- Anh phải trả công cho Phụng nhiều hơn nữa à nghe...

Hân cười đùa.

- Phụng mà làm thành công là anh trả cho Phụng gấp đôi...

- Anh ta nhìn cũng dễ thương hả anh Hân...

Vừa pha rượu Thi Phụng vừa cười nói đùa. Liếc ra ngoài phòng khách thấy Thoại Sơn đang trò chuyện vui vẻ với hai vợ chồng Chu và Sương, Thi Phụng nói nhỏ với Hân.

- Anh coi chừng Phụng in love với anh ta là...

Hân nhẹ lắc đầu nhìn Phụng.

- Anh không nghĩ như vậy...

Nói xong Hân đặt ly rượu lên cái khay cho Thi Phụng bùng ra phòng khách. Thêm hai người khách nữa tới. Đó là một đôi vợ chồng còn trẻ. Người chồng tên Tấn và vợ tên Liên. Đường như họ học cùng lớp ở high school với Hân, Thoại Sơn và Chu. Vì là bạn học thân thiết lâu ngày mới gặp nên họ trò chuyện, cười đùa và trêu chọc với nhau. Cảm thấy mình bị lạc lõng Thi Phụng lặng lẽ cầm ly rượu bước ra sân sau. Nắng tháng bảy chói chang. Gió thổi nhẹ nhàng khiến cho nàng cảm thấy dễ chịu. Ở trên đỉnh núi cao hơn mặt biển một ngàn bộ này nhiệt độ cũng mát hơn dưới thung lũng mười độ. Rừng cây xanh ngắt. Những mái nhà ẩn hiện sau chòm cây xanh. Mấy ngôi nhà lớn nằm sát bờ vực. Từ lâu nàng vẫn mơ ước có ngôi nhà trên đỉnh núi này. Không những phong cảnh đẹp đẽ, khí hậu mát mẻ mà sống ở trên đỉnh núi này là chen chân vào cái xã hội trưởng giả của thành phố. Người giàu sang, kẻ có tiền, có địa vị trong xã hội đều làm chủ các vùng đất đai xinh tươi nhất. Lúc còn ở trung học và tới bây giờ nàng vẫn mơ được trúng số để có nhiều tiền, để không phải làm việc, để giúp đỡ người này người nọ, để thực hiện những mong muốn thầm kín của mình. Nàng vẫn mua vé số mỗi tuần, để sống với mơ ước trước khi sổ số và thất vọng vì người may mắn không phải là mình.

Bất gặp Thoại Sơn tuy nói chuyện mà mắt liếc chừng ra sân sau nơi Thi Phụng đang đứng, Chu cười giễu bạn.

- Thôi ra với người đẹp đi ông... Tôi coi bộ ông có vẻ mệt cô ta rồi. Phải không Hân?

Hân cười khi nghe Chu hỏi mình. Gật gật đầu anh cười nói đùa với Thoại Sơn.

- Ông mà làm Thi Phụng broken heart là tôi sẽ hỏi thăm sức khỏe của ông đấy. Ai lại không biết ông chuyên làm vỡ trái tim của đàn bà... Nội ngoại của tôi chỉ có mình cô ta là gái nên được cưng lắm...

Thoại Sơn đỏ mặt cười chống chế.

- Tại người ta hiểu lầm chứ tôi đâu có làm như vậy. Vả lại...

Sương, vợ của Chu lên tiếng bình vực cho Thoại Sơn.

- Tại mấy cô theo đuổi anh không được rồi vu cáo anh đó mà...

Thúc cùi chỏ vào hông Thoại Sơn Sương cười tiếp.

- Em xem Phụng hạp với anh đó anh Sơn... Anh đi ra nói chuyện với Thi Phụng đi. Đừng để Phụng buồn tội nghiệp...

Tấn chêm vào một câu nữa.

- Thôi đi ra đi... Mắc cỡ gì nữa... Mày cũng lớn rồi chứ có phải teen đâu mà e dè...

Thoại Sơn cười cười đứng dậy. Cầm ly rượu anh kéo cửa kính bước ra sân. Dù nghe tiếng động song Thi Phụng vẫn im lìm. Nàng biết chỉ có một người bước ra đây.

- Phụng thích có một ngôi nhà ở trên đỉnh núi này...

Thi Phụng lên tiếng. Tuy nàng nói trống không song Thoại Sơn hiểu là nàng nói với mình. Anh chưa kịp nói Thi Phụng lại tiếp.

- Nhà anh Thoại Sơn ở đâu?

Giơ tay chỉ một ngôi nhà nằm cheo leo cách nơi chỗ hai người đứng hơi xa xa Thoại Sơn trả lời.

- Chỗ đó... Mai tôi mời Phụng tới nhà cho biết...

Chăm chú nhìn ngôi nhà sơn màu trắng giây lát Thi Phụng mỉm cười.

- Chỗ nhà của anh Sơn mà cất một cái Vọng Nguyệt đình để uống trà ngắm trăng thời tuyệt...

Thoại Sơn liếc nhanh Thi Phụng. Nắng của buổi chiều sắp tắt dọi lên khuôn mặt của nàng thành màu nâu sẫm phảng phất chút u hoài và mơ màng của pho tượng cổ.

- Tôi cũng có ý nghĩ như Phụng nhưng không có ai cùng ngồi thưởng trăng nên...

Đặt ly rượu lên lan can bằng gỗ Thi Phụng quay nhìn Thoại Sơn.

- Chừng nào anh Sơn cất xong vọng nguyệt đình thời Thi Phụng sẽ đến ngắm trăng với anh...

Sau khi nói xong Thi Phụng cất tiếng cười. Thoại Sơn nghe tiếng cười của nàng âm thú hạnh phúc mênh mang muôn phần.

- Thi Phụng nhớ lời mình nói nghe. Sáng mai tôi sẽ mượn người cất liền...

Thi Phụng nhìn Sơn với chút ít ngạc nhiên khi nghe câu nói của anh.

- Thế à... Chỉ sợ Phụng về Florida trước khi...

Thoại Sơn cười nói bằng giọng nghiêm nghị.

- Tôi sẽ xây xong trước khi Phụng trở lại Florida... Chỉ sợ không có trăng để mình ngắm...

- Tiếc quá...

Thi Phụng chắt lưỡi như tiếc rẻ. Thoại Sơn cười nhẹ.

- Có thứ còn đẹp hơn trăng...

Thi Phụng mỉm cười biết ông vẫn sẽ muốn nói điều gì. Tuy nhiên nàng cố tình làm như không hiểu bằng cách hỏi lại.

- Cái gì đẹp hơn trăng hả anh Sơn?

- Phụng... Mặt trăng dù đẹp cách mấy cũng không thể sánh với một người như Phụng. Trăng là vật chết trong lúc Phụng là người sống, biết cười nói, biết yêu thương và biết nhõng nhẽo...

Thi Phụng bật lên tiếng cười thánh thót khi nghe Thoại Sơn nói mình nhõng nhẽo.

- Anh Sơn thích đàn bà nhõng nhẽo?

Thoại Sơn uống một ngụm nhỏ rượu chát.

- Không người đàn bà nào lại không nhõng nhẽo thành ra tôi không thích cũng không được. Đàn bà càng đẹp càng nhõng nhẽo nhiều hơn... Phụng biết sự tích của Bao Tự ?

Hơi cau mày suy nghĩ giây lát Thi Phụng lắc đầu nhẹ.

- Tên nghe quen nhưng Phụng không nghĩ ra... Anh nói cho Phụng nghe đi anh...

Thoại Sơn nhận thấy giọng nói tiếng Việt của Thi Phụng là lạ, khác với đám bạn bè và người quen anh thường gặp. Đó là giọng nói của một người Việt Nam sinh ra và trưởng thành trên nước Mỹ, chịu ảnh hưởng của hai nền văn hóa ít có điểm tương đồng mà lại nhiều dị biệt. Anh cũng là một người lớn lên trong xã hội này song lại không có cái giọng nói là lạ như Thi Phụng. Điều này có lẽ do gia đình mà nên. Cũng có thể nàng nói tiếng Việt ở trong nhà nhiều hơn do đó âm hưởng của nàng khác hơn của anh. Thoại Sơn có cảm tưởng tiếng anh của Thi Phụng nghe thật êm ái, dịu dàng và âu yếm. Dường như nàng chỉ dùng tiếng này mỗi khi nhõng nhẽo, muốn vùi vãnh người khác làm cái gì cho mình.

Đưa ly rượu lên hớp ngụm nhỏ Thoại Sơn liếc cô bạn gái mới quen rồi lên tiếng.

- Bao Tự là một người đẹp nổi tiếng của Trung Hoa về hai điều đặc biệt là tiếng cười và tính nhõng nhẽo...

Cười thánh thót Thi Phụng liếc Thoại Sơn và bắt gặp anh cũng đang nhìn mình cười. Ngừng lại nhìn vào mặt Thoại Sơn Phụng đùa một câu.

- Như vậy Phụng và bà ta có chỗ giống nhau...

Nói xong Thi Phụng bật lên tiếng cười ròn tan. Thoại Sơn cũng cười vui vẻ. Nhờ thế mà họ trở nên thân mật hơn và nói chuyện với nhau dễ dàng hơn.

- Mai Phụng có làm gì không?

Quay mặt để giấu nụ cười xong Thi Phụng nhỏ nhẹ trả lời.

- Dạ chắc có. Phụng muốn đi xem vài thắng cảnh ở đây như Rock City, Lookout Mountain, Ruby Fall...

- Tôi tình nguyện là người hướng dẫn nếu Phụng không chê...

Thoại Sơn cười nói và Thi Phụng cũng trả lời trong tiếng cười thánh thót.

- Dạ chắc Phụng không dám chê một hướng dẫn viên như anh Sơn... Chỉ sợ đi với Phụng anh Sơn sẽ chán...

Thoại Sơn cười cười.

- Mình chưa thử mà Phụng...

Thi Phụng đưa ly rượu lên ngấm. Màu rượu vàng óng ánh.

- Ok... Anh Sơn không ngại thời Phụng hân hạnh có một người hướng dẫn đặc biệt...

Thoại Sơn cười đùa.

- Hướng dẫn viên đặc biệt dành riêng cho người quen đặc biệt...

Thi Phụng cười thánh thót. Như có sự cảm thông nào đó hai người ngồi ngoài sân trò chuyện một cách tương đắc cho tới khi Hân gọi họ vào ăn tối.

River Park. Nắng mùa hè vàng rực dội lên mặt nước sông lấp lánh. Gió hiu hiu. Thi Phụng

nói với người bán hàng.

- Ông vui lòng cho tôi một cây kem...

- Loại gì thưa bà. Chúng tôi có vanilla, chocolat, straw berry...

Thị Phụng ngần ngừ chưa trả lời thời một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng nàng.

- Cô ăn vanilla đi... Ngon lắm...

Thị Phụng quay nhìn thấy Thoại Sơn đang đứng sau lưng của mình.

- Không ngon anh Sơn bắt thường nha...

Gật đầu Thoại Sơn cười nói với người bán hàng.

- Cô cho tôi hai cây kem vanilla...

Trả tiền xong, đưa cho Thị Phụng cây kem hai người đi dài dài trên lối đi bộ bằng xi măng dọc theo bờ sông. Vừa đi Thị Phụng vừa nói cho Thoại Sơn biết vì Hân bận việc vả lại cũng không muốn làm phiền nên nàng lái xe đi thăm phố rồi tình cờ lạc tới công viên này. Thoại Sơn cũng nói không có việc gì làm nên anh đi long nhong và cuối cùng ra bờ sông hóng mát. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ... Anh cười cười nói với Thị Phụng câu này. Thị Phụng hiểu Thoại Sơn nói mình với anh ta có duyên nợ nên mới gặp nhau song nàng lại tăng lời cười hỏi anh không viết à. Thoại Sơn nói viết hoài đâm ra mệt và chán nên nghỉ xả hơi.

- Phụng có làm gì không?

- Chi vậy anh Sơn?

- Tôi đã cắt xong Vọng Nguyệt Đình rồi...

Đang đi Thị Phụng quay qua nhìn Thoại Sơn.

- Anh nói thật hả anh Sơn?

Thoại Sơn gật đầu cười.

- Đêm nay trăng sáng lắm...

Nhớ lại lời hứa hẹn của mình Thị Phụng cười lên tiếng.

- Phụng mắc nợ anh Sơn thời Phụng phải trả nhưng mà anh có...

Hiểu ý Thoại Sơn đỡ lời.

- Tôi có đủ hết rồi. Tôi có trà mạn sen, có bánh ngọt, có trăng, chỉ thiếu người để vọng nguyệt thôi...

Thị Phụng cười thánh thót trong lúc nhìn ra bờ sông. Vài chiếc ghe câu cá trôi dạt dờ trên nước. Khu nhà thấp thoáng sau hàng cây xanh.

- Tám giờ tối anh đón Phụng ở nhà anh Hân... Bây giờ Phụng đi về sửa soạn...

Thoại Sơn đứng im nhìn theo vóc dáng mảnh mai của người đàn bà mới gặp hai lần nhưng anh cảm thấy nhiều lưu luyến.

Vọng Nguyệt Đình là một cái nhà không có nóc làm bằng cây nằm cheo leo trên một tảng đá nhô ra ngoài xa. Chổng tay lên lan can bằng gỗ Thị Phụng nhìn bao quát thung lũng sâu dưới kia. Khu downtown sáng rực ánh đèn. Xa về bên trái rừng cây mờ mờ. Trăng mờ

mông. Trăng đổ xuống một màu trắng ngà làm cho cảnh vật thành mông lung nửa như thực nửa như mộng. Chưa bao giờ nàng được thưởng thức một đêm trăng đẹp và thơ mộng như đêm nay. Có tiền sướng thật. Nàng nghĩ thầm. Dĩ nhiên giàu cũng có lúc khổ nhưng làm sao bì được với cái khổ của nghèo. Cái khổ của người nghèo là cái khổ triền miên, lo cơm ăn áo mặc, lo không tiền trả nợ, lo xe hư không tiền sửa chữa, lo bệnh hoạn không đi làm mà không đi làm được là không có tiền. Cái khó nó bó cái khôn. Cái nghèo nó sinh ra cái nghèo thêm và cứ như vậy mà tiếp diễn.

Trăng dọi trên khuôn mặt của hai người ngồi. Chiếc bàn gỗ đặt trên nền gỗ đỏ. Hai cái ghế đối diện nhau. Trên bàn đặt một bình trà với hai cái chén nhỏ. Khi Thoại Sơn rót trà ra chén Thi Phụng ngửi được hương sen thoang thoảng. Không gian thật tĩnh mịch. Chỉ có chút gió thỉnh thoảng lay động tàng cây oak cao ngất. Không khí man mát như có chút hơi nước. Thoại Sơn im lặng nhìn ánh trăng rơi trên màu áo lụa vàng của Thi Phụng. Không hiểu vô tình hay cố ý mà tối nay nàng lại mặc áo màu vàng, phản chiếu với ánh trăng thành một màu vàng huyền ảo. Mái tóc đen dài bóng mượt buông lơi trên bờ vai mềm. Dường như anh ngửi được mùi hương là lạ hòa lẫn với mùi trà sen thành thứ mùi hương làm ngây ngất. Muốn nói ra điều đó nhưng vì Thi Phụng im lặng nên anh không muốn làm phiền nàng.

- Tôi cảm ơn Phụng đã nhín chút thời giờ quý báu đến thưởng trăng với tôi...

Thi Phụng quay qua nhìn Thoại Sơn với ánh mắt giễu cợt vì câu nói như đọc diễn văn của anh.

- Anh cảm ơn Phụng hay Phụng cảm ơn anh. Nếu không biết anh Sơn thời Phụng làm gì có may mắn được đứng đây nhìn cảnh đẹp như trong mơ của mình...

Thấy Thoại Sơn cầm hai tách trà còn bốc khói nàng đưa tay ra đỡ lấy. Bàn tay của hai người chạm nhau. Tuy cái đụng chạm nhẹ nhàng và ngắn ngủi mà Thi Phụng cảm thấy tâm hồn có chút gì dao động nhẹ nhàng làm xao xuyến nỗi khát khao yêu đương của mình tưởng chừng như ngủ yên từ lâu. Từ hồi chồng bị tai nạn nàng không được nghe lời nói dịu dàng, cử chỉ âu yếm hoặc thái độ chia xẻ. Bằng biến thành một kẻ thụ động, im lặng và bất hợp tác trên cả hai phương diện tinh thần lẫn thể xác. Mang mặc cảm bị tàn phế anh để nàng quyết định mọi việc lớn nhỏ trong ngoài; từ đi làm, dạy con học, đưa con đi chỗ này chỗ nọ. Có thể nói nàng là một người chồng, cha, vợ và mẹ. Một mình nàng thủ luôn bốn vai trò điều đó làm cho nàng mệt mỏi và nhất là không có thời giờ lo cho bản thân của mình nữa.

- Phụng mơ mộng hả Phụng?

- Dạ anh Sơn có phiền Phụng không?

Hóp một ngụm nước trà nóng Thoại Sơn lắc đầu nhẹ.

- Mơ mộng khiến cho tâm hồn của mình giàu thêm. Đời sống của chúng ta sẽ nghèo nàn lắm nếu không có mơ mộng. Phụng rất quyến rũ khi Phụng mơ mộng...

Thi Phụng nheo mắt nhìn người đối diện với ánh mắt vừa giễu cợt lại vừa có chút âu yếm.

Cử chỉ của nàng trẻ con lại thêm duyên dáng khiến cho Thoại Sơn phải bật cười thích thú.

- Phụng nghĩ anh Sơn có cái nhìn thiên vị một chút đó nha...

- Tôi không chối cãi điều đó. Phụng biết tại sao tôi có cái nhìn thiên vị không?

Thoại Sơn cười hỏi và Thi Phụng lắc đầu cười.

- Tại vì tôi bị đối tượng hút mạnh tới độ tôi phải nghiêng về đối tượng đó trong khi nhận xét...

Thi Phụng cười thánh thót. Đưa tách trà nóng lên nhắm môi nàng mỉm cười. Thoại Sơn cảm thấy nụ cười của nàng đẹp vô cùng dưới ánh trăng sáng.

- Anh Sơn biết mình thiên vị thời cũng tốt. Phụng thích màu áo của anh Sơn...

Cúi nhìn chiếc áo sơ mi đang mặc Thoại Sơn cười im lặng.

- Phụng ăn bánh hạnh nhân đi...

- Bánh hạnh nhân là bánh gì hả anh?

Thoại Sơn lắc lắc đầu.

- Tôi cũng không biết nữa. Chỉ biết bà chị dâu gợi cho. Hồi thời bà nói bánh hạnh nhân. Mình là người Việt sinh ra và lớn lên ở đây có cái tốt và cũng có cái không tốt. Mình có kiến thức rất mù mờ về quê hương của mình. Địa dư, sử ký, văn hóa và tất cả mọi điều để cấu thành một người Việt mình đều không có cơ hội để học và để biết. Ba tôi có nói với tôi một câu là: Con đừng có sợ con không nói được tiếng Anh mà con nên lo âu là con sẽ không nói được tiếng Việt. Cũng như con đừng có nghĩ con không thể hội nhập vào đời sống ở đây mà con nên nghĩ là con sẽ không còn là người Việt... . Điều của ba tôi nói rất đúng. Đó cũng là mối ưu tư của tôi. Nói thật...

Thoại Sơn ngừng lại uống ngụm nước trà rồi nhìn Thi Phụng.

- Nói thật với Phụng là tôi có nhiều cơ hội để kết hôn với các cô bạn gái Mỹ nhưng mỗi lần nghĩ tới câu nói của ba tôi, tôi lại dậm ra ngần ngại. Bây giờ thì tôi nghĩ quyết định không kết hôn với cô bạn gái người Mỹ là một quyết định đúng...

- Nếu không lấy vợ người Mỹ thì anh lấy ai?

Thi Phụng hỏi và Thoại Sơn cười vui.

- Lấy vợ người Việt... Ta về ta tắm ao ta... Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn... Phụng biết câu đó không?

- Dạ biết... À anh Sơn tính thân trai mười hai bến nước trong nhờ đục chịu hủ...

Thi Phụng cười đùa và Thoại Sơn cũng bật cười.

- Ở đây đâu có thiếu nữ Việt cho anh Sơn kết hôn. Chắc anh Sơn phải đi qua Cali hoặc Texas...

Thoại Sơn lắc đầu quày quảy.

- Có chứ... Tôi chấm một người rồi...

Thoại Sơn nói trong khi nhìn ra khoảng trời mông lung. Đêm tịch mịch. Ánh trăng bàng bạc như có chút hơi nước bốc ra từ cỏ cây và khí núi làm thành sương mù khiến cho cảnh vật

thêm mông lung và huyền ảo. Thi Phụng cúi xuống cổ giấu nụ cười. Nàng biết Thoại Sơn ám chỉ mình nhưng lại im lặng không nói gì hết. Sương xuống mỗi lúc một nhiều hơn. Cảnh vật chìm trong màn sương mù mờ mờ ảo ảo. Có tiếng còi xe lửa vọng từ dưới thung lên lên lan dài theo bờ núi đá thành âm thanh u u.

- Anh Sơn ở một mình chắc buồn?

Cầm lấy tách trà nóng Thoại Sơn chưa kịp trả lời Thi Phụng lại lên tiếng trước.

- Phụng muốn nói là anh có cảm thấy cô đơn...

Thoại Sơn gật đầu cười.

- Có chứ... Cô đơn là tự mình do đó đôi khi có người ở bên cạnh mình vẫn cảm thấy cô đơn...

- Như vậy có Thi Phụng bên cạnh anh Sơn cũng cô đơn hả...

Thi Phụng cười nhỏ sau khi nói. Thoại Sơn quay nhìn người đối thoại. Anh thấy nụ cười của nàng sáng trong ánh trăng lẫn khuất sương mù.

- Tôi không phủ nhận điều đó tuy nhiên...

Thoại Sơn ngập ngừng giây lát mới tiếp tục.

- Tôi thích Phụng. Tôi mong được có một người bạn như Phụng...

Thoại Sơn ngưng nói vì thấy Thi Phụng mỉm cười. Dưới ánh trăng và chút sương mù bàng bạc anh thấy nụ cười của nàng thật đẹp, vẻ đẹp thật nhu thuận mà cũng nhiều quyến rũ.

- Tôi nghe Hân nói Phụng có ý lên đây ở?

- Dạ... Phụng lên đây lần này cũng có ý dò xem đời sống ở đây ra sao. Phụng thấy nhà cửa và giá sinh hoạt ở đây cũng không đắt đỏ lắm. Chỉ có điều là tìm việc làm thời cũng khó khăn vì tình trạng kinh tế suy sụp...

- Phụng cứ dọn lên đi. Tôi sẽ phụ Phụng tìm việc làm...

Đưa tách trà nóng lên nhưng không uống Thi Phụng cười đùa.

- Anh Sơn bảo đảm nha?

Thoại Sơn gật đầu quả quyết.

- Tôi bảo đảm... Tôi sẽ tìm cho Phụng một việc làm thích hợp và lương cao...

Thi Phụng nhìn Thoại Sơn với ánh mắt tinh nghịch.

- Làm cho anh Sơn hả...

- Có thể... Chỉ sợ Phụng chê không thềm làm với tôi...

Thi Phụng bật cười vì nghĩ là Thoại Sơn nói giỡn cho vui nhưng khi nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của anh nàng mới biết anh không đùa giỡn.

- Ok... Mai một dọn lên đây mà tìm không có việc làm Phụng rêu anh nghe chưa...

Thoại Sơn cười hăng hắc đưa ngón tay trở ra ngụ ý ngoéo tay. Thi Phụng cũng cười thánh thót đưa ngón tay ra. Hai ngón tay của hai người móc chặt vào nhau và không ai chịu rời ra trước.

Thị Phụng vận công tắc. Nàng nghe một tiếng động lạ tai và không bình thường rồi sau đó im lặng. Chiếc Honda cũ của nàng lại dở chứng. Tuần trước nàng đem xe tới một tiệm sửa xe quen để nhờ họ kiểm soát hư hỏng thời người thợ máy đã đưa cho nàng một danh sách cần phải sửa chữa dài đến chóng mặt. Nàng còn chóng mặt hơn khi nhìn tới con số 800 đô la chưa kể thuế. Nàng đào đầu ra tám trăm đô la trong thời buổi kiệm ước và bị thất nghiệp này. Vì thế nàng vẫn lái xe đi lung tung mặc dù lo âu và hồi hộp vì biết trước sau cũng có ngày phải kêu xe cầu.

Ngồi im giây lát Thị Phụng vận công tắc lần nữa. Tiếng máy xe nổ tuy không bình thường song đủ khiến cho nàng vui mừng và lẩm bầm hai tiếng *Mô Phậ* . Vừa lùi xe ra khỏi nhà chứa xe nàng vừa suy nghĩ. Đêm qua lúc 11 giờ Hân gọi điện thoại mời nàng tới nhà của anh ta ăn trưa. Dường như sợ nàng từ chối nên Hân còn nói thêm là sẽ bàn chuyện làm ăn với nàng. Nếu ưng thuận làm một việc cho anh ta nàng sẽ có một số tiền lớn. Hân không chịu nói rõ là công việc gì và bao nhiêu tiền mặc dù nàng gạn hỏi nhiều lần. Nàng có cảm tưởng là việc mà anh ta giao cho nàng làm lần này không giản dị và dễ dàng như lần trước. Theo *exit* xe nhập vào xa lộ 27. Không nhằm giờ thiên hạ đi làm nên xe cộ thưa thớt. Thị Phụng trở lại với những suy nghĩ của mình. Nàng biết mình cần tiền, cần nhiều và cần gấp. Làm sao trong vòng một tuần lễ nàng phải có ít nhất ngàn đô la, để trả nợ, để sửa xe, để mua thức ăn, quần áo, giày giếp, sách vở cho hai đứa con vì ngày tựu trường của chúng sắp tới. *Tiền không tạo ra hạnh phúc* . Thị Phụng mỉm cười chua chát khi nghĩ tới câu nói này. Đồng ý tiền không tạo ra hạnh phúc nhưng có thể làm mất đi hạnh phúc. Người nào nói ra câu này chắc không sống vào thời mà nàng đang sống, không ở trong một xã hội mà nàng đang ở. Đó là một xã hội của tiền, vì tiền. Do đó tuy không tạo ra hạnh phúc nhưng tiền có thể giết chết hạnh phúc hoặc làm hao mòn và cuối cùng không còn hạnh phúc nữa. Chiếc Honda già nua và cũ kỹ của nàng mệt mỏi bò lên con dốc cao và dài. Dường như nàng nghe được tiếng thở hồng hộc của nó kèm theo câu nói: *Mua xe mới đi bà nội... Bà bắt tôi cày nhiều quá rồi. Nào đi làm. Nào chở con đi học. Nào đi chợ. Đi shopping. Đi công viên. Đi nghỉ hè. Đi long nhong. Đi...đi...đi... Ngày nào cũng đi... Hôm qua đi. Hôm nay đi. Ngày mai đi. Hãy cho tôi hưu đi bà nội...* Thị Phụng thở dài. Nàng biết mình cần chiếc xe mới.

Không phải chiếc Mercedes mới cáo cạnh như của Hân. Nhiều lần nàng ước ao được ngồi lên chiếc xe đắt tiền đó. Điều khốn khổ cho nàng là mơ ước song không bao giờ có được cái mà mình ước mơ. Thấy bảng chỉ đường viết Signal Mountain Bld 1 mile nàng đổi sang *lane* trong cùng rồi sau đó theo *exit* đi vào con đường đông đúc xe cộ và cơ sở thương mại để đi lên nhà của Hân. Không khí man mát hơi nước. Sau những cơn mưa cây cỏ hoa lá trở nên xanh và tươi tắn. Hân sẽ giao cho mình làm việc gì? Câu hỏi cứ lờn vờn trong óc của Thi Phụng từ lúc nàng nói chuyện với Hân ngày hôm qua và cho tới khi nàng đậu xe trước cửa nhà của anh ta. Cánh cửa mở ra trước khi Thi Phụng bấm chuông chứng tỏ là Hân đã thấy nàng và nôn nóng gặp lại nàng.

Hi Phụng... Phụng khỏe không?

Giọng của Hân thân mật và vui vẻ như mọi lần họ gặp nhau.

Dạ... Cảm ơn anh. Phụng vẫn bình thường... Còn anh?

Hân nhún vai cười.

Cũng thường. Cảm ơn Phụng đã tới...

Mời Phụng ngồi xuống ghế xong Hân đi vào bếp lấy cho Phụng tách trà nóng. Đặt tách trà xuống Hân cười hỏi.

Phụng ở chơi lâu lâu được hôn. Câu chuyện mà anh muốn bàn hơi dài...

Đưa tách trà nóng lên mũi hít hơi dài Thi Phụng mỉm cười nhìn Hân.

Phụng chẳng có việc gì làm hết...

Hân cười gật đầu nhìn ra cửa sổ. Trời đầu tháng 8 nắng vàng rực. Tàng cây phong lá xanh mướt lay động nhẹ nhàng trong cơn gió của một ngày nắng nóng.

- Phụng thấy Thoại Sơn như thế nào?

Thi Phụng suy nghĩ thật nhanh. Câu hỏi của Hân thật rộng do đó nàng chưa biết phải trả lời ra sao. Như để kéo dài sự suy nghĩ của mình nàng cầm lấy tách trà lên uống một ngụm nhỏ. Mùi hoa lài thoang thoảng.

- Phụng thấy Thoại Sơn cũng được...

Phụng trả lời một cách vô thưởng vô phạt. Hân mỉm cười im lặng như chờ nghe tiếp. Hóp thêm hóp nước trà nóng Thi Phụng hỏi lại Hân.

- Anh Hân thấy Sơn thế nào?

Hân cười cười chưa chịu trả lời. Cũng như Thi Phụng anh ta muốn giấu kín nhận xét hoặc cảm nghĩ của mình. Hơn tháng trời quen chưa đủ để cho họ hoàn toàn tin nhiệm lẫn nhau. Cuối cùng Hân lên tiếng.

- Sở dĩ anh hỏi Phụng về Thoại Sơn vì anh có lý do quan trọng liên quan tới công việc mà anh định nhờ Phụng làm...

Hân khôn khéo nài ra lý do đó để bắt buộc Thi Phụng phải nói trước. Dường như hiểu điều đó nàng cười thốt.

- Phụng thấy anh Sơn vui vẻ, tử tế và hiền lành...

Ngừng lại uống ngụm nước trà Thi Phụng nhìn Hân đoạn cười tiếp.

- Ảnh có vẻ thích Phụng...

Hân gật gật đầu nhìn ra cửa sổ.

- Đó là điều anh cũng nhận ra. Phụng thích Thoại Sơn?

Im lặng khá lâu Thi Phụng mới trả lời câu hỏi của Hân.

- Chút chút... Phụng coi ảnh như một người quen...

Hân lại gật gật đầu.

- Tại sao anh Hân lại hỏi Phụng những câu hỏi đó. Bộ nó...

Không đợi cho Thi Phụng nói dứt câu Hân đỡ lời thật nhanh.

- Nó liên quan tới việc mà anh định nhờ Phụng làm.

- Anh định nhờ Phụng làm việc gì?

Hân im lìm không trả lời. Nhận thấy Hân có vẻ băn khoăn và đắn đo dường như có điều gì khó nói ra, Thi Phụng biết việc mà anh ta nhờ mình làm lần này phải đặc biệt và khó khăn lắm chứ không như lần đầu tiên dễ dàng và nhanh chóng. Lát sau Hân mới thở hơi thật dài rồi từ từ lên tiếng.

- Anh định nhờ Phụng làm một việc khó khăn mà anh nghĩ chỉ có Phụng mới làm được.

Anh muốn thực hiện việc này từ lâu mà tìm mãi không ra người cộng tác... May mà gặp Phụng...

Phụng quay nhìn bức tranh treo trên vách tường phía bên phải của mình để giấu nụ cười khi nghe Hân rào trước đón sau.

- Nếu có một trăm ngàn đô la thời Phụng sẽ làm gì?

Hân hỏi một câu lạc đề và câu hỏi của anh làm cho Phụng nhớ tới câu chuyện mà ba nàng đã kể cho nàng nghe. Câu chuyện như thế này. Một ông phú hộ chỉ có độc đứa con gái xinh đẹp và hiền hậu. Tuổi già rồi nên ông ta lo tìm rể khôn ngoan để cai quản cái gia tài đồ sộ của mình. Thế là ông ta rao truyền tin chọn rể cho con gái của mình. Bất cứ trai tráng trong làng và các vùng lân cận, ai qua được cuộc trắc nghiệm thời ông ta sẽ chọn người đó làm rể. Thế là trai tráng đua nhau tới gặp ông ta để thử thách. Gặp người nào ông ta cũng hỏi một câu: *Anh sẽ làm gì nếu anh có một triệu đồng?* . Mọi người đều trả lời câu hỏi giản dị đó. Có người ba hoa chích chề nói nếu có một triệu đồng họ sẽ đem tiền ra làm ăn buôn bán để làm giàu hơn. Có anh khoác lác nói nếu có trong tay một triệu đồng anh ta sẽ biến một triệu đồng thành ra hai ba triệu đồng. Có người nói hưu nói vượn, lập chương trình, kế hoạch này nọ mong được lọt vào mắt của ông phú hộ. Tuy nhiên ông ta lại tỏ ra thất vọng trước những câu trả lời của mọi người. Cuối cùng có một anh kia tới xin gặp để thử thách. Ông phú hộ cũng hỏi một câu tương tự và anh kia mới trả lời: *Tiền có rơi ra đâu mà lượm...* Ông phú hộ mừng rỡ la lớn: *Thằng này mới xứng đáng làm rể tao...*

Nghĩ tới đó Thi Phụng bật cười hắc hắc rồi lập lại câu nói.

- Tiền có rơi ra đâu mà lượm...

Hân tròn mắt vì câu nói giỡn của Thi Phụng.

- Xin lỗi anh Hân tại vì câu hỏi của anh Hân làm cho Phụng nhớ lại câu nói của ba Phụng...

Hân cũng bật cười ha hả khi nghe Phụng kể lại câu chuyện kén rể của ông phú hộ. Hân uống một hơi cạn nửa ly *scott* như để lấy thêm can đảm trước khi nói.

- Anh sẽ trả cho Phụng hai trăm năm chục ngàn đô la với một điều kiện...

Hân ngừng lại. Phụng thấy ánh mắt của người đối diện sáng lên về gì kỳ lạ mà trong nhất thời nàng không nghĩ ra nhưng chỉ biết nó không được bình thường.

- Một điều kiện?

Thi Phụng lẩm bẩm ba tiếng và Hân gật đầu buông gọn.

- Phải... Một điều kiện thôi. Đó là *giết chết Thoại Sơn* ...

Thi Phụng cảm thấy có thứ âm thanh gì thật kỳ cục vọng vang trong lỗ tai của mình cùng với cảm giác lạnh lẽo khiến cho nàng run rẩy tay chân và toàn thân thể đông cứng lại trong cảm giác sợ hãi.

- Tại sao anh muốn giết Thoại Sơn?

Thi Phụng hỏi. Một câu hỏi hầu như chỉ buột miệng nói ra, không cần người khác nghe cũng như không cần có câu trả lời. Tuy nhiên Hân lại lên tiếng vì anh cần phải giải thích cho Thi Phụng biết điều đó.

- Gà ghét nhau vì tiếng gáy... Thoại Sơn là đối thủ văn nghệ của anh. Ngày nào còn Thoại Sơn là ngày đó người ta không biết tới anh...

- Anh với Thoại Sơn là bạn học với nhau mà...

Thi Phụng vót vát một câu. Hớp ngụm rượu Hân nhếch môi cười. Thi Phụng cảm thấy nụ cười của anh lạnh lẽo, ma quái và chứa nhiều chết chóc.

- Anh ước gì mình không là bạn học với Thoại Sơn. Tuy nhiên mình không thể thay đổi được quá khứ cho nên mình chỉ còn mỗi cách thay đổi tương lai. Đó là giết chết Thoại Sơn...

Hân lập lại tiếng chết lần nữa. Cảm thấy mình có triệu chứng sắp sửa nôn mửa nên Thi Phụng vội vàng ực một ngụm nước và nuốt trôi cái vị chua chua xuống bao tử để trấn áp cơn nôn mửa. Thông thả đứng dậy Hân bước vào nhà bếp. Lát sau anh trở ra. Ngồi xuống anh đặt một vật lên trên mặt bàn bằng kính ngay trước mặt Thi Phụng. Nàng nhìn trân trân cốc giấy màu xanh. Tiền... Xấp giấy màu xanh với con số 100 nhảy múa trong trí não của nàng. Xấp tiền giấy dày cộm nên nàng phỏng đoán phải nhiều lắm. Tiền. Có tiền là hầu như có gần hết. Trả *bill*. Mua quần áo cho nàng, cho chồng con. Mua chiếc xe mới hơn chiếc xe cà tàng của nàng. Đi nghỉ hè ở Orlando. Sửa chữa lại ngôi nhà cũ xập xệ. Có tiền nàng sẽ không phải lo lắng khi nhận *bill*. Có tiền đầu óc nàng sẽ thanh thoi hơn vì không lo nợ nần. Nàng sợ nợ bởi vì nó đeo đuổi suốt đời. Nó quấy rầy, làm mình ăn không ngon ngủ không yên.

Giọng nói trầm trầm, đều đều của Hân vang lên có lúc nghe rõ mà có lúc như mơ hồ.

- Hai mươi lăm ngàn tiền mặt anh đưa trước cho Phụng, còn đây là cái chi phiếu một trăm ngàn. Phụng tha hồ ăn tiêu mua sắm. Sau khi Thoại Sơn biến mất anh sẽ viết cho Phụng một cái chi phiếu một trăm hai mươi lăm ngàn. Làm cho Thoại Sơn chết là Phụng sẽ có hai trăm năm chục ngàn...

Thị Phụng cảm thấy cổ họng mình khô đắng cũng như hai lá phổi của mình đâm ra thiếu không khí khiến cho nàng hô hấp một cách khó khăn. Con số 250,000 nhảy múa loạn xạ trong trí của nàng.

- Mình chưa thực hiện chuyện đó ngay bây giờ nên Phụng có thời giờ để suy nghĩ. Sau khi Phụng suy nghĩ kỹ rồi mình sẽ ngồi xuống để phác họa một kế hoạt triệt Thoại Sơn...

Thị Phụng rung mình khi nghe Hân nhấn mạnh ba tiếng triệt Thoại Sơn. Dường như anh cố tránh tiếng *giết chết* để không làm cho người đàn bà đang ngồi trước mặt mình bị xúc động nhiều hơn nữa. Lại một điều là Thị Phụng lại cảm thấy không xúc động nhiều như lần đầu. Có lẽ nàng đã hơi quen quen. Bất cứ việc gì cũng vậy. Lần đầu mới làm cho người ta ngần ngại, xúc động và bị khó khăn nhưng lần thứ nhì, thứ ba rồi sau đó sẽ dễ dàng hơn. Nhìn chăm chú xấp giấy màu xanh đang nằm trên mặt bàn nàng cảm thấy nó đáng yêu hơn, quyến rũ hơn và ưa nhìn hơn.

Thị Phụng đột ngột đứng lên. Nhìn Hân nàng cười ấp úng.

- Dạ chào anh Hân Phụng đi về...

Gật đầu cười Hân cũng đứng dậy. Thấy cọc tiền và cái chi phiếu vẫn còn nằm trên mặt bàn anh cúi nhặt rồi nhét vào bóp của Phụng.

- Phụng cần tiền phải không?

Thị Phụng cúi đầu nhìn xuống bàn chân của mình. Nàng không trả lời dường như lưỡng lự giữa hai tiếng có không. Cuối cùng nàng lí nhí.

- Dạ...

Hân mỉm cười khi nghe tiếng trả lời gọn của Phụng. Đó là tiếng trả lời mà anh biết trước nàng sẽ nói ra. Ít có người từ chối tiền nhất là ở trong hoàn cảnh như Thị Phụng. Chỉ có hai loại người từ chối tiền. Đó là người điên và người quá lý tưởng.

- Vậy thì Phụng nên cầm tiền mua quần áo cho con, mua chiếc xe mới, đi vacation ở Disney, sửa chữa lại nhà cửa... Hai đứa con em sẽ vui lắm khi được thăm Magic Kingdom...

Hân nhét cọc tiền sâu vào trong bóp như muốn nó nằm yên trong đó. Thị Phụng thầm thở dài. Nàng biết rất rõ một điều. Nếu nhận tiền nàng phải làm một việc mình không muốn. Tuy nhiên trên đời này có rất nhiều người phải làm những điều mình không muốn làm.

Thở hắt hơi dài nàng lí nhí bốn tiếng *Cám ơn anh Hân* rồi lăm lăm bước ra cửa. Nàng cúi đầu đi một mạch. Nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn trời xanh, mây trắng, nắng vàng.

Mọi thứ đều đẹp. Chỉ riêng nàng xấu xa. Nàng mang mặc cảm tội lỗi. Điều này sẽ ám ảnh nàng lâu lắm.

Thị Phụng với tay lấy cái *cell* khi nghe điệu nhạc vang lên. Thấy trên màn ảnh nhỏ hiện lên ba chữ Lê Thoại Sơn nàng bỏ điện thoại xuống. Chuông reo năm lần mới ngưng. Chừng mười phút sau chuông lại reo lên và nàng quay đầu nhìn vào màn ảnh nhưng vẫn không chịu trả lời. Độ hai mươi phút sau chuông lại reo lên. Nhìn vào màn ảnh thấy tên Lê Thoại Sơn nàng hơi mỉm cười và lúc đó mới chịu lên tiếng.

- Hello...

Thị Phụng nghe bên kia đầu dây vang lên giọng nói ấm và trầm của đàn ông.

- Dạ tôi xin phép được nói chuyện với cô Thị Phụng...

Hơi mỉm cười Thị Phụng hỏi lại mặc dù đã biết người gọi điện thoại cho mình là ai.

- A anh Sơn... Dạ Thị Phụng đây anh... Anh khỏe không anh?

- Cảm ơn Phụng tôi khỏe. Tôi muốn hỏi thăm về Phụng mà không liên lạc được. Hân cho tôi số điện thoại của Phụng ở Florida mà dường như Phụng đã dời đi...

- Dạ Phụng xin lỗi anh Sơn. Phụng mới dọn nhà lên đây mấy ngày nên bận bịu đủ chuyện thành ra chưa có thời giờ để gọi anh...

Thị Phụng nghe đầu dây bên kia có tiếng cười khẽ cùng giọng nói của Thoại Sơn vang vang.

- Tôi có nghe Hân nói Phụng dọn lên đây...

- Dạ Phụng mới vừa dọn lên. Còn đang sắp xếp mọi chuyện. Phụng đang tìm việc làm...

- Phụng tìm được việc làm chưa?

- Dạ chưa anh Sơn... Đã *apply* vài nơi nhưng chưa có chỗ nào gọi *interview* hết... Thời buổi kinh tế khó khăn này chắc cũng phải lâu lắm mới xin được việc làm...

- Tôi biết... Ở đây tôi cũng quen biết vài người. Để tôi hỏi họ rồi tôi sẽ giới thiệu cho Phụng...

- Dạ cảm ơn anh Sơn... Nhờ anh Sơn giúp đỡ Phụng cảm ơn anh nhiều lắm...

- Đâu có gì mà Phụng phải cảm ơn... Chỗ bạn bè mà... Tôi mến Phụng thôi tôi giúp...

- Dạ...

Hai bên im lặng giây lát rồi Thoại Sơn lên tiếng.

- Phụng có bận gì không?

- Dạ cũng bận chút chút...

- Tôi tính mời Phụng đi ăn tối nay...

Thị Phụng hơi ngần ngừ chưa trả lời. Lát sau nàng mới lên tiếng.

- Dạ Phụng cảm ơn anh Sơn nhưng...

- Nhưng sao hả Phụng?

- Nhưng Phụng xin lỗi phải từ chối lời mời của anh Sơn...

- Phụng có thể cho tôi biết lý do?

Vừa hỏi xong Thoại Sơn nghe bên kia đầu dây vang lên tiếng cười thánh thót.

- Dạ... Phụng có lý do chính đáng để không đi ăn tối với anh...

Thị Phụng cố tình không nói ra lý do để gây thêm sự nôn nóng của Thoại Sơn. Xuyên qua lần gặp gỡ đầu tiên nàng biết Thoại Sơn thích mình do đó nàng càng làm cao để khiến cho anh ta sốt ruột hơn và cố tìm đủ mọi cách để được gặp nàng. Hân đã nói cho nàng biết Thoại Sơn nài nỉ xin số điện thoại của nàng nhưng Hân viện cớ phải hỏi ý của nàng trước.

- Phụng gọi bưu điện tất cả quần áo và giày dép mà chưa tới thành ra không có quần áo để diện. Đi với một *nhà văn nhón* và nổi tiếng như anh Sơn mà không diện Phụng sợ người ta cười anh...

Thoại Sơn bật thành tiếng cười vui thích khi nghe Thị Phụng nhấn mạnh ba tiếng *nhà văn nhón*. Nó vừa giấu cợt pha chút chút thâm tình trong đó khiến cho người ta không thể giận hờn được.

- Phụng đẹp thời mặc gì cũng đẹp... Phụng đâu cần phải diện...

- Hồng được đâu... Phụng hồng có thích ăn mặc luộm thuộm và xoàng xĩnh khi đi ăn với anh Sơn. Anh Sơn thông cảm nha...

Thoại Sơn nói với giọng buồn buồn.

- Tôi hiểu...

Biết ông văn sĩ của mình phật lòng Thị Phụng an ủi một câu.

- Có thể ngày mai Phụng sẽ nhận được quần áo. Phụng sẽ gọi cho anh Sơn hay liền. Anh Sơn đừng giận Phụng nha...

Thoại Sơn nói với giọng yếu xìu.

- Tôi hiểu... Khi nào đi được Phụng gọi cho tôi biết...

- Dạ... Anh Sơn ráng chờ nha...

Dứt điện thoại Thị Phụng ngồi thừ ra trên giường suy nghĩ. Cho tới bây giờ nàng vẫn còn băn khoăn không biết lý do gì lại nhận lời giúp Hân giết Thoại Sơn. Thù oán? Không. Nàng đâu có gì để thù oán hay ganh ghét với Sơn tới độ phải giết chết anh ta. Như vậy chỉ còn lại một lý do. Tiền. Đó là điều khiến cho nàng băn khoăn và thắc mắc với chính mình. Nó đâu có nhiều để nàng phải nhúng tay vào tội ác? Nó đâu có xứng đáng để nàng phải lãnh hai

mười lăm năm tù? Nó đâu phải là lý do chính khiến cho nàng trở thành một kẻ giết người? Nếu nội vụ đổ bể ra rồi nàng phải trả lời làm sao với chồng con, cha mẹ, anh chị em, bạn bè và người quen biết. Huống hồ gì, qua hai lần gặp gỡ, nàng biết Thoại Sơn là một người tốt. Giết chết một người tốt nàng trở thành kẻ sát nhân đê tiện và càng đê tiện hơn khi giết người vì tiền. Thi Phụng nhắm mắt lại. Nàng tưởng tượng ra cảnh Thoại Sơn nằm chết gục, thân thể đầy máu me trong khi tay của mình còn cầm khẩu súng bốc khói. Nàng như ngửi được mùi khói súng hăng hăng. *Không thể được... không được... mình không làm được... mình không là kẻ giết người...* Thi Phụng lẩm bẩm. Rồi như đã quyết định nàng mở điện thoại và bấm số. Đó là số điện thoại của Hân.

- Hello... Anh Hân hả... Anh có bận gì hông?
- Không... Có chuyện gì vậy Phụng?
- Dạ... Phụng cần gặp anh có chút chuyện...
- Ok... Anh chờ Phụng...

Thi Phụng thay quần áo thật nhanh như sợ mình sẽ thay đổi ý kiến. Khi nàng đậu xe trước cửa thời Hân xuất hiện với nụ cười tươi vui.

- Phụng uống gì anh lấy cho...
- Dạ anh cho Phụng ly nước lạnh...

Khi đặt ly nước lạnh xuống bàn Hân hơi cau mày khi thấy trước mặt Phụng có xấp tiền bằng giấy 100 đô la mới tinh kèm theo cái chi phiếu của mình đã ký với con số 100,000. Tuy nhiên anh vẫn bình tĩnh hỏi.

- Có chuyện gì vậy Phụng. Tại sao em trả lại tiền?

Hóp ngậm nước lạnh Thi Phụng thở hơi dài.

- Phụng xin lỗi anh... Phụng xin hoàn trả lại tiền cho anh...

Nói xong câu đó nàng ngược nhìn và hơi ngạc nhiên vì thái độ bình thản của Hân. Đường như anh đã đoán trước được ý tưởng của nàng.

- Phụng xin lỗi anh... Phụng không thể giết...

Thi Phụng nín lặng. Nàng sợ nói tới chuyện giết người nhất là một người mang tên Thoại Sơn. Hân mỉm cười, nụ cười đầy tự tin.

- Anh cũng nghĩ Phụng không phải là kẻ giết người. Phụng không thể giết người nhất là giết Thoại Sơn...

Hân nhấn mạnh ba tiếng *giết Thoại Sơn* khiến cho Thi Phụng rùng mình, cảm thấy như có bàn tay ma quái, lạnh lẽo đặt vào tay mình con dao bén để từ đó nàng đâm sâu vào tim của Thoại Sơn. Tự dưng nàng ứa nước mắt. Qua màn lệ mỏng vừa ứa ra nàng thấy Hân trở thành kẻ xa lạ. Nụ cười tinh quái, ánh mắt đầy bí hiểm, vẻ mặt gian ác, Hân như là ma quỷ xúi giục nàng hành động. Xấp giấy màu xanh đẹp tuyệt vời, bay lượn phát phơ đầy quyến rũ. Nàng mơ tới chiếc chiếc xe hơi mới tinh, quần áo đắt tiền, mùi nước hoa thơm phức,

ngôi nhà được *remodel* khang trang và sạch sẽ, chiếc laptop mới cho hai đứa con, một tuần nghỉ hè ở Disney cho cả gia đình. Tiền. Có tiền là có hết mọi thứ.

Giọng nói trầm đều của Hân vang lên.

- Phụng cứ giữ tiền đó đi... Coi như đó là tiền của anh tặng Phụng. Còn chuyện Phụng có muốn giết Thoại Sơn hay không mình sẽ bàn lại sau. Phụng đừng có nóng nảy và hấp tấp...

Thi Phụng lấy tay áo lau nước mắt xong ngược nhìn Hân.

- Phụng xin lỗi anh Hân... Phụng không thể làm...

Hân mỉm cười. Nụ cười thật hiền, thật thông cảm mà cũng đầy rộng lượng và bao dung.

- Đâu có gì mà Phụng phải xin lỗi... Anh biết Phụng không thể giết người... Tuy nhiên... mình sẽ tìm ra cách làm cho Thoại Sơn chết mà không đổ giọt máu nào... cũng như mình không bị kết tội...

Hân ngừng lại và Thi Phụng ngược nhìn như chờ nghe nói tiếp nhưng Hân lại im lặng không nói gì thêm. Không chờ đợi được Thi Phụng phải nhắc chừng.

- Anh Hân...

Làm như chợt tỉnh Hân ngược lên cười.

- Xin lỗi Phụng anh mãi suy nghĩ... Thoại Sơn có gọi em chưa?

- Dạ có... Ảnh mới gọi... Ảnh mời Phụng đi ăn tối với ảnh mà Phụng chưa trả lời...

Uống một ngụm nước Hân cười vui.

- Phụng nhận lời đi chứ. Đi chơi với Sơn cho vui. Lấy tiền đó mà mua quần áo diện cho đẹp để Sơn mê em...

Nói dứt câu Hân cười hắc hắc khiến cho Phụng cũng phải cười theo. Hân đứng lên như là cử chỉ tiễn khách. Hiểu ý Phụng cũng đứng dậy. Nàng không cầm lấy cọc tiền và cái check để trên bàn. Có lẽ nàng quên hay là nàng không muốn lấy. Tuy nhiên Hân nhớ. Hơi mỉm cười anh cầm lấy cọc tiền và cái check rồi nhét vào bóp của Thi Phụng. Hơi dùng dằng một chút rồi nàng cũng để yên cho Hân nhét tiền vào bóp của mình xong lẳng lẳng theo Hân bước ra cửa. Anh ta đưa Phụng ra tận xe. Mở cửa cho Phụng ngồi vào ghế anh hơi cau mày khi thấy nàng phải vận công tắc ba lần chiếc xe cũ mới nổ máy.

- Xe của Phụng cũ lắm rồi... Em cần một chiếc xe mới... Đàn bà mà đi xe cũ rủi hù dọc đường thời nguy hiểm lắm...

Phụng cười gật đầu.

- Phụng biết nhưng...

Hân nói thật nhanh. Lời nói của anh như trấn an để cho người nghe yên tâm.

- Lấy tiền mua chiếc xe mới đi Phụng. Xe lúc này rẻ lắm... Phụng đừng lo... Anh sẽ nghĩ ra cách làm Thoại Sơn biến mất mà hai đứa mình không bị phiền hà gì hết...

Dạ tiếng nhỏ Thi Phụng từ từ lái xe rời nhà Hân. Qua kính chiếu hậu nàng thấy Hân vẫn còn đứng ở ngoài sân. Dĩ nhiên nàng không thấy được nụ cười bí hiểm của anh ta cùng một câu nói.

- Cô có chạy trời cũng không khỏi nắng cô ơi...

Chiếc xe Honda vừa quẹo vào driveway bỗng dừng bốc khói mù mịt khiến cho Thi Phụng cuống cuống. Không kịp tắt máy xe nàng vội mở cửa bước ra đứng nhìn rồi lắc đầu ngao ngán. Nàng nghĩ tới Hân, tới cốc tiền mặt và cái check đang nằm trong bóp của mình rồi buồn bã thở dài. Nàng không có chọn lựa nào hơn là cộng tác với Hân dù biết chuyện đó có thể dẫn tới hậu quả tai hại. Điều khiến cho nàng buồn nhất chính là lý do tiền. Cái nguyên động lực đó từ lâu rồi nàng cố tránh mà rốt cuộc cũng chính nó đã xô đẩy nàng phải làm điều tệ hại nhất.

Laptop đặt trên đùi, Thoại Sơn ngồi im nhìn ra khung cửa sổ rộng. Xa xa dưới kia là rừng cây xanh um. Nắng tháng tám vàng rực, lung linh nhảy múa trên tàng cây, dội xuống nền gạch đỏ thẫm những hình dáng lay động vì cơn gió núi. Nằm trên độ cao hơn năm trăm thước so với mặt biển nên đỉnh núi này khí hậu rất mát về mùa hè. Nhìn qua khung cửa sổ thấy trời xanh lơ anh khe khẽ thở dài. Tiền bạc và danh vọng là hai điều mà người ta mong ước song đối với anh chưa đủ. Tình yêu. Đó là điều anh cảm thấy thiếu thốn mặc dù chung quanh anh có rất nhiều bóng dáng của đàn bà. Tất cả những cô gái hoặc đàn bà anh quen biết đều đẹp, học thức, sang giàu song lạ lùng là anh không yêu. Anh không rung cảm trước nhan sắc được tô điểm bằng phấn son và quần áo sang trọng. Anh không bị quyến dụ bởi mùi nước hoa đắt tiền hoặc những chiếc xe hơi bóng lộn. Anh không cần bởi vì anh đã có những thứ đó. Cái anh cần chính là một người đàn bà với tình yêu chân thật. Anh nhớ tới Thi Phụng. Tiếng cười mặt ngọt. Giọng nói thiết tha. Ánh mắt nhìn. Cử chỉ thân mật mà không lả lơi mời gọi. Thi Phụng khác, hoàn toàn khác hẳn những người đàn bà mà anh đã biết. Tuy quần áo không đắt tiền nhưng tự nàng toát ra cái vóc dáng kiêu mị, thanh thoát và thăm thẳm chiều sâu tâm hồn. Đôi mắt nhưng huyền ảo. Tia nhìn cuốn hút, xoáy vào nơi lặng thầm và kín sâu của tâm hồn. Đôi mắt của nàng là khoảng không gian rộng mở mênh mông vô bến bờ khiến cho anh như lạc bước vào bằng tất cả đam mê của một cảm giác lạ lùng vì khám phá ra một thế giới chỉ có trong mộng tưởng.

Thoại Sơn hơi cau mày khi nghe tiếng chuông vang lên từ chiếc điện thoại cầm tay của mình. Bình thường có lẽ anh không trả lời nhưng hôm nay dường như anh chờ đợi tiếng chuông reo của người nào đó.

- Hello...

Thoại Sơn nghe giọng nói của mình run run. Anh càng cảm thấy hồi hộp hơn khi giọng nói lễ độ vang lên từ bên kia đầu dây.

- Dạ... Thi Phụng xin phép được nói chuyện với anh Thoại Sơn...

Thoại Sơn cảm thấy như có thứ máy móc gì kỳ lạ hút hết không khí trong phổi của mình khiến cho anh ngạt thở rồi hầu như ngất xỉu. Anh nói không suy nghĩ.

- Trời... Tôi chờ Thi Phụng muốn hựt hơi...

Sơn như uống giọng cười thánh thót và tiếng nói tươi vui vang lên bên kia đầu dây.

- Dạ Thi Phụng xin lỗi để anh Sơn chờ lâu. Tối nay anh Sơn có làm gì không?

Thoại Sơn cười một mình.

- Không có làm gì hết... Mà có làm gì tôi cũng đẹp để mời Phụng đi ăn tối...

- Dạ cảm ơn anh... Bây giờ rười tối được hôn anh. Tại vì Phụng còn phải chuẩn bị cho hai đứa con tựu trường...

- Được được không sao... Phụng cứ lo cho con trước đi rồi mình đi ăn cũng chưa trễ. Phụng cho biết nhà đi để tôi tới đón...

- Dạ anh không cần làm thế. Anh Sơn muốn ăn ở đâu?

Sơn vui vẻ nói cho Phụng biết tên của nhà hàng. Anh nghe tiếng Phụng cười ròn tan.

- Anh Sơn chọn nhà hàng sang nhất phố. Anh trả tiền à nghe... Phụng nghèo lắm...

Thoại Sơn cười như thấy Thi Phụng đang đứng trước mặt mình.

- Tôi rất hân hạnh được mời Phụng ăn tối... Tôi biết Phụng bị thất nghiệp mà...

- Dạ cảm ơn anh Sơn... Phụng sẽ gặp anh sau...

Sau khi dứt câu chuyện với Thi Phụng Thoại Sơn cảm thấy có chút gì biến đổi trong tâm tư của mình. Anh dường như ra khuôn mặt trái xoan của Thi Phụng. Nụ cười duyên dáng. Hàm răng trắng đều. Mái tóc huyền buông lơi trên bờ vai gầy. Ánh mắt tinh anh. Vàng trán thông minh. Giọng nói mát như gió mùa xuân lan dài trên khu rừng cây xanh ngút ngàn dưới thung lũng ngoài kia. Phụng là cái gì đặc thù, không giống bất cứ người đàn bà nào mà anh đã gặp.

Gió chiều từ mặt sông thổi vào mang theo hơi nước khiến cho Thi Phụng cảm thấy dễ chịu. Sau khi ăn tối xong nàng đề nghị đi bộ cho tiêu cơm và Thoại Sơn ưng thuận liền. Đường như kể từ lúc biết nhau anh chưa hề từ chối những gì Thi Phụng đề nghị.

- Mát quá...

Thi Phụng nói băng quơ trong lúc bước song song với Thoại Sơn trên lối đi bộ.

- Tôi thường ra đây vào lúc vắng người...

Thoại Sơn nói trong lúc nhìn ra mặt sông gợn gợn sóng.

- Chắc anh Sơn đi tìm hứng để viết văn...

Thoại Sơn gật đầu cười hiền.

- Đi tìm cái hứng cũng có mà đi tìm một chỗ yên lặng để suy tư cũng có... Bởi vậy tôi ít khi ở nhà...

Thi Phụng liếc nhanh người đi bên cạnh. Nàng thấy được khuôn mặt còn trẻ nhưng nhiều vết hằn của khắc khoải vì suy tư và mệt mỏi vì kiếm tìm.

- Anh Sơn đi đâu?

Thoại Sơn mỉm cười vì cái giọng nửa tò mò nửa âu yếm của Thi Phụng.

- Đi lên núi... Mướn một ngôi nhà nhỏ... Đi chợ, nấu ăn... Xa lánh cái ồn ào... Hòa mình với thiên nhiên... hội nhập vào cỏ cây...

- Anh Sơn sống sướng thật... Chả bù với Phụng... Suốt ngày bận bịu với áo cơm... phát

mệt...

Liếc nhanh khuôn mặt đang hiện lên nét buồn man mác Thoại Sơn khe khẽ thở dài như thông cảm và thương hại. Một ý nghĩ vừa nảy ra trong trí khiến cho anh mỉm cười.

- Tôi mời Phụng đi lên núi vài ngày...

Đưa tay chỉ rằng núi hiện mờ mờ đen trong buổi chiều hết nắng Thi Phụng cười.

- Núi đó hả anh Sơn?

Thoại Sơn lắc lắc đầu.

- Hồng phải... Xa hơn... Smokey Mountain... tuốt trên kia...

Sau khi dứt câu Thoại Sơn chỉ về hướng đông bắc.

- Nó cao hơn và đẹp hơn núi ở đây...

- Chắc Phụng không đi được đâu...

- Tại sao vậy Phụng?

- Dạ hai đứa nhỏ không ai coi chừng... Phụng còn phải đi tìm việc làm...

Thoại Sơn hơi mỉm cười.

- Má chồng của Phụng ở chung với Phụng mà...

Bật tiếng cười thánh thót Thi Phụng quay sang nhìn người đi bên cạnh và câu nói đùa vang lên.

- Chà... Anh Sơn điều tra về Phụng kỹ dữ...

Thoại Sơn cũng cười nhìn người bạn đang đi bộ với mình.

- Hồng có đâu. Tôi và Hân nói chuyện với nhau rồi nhân đó đề cập chút chút về Phụng...

Bắt gặp cái nhìn hơi nghiêm của Phụng anh hơi bối rối và tìm cách chống chế.

- Tôi xin lỗi Phụng... Tại tôi... Tại tôi thích Phụng... muốn làm quen với Phụng...

- Ok... Như vậy anh Sơn có lý do chính đáng để điều tra về Phụng hả...

Nhìn nét mặt làm bộ giận và nghiêm nghị của cô bạn gái Thoại Sơn bật cười vui vẻ.

- Ai đặt tên cho Phụng vậy?

- Ba của Phụng...

- Thi Phụng có nghĩa gì?

- Dạ... Đó là hai địa danh ở miệt Hậu Giang. Phụng là Phụng Hiệp còn Thi là Cần Thơ được ba đổi thành Thi vì thi cũng là thơ. Má của Phụng sanh ở Phụng Hiệp, ba của Phụng quê ở Cần Thơ. Tên của anh Sơn nghe cũng hay lắm...

- Ba tôi nói Thoại Sơn là tên của một quận thuộc tỉnh Long Xuyên ngày xưa mà bây giờ là tỉnh An Giang. Quận Thoại Sơn có núi Sập nằm ngay trên con kinh có tên là Chắc Cà Dao...

Thi Phụng bật lên tiếng cười.

- Chắc Cà Dao... Tên gì ngộ vậy anh Sơn?

- Ai biết... Ba anh nói là tên Miên. Miền nam của mình ngày xưa là đất của Cao Miên mà. Cũng như cái tên Sóc Trăng, Thốt Nốt... Phụng sinh ra ở Mỹ phải hôn?

- Dạ... Còn anh?
- Anh cũng vậy... Má anh nói bà mang thai anh một tháng trước khi rời Việt Nam năm 75...
- Anh Sơn lớn tuổi mà sao chưa có vợ...
- Có thấy ai đâu mà lấy...
- Không thấy thời đi tìm...
- Tìm không ra...
- Nhiều khi điều mà mình tìm kiếm lại chính là cái gì quanh quẩn ở bên cạnh mình... Anh Sơn biết câu nói đó?

Thoại Sơn quay nhìn người bên cạnh. Vì Thi Phụng cúi xuống nên anh chỉ thấy được một phần khuôn mặt. Làn da trắng hồng với những cộng lông măng xinh xắn. Chiếc mũi cao và hơi gầy một chút. Một chút thôi để làm cho thêm xinh xắn bởi vì gầy nhiều quá mất đẹp. Cái miệng hơi mím lại ẩn ước nụ cười. Đôi môi hồng tự nhiên không son phấn. Điều mà anh thấy mà không nói ra là Phụng ăn mặc giản dị và không theo thời trang lắm. Chắc tại nàng không có tiền. Nhưng tự nàng tỏa ra một thứ sang cả và cao quý khác thường.

- Tôi biết... Người mà mình mãi kiếm tìm lại chính là người ở bên cạnh mình. Phải Phụng có ý nói như vậy?

Hiểu được cái ý trong câu nói bóng gió xa xôi của Thoại Sơn nên Thi Phụng bật cười vui vẻ. Lắc lắc mái tóc huyền nàng né tránh câu hỏi bằng câu trả lời.

- Phụng không biết... Phụng chỉ lặp lại câu nói của người khác...

Tới phiên Thoại Sơn cười vì câu trả lời khôn khéo của người đang đi bên cạnh mình.

- Có chỗ nào gọi Phụng đi *interview* chưa?

- Dạ chưa...

- Phụng có cần tôi giúp gì không?

Thi Phụng quay nhìn và bắt gặp Thoại Sơn cũng đang nhìn mình. Hai người nhìn nhau trong chốc lát rồi Thi Phụng quay mặt nhìn ra ngoài sông. Mặt nước như bốc sương mờ mờ. Ánh đèn từ dãy condo hắt xuống làm cho mặt nước sáng lên và lóng lánh gần giống như thủy tinh.

- Dạ chắc không cần... Cùng lắm thời Phụng nhận đại một việc nào đó...

Thoại Sơn cười vui mặc dù nghe được tiếng thở dài của cô bạn gái.

- Tôi có một việc làm cho Phụng chỉ sợ Phụng chê không làm thôi...

Thi Phụng quay qua nhìn Sơn.

- Anh Sơn không nói ra thời Phụng làm sao biết mà chê hay khen?

- *Partner* của tôi...

Trong lúc nói Thoại Sơn quay nhìn nên bắt gặp thoáng ngạc nhiên trong mắt của Thi Phụng.

- *Partner* của anh Sơn để làm cái gì?

Thị Phụng cười hỏi. Thoại Sơn cười nhẹ từ từ giải thích.

- Tôi đang dự tính viết một tiểu thuyết mới. Tôi cần một cộng tác viên thông minh...

Thị Phụng cười thán thốt khi nghe người đi bên cạnh khen mình thông minh.

- Cảm ơn lời khen của anh Sơn nhưng Phụng đâu có biết viết văn mà cộng tác với anh Sơn...

Thoại Sơn nói trong lúc nhìn ra ngoài mặt sông sáng mờ bởi ánh đèn hắt ra từ hai bên bờ sông.

- Phụng có nhiều điểm để trở thành một cộng tác viên lý tưởng. Đó là tính mơ mộng, lãng mạn, giàu tưởng tượng và có sáng kiến... Nói tóm lại là tôi cần một người lập dàn bài cho cuốn tiểu thuyết mà tôi định viết...

- Anh Sơn làm cũng được mà... bằng chứng là anh Sơn đã viết nhiều tiểu thuyết rồi mới gặp Phụng...

Thị Phụng cố từ chối bằng câu nói. Thoại Sơn cười gật đầu như đã nghĩ tới chuyện đó rồi.

- Dĩ nhiên là tôi làm được. Nhưng lần này tôi muốn thử cái gì mới mẻ hơn. Tôi muốn chuyển hướng vì viết hoài một thứ độc giả sẽ nhàm chán...

Thị Phụng gật đầu tỏ ý hiểu. Thoại Sơn nói tiếp.

- Để cho được công bằng tôi sẽ trả lương cho Phụng hàng tháng cũng như Phụng sẽ được chia hai mươi lăm phần trăm trên số tiền bản quyền...

Thị Phụng lặng thinh. Nàng biết Thoại Sơn thích mình. Tất cả những điều anh đưa ra chỉ là lý do để tìm cách lấy cảm tình cũng như kẻ cận với nàng. Tuy nhiên điều đó cũng trùng hợp với *công tác* Hân đã mượn thời tội vạ gì mà nàng không nhận. Nàng có lợi rất nhiều trong việc giao tiếp với Thoại Sơn. Vừa được trả lương lại có nhiều dịp thuận tiện để hoàn thành công việc đã hứa với Hân. Ý nghĩ giết Thoại Sơn khiến cho nàng sợ hãi tới độ tay chân lạnh ngắt và toàn thân run rẩy.

- Phụng sao vậy. Nếu Phụng lạnh thời mình nên đi về... Tối gió lạnh lắm...

Thoại Sơn nói bằng giọng săn sóc và dịu dàng khiến cho Thị Phụng thềm thờ dài.

- Dạ không sao anh Sơn ... Tự nhiên Phụng cảm thấy choáng váng... Chắc tại uống ly rượu... Anh cứ nói tiếp...

- Tôi tính viết một tiểu thuyết có tên là *Làm thế nào để giết một văn sĩ* ...

Thị Phụng há hốc miệng. Tám chữ *Làm thế nào để giết một văn sĩ* tựa như bàn tay bóp lấy cổ nàng, từ từ xiết chặt lại khiến cho nàng ngạt thở. Thân thể đông cứng lại trong cảm giác sợ hãi khi nàng nghĩ Thoại Sơn có thể đọc được ý tưởng của mình. Giọng nói trầm trầm của Thoại Sơn tiếp tục vang đều bên tai của Thị Phụng.

- Tôi cần một cộng tác viên là Phụng. Phụng sẽ lập một dàn bài trong đó Phụng là nhân vật chính, thủ vai trò một người đàn bà tìm cách giết chết một văn sĩ là tôi...

Như không kèm hãm được nữa Thị Phụng kêu lên trong vô thức.

- Phụng đâu có lý do gì để giết anh...

Thoại Sơn cười cười.

- Thi Phụng phải nại ra lý do. Có thể Phụng giết tôi vì tiền hoặc vì ghen tuông...
- Phụng chưa yêu anh Sơn thời làm gì có ghen tuông... mà ghen với ai?
- Chuyện đó mình sẽ bàn sâu vào chi tiết. Bây giờ tôi hỏi Phụng là Phụng có bằng lòng cộng tác với tôi không?

Hồi nãy Thi Phụng bằng lòng nhưng bây giờ nàng lại do dự sau khi nghe Sơn trình bày. Phải nói là nàng lo âu vì sợ Thoại Sơn có thể đoán được những ý nghĩ thầm kín của mình.

- Anh Sơn cho Phụng một vài ngày để suy nghĩ nha. Nó hơi bất ngờ với Phụng...

Đưa tay ra nắm lấy bàn tay của Thi Phụng Thoại Sơn cười nói.

- Phụng cứ thông thả... Nếu cộng tác với nhau mình sẽ trở thành một *perfect partner* ...

Thi Phụng quay mặt ra sông vì không muốn Thoại Sơn nhìn thấy nụ cười như mếu của mình. Bỗng dưng nàng có mặc cảm xấu hổ vì nghĩ mình lừa dối một người như Thoại Sơn. Nàng biết mình không xứng đáng nhận lãnh sự giúp đỡ của anh ta. Nàng lợi dụng lòng tin và lòng tốt của anh. Nàng biết anh viện cớ mời mình cộng tác chỉ vì muốn giúp đỡ mình trong lúc khốn khó.

- Anh Sơn...

Thi Phụng thì thầm. Thoại Sơn nhìn vào mặt người đi bên cạnh khi nghe tiếng gọi.

- Phụng muốn nói gì...
- Dạ... Phụng muốn hỏi anh Sơn là anh Sơn nghĩ thế nào về Phụng, nhận xét của anh Sơn về Phụng?

Thi Phụng nhìn thấy nụ cười hiền hậu và giọng nói dịu dàng của Thoại Sơn.

- Dù quen Phụng không lâu nhưng bằng cảm nhận tôi biết Phụng là một người tốt, có nhiều cá tính đặc biệt và.... Tôi không phủ nhận là tôi thích Phụng. Không một người đàn ông nào lại không thích một người đàn bà như Phụng. Phụng thông minh, dịu dàng, tế nhị, hiền hậu và dễ thương...

Thoại Sơn mỉm cười khi nói tới hai tiếng *dễ thương*.

- Hồng có dễ thương đâu... Anh Sơn lầm rồi...

Thi Phụng đùa bằng câu nói mà Thoại Sơn cảm thấy thật thân thiết và nũng nịu

- Tôi không lầm đâu... Cảm nhận phát khởi từ tâm thức ít khi lầm lẫn lắm...
- Như vậy anh Sơn mời Phụng cộng tác vì lý do...

Thoại Sơn cười cười.

- Công việc và tình cảm là hai lý do chính...
- Cái nào quan trọng hơn?

Thi Phụng vặn và Thoại Sơn trả lời không chút đắn đo.

- Dĩ nhiên là tình cảm...
- Nếu Phụng không thích anh Sơn thì sao?
- Cũng không sao. Tôi thích là phần tôi, còn Phụng thích hay không là phần của Phụng...

Nếu tôi nói như vậy thì Phụng chấp thuận đề nghị của tôi?

- Chắc vậy. Anh Sơn cho Phụng vài ngày để thu xếp...

Thoại Sơn cười vui gật đầu. Hai người quay trở lại con đường cũ. Không biết nghĩ gì mà Thi Phụng mỉm cười khi ngược nhìn lên đỉnh núi lập lòe ánh đèn.

Chiếc Honda 2006 chạy bon bon trên con đường dốc lên đỉnh núi. Thi Phụng cười thầm nghĩ đúng là xe mới. Lần trước chiếc Honda đời 1992 của nàng bò lên dốc chậm chạp và vất vả giống như một lực sĩ điền kinh già lão đã hết hơi tàn sức. Máy điều hòa không khí chạy rì rì toát hơi lạnh khiến cho nàng rùng mình. Nắng bên ngoài rực rỡ như cuộc đời đang đi lên của nàng. Ngày hôm qua Thoại Sơn điện thoại báo cho nàng biết cái *home office* của nàng đã sẵn sàng đồng thời mời nàng tới nhà để cả hai thảo luận về công việc. Trong điện thoại anh nhắc đi nhắc lại nàng là một partner chứ không phải nhân viên. Điều đó khiến cho nàng cảm thấy thoải mái và thậm chí cảm ơn về sự tế nhị của anh. Trong thâm tâm nàng cảm thấy càng ngày càng mến mộ Thoại Sơn nhiều hơn. Con đường dốc cao hơn rồi sau đó rộng ra và bằng phẳng vì đã lên tới đỉnh núi. Theo lời chỉ dẫn nàng quẹo phải độ vài trăm thước xong quẹo trái và dừng trước một ngôi nhà hai tầng thật lớn có nhà chứa xe ba cửa. Có thể nói ngôi nhà của Thoại Sơn là ngôi nhà lớn nhất và đẹp nhất trong khu vực này.

Ăn mặc tề chỉnh nhưng giản dị Thoại Sơn đón Thi Phụng bằng nụ cười tươi vui kèm theo câu hỏi.

- Phụng tìm nhà có khó không?

Cười thánh thót Phụng đùa.

- Nhà của anh Sơn lớn và đẹp như vậy nhắm mắt Phụng cũng tìm ra...

Thoại Sơn bật cười vì câu nói đùa này. Hai người vào nhà. Trần nhà thật cao khiến cho không khí rất thoáng mát.

- Tôi đưa Phụng xem phòng làm việc trước...

Khi Thoại Sơn mở cửa Thi Phụng ngạc nhiên vì không tưởng là Thoại Sơn lại dành cho mình một phòng làm việc đẹp như vậy. Chiếc bàn làm việc hình chữ nhật dài và rộng bằng *cherry wood* mới tinh. Cái ghế bành bằng da thật rộng. Quay qua Thoại Sơn đang đứng cạnh mình nàng cười nói.

- Bộ anh Sơn nghĩ Phụng *bự* lắm sao mà anh mua cái ghế tổ chảng...

Thoại Sơn cười hắc hắc vì câu pha trò của cô cộng sự viên khả ái.

- Cái ghế đó nhỏ nhất đó Phụng ơi...

Cười cười Thi Phụng ngồi vào chiếc ghế còn thơm mùi da thuộc. Trên mặt bàn rộng nơi góc bên phải là cái desktop với đầy đủ phụ tùng. Ngay trước mặt nàng là cái laptop hiệu Apple. Đứng sau lưng cái ghế Thoại Sơn ngửi được mùi nước hoa thoang thoang toát ra từ làn tóc huyền óng ả của Phụng. Mùi nước hoa quyến với mùi hương da thịt làm thành một mùi hương kỳ diệu khiến cho anh cảm thấy ngất ngây say. Chưa bao giờ anh ngửi được thứ mùi hương dịu dàng mà đậm thắm và lưu lại trong ký ức của anh lâu như vậy.

- Bộ anh Sơn tính bắt Phụng làm việc 24/ 24 sao mà anh sắm đủ thứ vậy...

Bật lên tiếng cười Thoại Sơn lắc đầu.

- Tôi đã nói rồi mà. Phụng muốn làm việc lúc nào cũng được, ngay cả không làm cũng được...

Thi Phụng hơi ngược đầu lên nhìn Thoại Sơn đang đứng đằng sau lưng của mình. Cử chỉ của nàng thật duyên dáng và đáng yêu khiến cho Thoại Sơn cảm thấy rạo rực trong lòng.

- Hồng có làm thời sao mà xong việc được hả anh...

Tiếng *anh* âu yếm và dịu dàng thoát ra từ đôi môi mọng ướt làm Thoại Sơn như ngưng thở.

- Thời Phụng làm ít ít thôi. Làm nhiều quá hết việc...

Cười hắc hắc Thi Phụng đứng lên. Nàng phải tìm cách di chuyển vì đọc được vẻ si mê trong ánh mắt của Thoại Sơn lúc nhìn mình. Tới đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài nàng cười nói.

- Cảnh ở đây đẹp quá. Phụng không ngờ thành phố này đẹp và thơ mộng...

Thoại Sơn bước tới đứng cạnh Thi Phụng. Giơ tay chỉ vệt trắng uốn lượn anh cười nói.

- Sông Tennessee đó... Thành phố này đẹp nhờ có sông núi bao quanh...

Thi Phụng bước ra khỏi phòng. Dường như nàng không muốn hai người đứng cạnh nhau.

Thoại Sơn đi sau lưng. Chỉ vào cánh cửa sơn màu trắng anh cười nói với cô bạn gái.

- Đó là phòng ngủ của Phụng. Khi nào cần nghỉ ngơi Phụng tự nhiên như ở nhà...

Thấy Thi Phụng nhìn mình Thoại Sơn vội vàng giải thích.

- Xin Phụng đừng hiểu lầm... Tôi chỉ muốn nói là khi nào làm việc mệt cần nghỉ ngơi giây lát thì phòng đó là phòng riêng của Phụng...

Đưa chiếc chìa khóa cho Phụng anh cười nói tiếp.

- Đây là chìa khóa nhà. Đề phòng trường hợp Phụng tới mà không có tôi ở nhà nên tôi làm thêm một chìa khóa cho Phụng. Chỉ có ba người có chìa khóa này là tôi, Phụng và bà quản gia...

Thấy Thi Phụng còn ngần ngại chưa chịu nhận Thoại Sơn nắm lấy bàn tay của Phụng rồi đặt chiếc chìa khóa vào.

- Tôi đã nói mình là partner mà... Tôi tin nhiệm Phụng...

Gượng cười Thi Phụng cầm lấy chìa khóa bỏ vào bóp của mình.

- Phụng muốn xem phong cảnh ở sau nhà của anh Sơn. Phụng nghĩ nó đẹp lắm...

Thoại Sơn cười gật đầu mở cửa kính. Gió nhẹ nhẹ. Nắng nhảy múa trên khoảng sân rộng bằng gạch đỏ. Hai người chậm bước trên lối đi lát gạch ra tận hàng rào sắt. Tựa người vào lan can Thi Phụng im lặng ngắm cảnh. Toàn thể thành phố hiện ra trong tầm nhìn của nàng. Building cao ngất. Nhà lều thấp. Con đường đen mốc. Mái nhà đỏ. Xe cộ chỉ còn là những chấm đen di động. Cây xanh ngút ngàn. Con sông trắng xóa lấp lánh dưới ánh mặt trời. Cúi nhìn xuống thung lũng sâu dưới kia Thi Phụng cười nói với Thoại Sơn.

- Phụng thích ngồi ở đây để mơ mộng...

Thoại Sơn cười nhẹ.

- Nhà của anh cũng như nhà của Phụng. Phụng muốn làm gì tùy ý...

Phụng cười. Ánh mắt của nàng long lanh khi nghe Thoại Sơn thay đổi cách xưng hô. Đây là lần đầu tiên Thoại Sơn xưng *anh* với nàng. Điều đó tỏ cho nàng biết rằng tình cảm của Thoại Sơn đã rẽ sang một lối khác.

- Cảm ơn anh Sơn...

Dù buồn trong lòng khi nghe câu nói lịch sự của Thi Phụng song Thoại Sơn vẫn cười vui vẻ.

- Phụng cứ ngồi đây mơ mộng đi. Anh vào xem *lunch* của mình sẵn sàng chưa...

Thông thả ngồi xuống ghế Thi Phụng hỏi vọng theo.

- Anh Sơn nấu món gì vậy?

Thoại Sơn trả lời trong tiếng cười hắc hắc.

- Hồng biết nhưng bảo đảm là ngon...

Mười lăm phút sau Thoại Sơn đi ra mời Thi Phụng vào ăn trưa. Phòng ăn rộng và bày biện lịch sự với chiếc bàn dài mười hai ghế ngồi. Thoại Sơn giới thiệu bà quản gia với Thi Phụng. Nàng nhận thấy bà ta là một bà già vui vẻ và ăn mặc chải chuốt. Trong lúc ăn trưa Thoại Sơn cho Thi Phụng biết thứ tư tuần tới hai người sẽ đi Chicago. Anh trao cho nàng một chi phiếu nói là lương tháng. Thi Phụng cười đùa.

- Phụng mới làm có nửa ngày mà được lãnh lương rồi, mà lại lãnh nguyên cả tháng...

Thoại Sơn cười cười.

- Như vậy anh mới không sợ Phụng nghỉ việc bất thành linh...

- Hóa ra anh tính toán trước hả. Anh nhất định bắt Phụng phải cộng tác với anh lâu...

- Phải cộng tác suốt đời... Nếu Phụng muốn...

Ngừng lại uống cạn ly nước lạnh anh tiếp.

- Thứ tư tuần sau mình sẽ đi thăm Ngũ Đại Hồ. Mình đặt máy bay đi Chicago...

Đưa cho Thi Phụng thêm cái chi phiếu nữa anh cười tiếp.

- Đây là chi phí riêng của Phụng...

Thấy nàng hơi ngần ngừ chưa chịu nhận anh cười tiếp.

- Anh biết Phụng không cần diện cũng đẹp nhưng mình đi hơn tuần lễ nên Phụng cần phải sắm sửa nhiều thứ để đi xa... Chắc Phụng ít khi đi xa...

Thì Phụng nhẹ lắc đầu.

- Dạ ít lắm... Anh Sơn đi nhiều nơi hả?

- Anh thích du lịch. Một năm anh đi bốn năm lần...

Thì Phụng có vẻ sợ sệt khi chiếc máy bay rời phi đạo. Hai bàn tay của nàng nắm chặt lấy tay dựa của chiếc ghế ngồi và hai mắt nhắm kín lại.

- Phụng sợ...

Nghe tiếng Thoại Sơn thì thầm bên tai của mình nàng mở mắt ra cười gật đầu.

- Phụng sợ đi máy bay... Sợ độ cao...

Gật đầu cười nhẹ Thoại Sơn trấn an cô cộng tác viên của mình.

- Không sao đâu... Anh đi hoài...

Nhìn ra ngoài khung cửa nhỏ anh cười tiếp.

- Bao lâu rồi Phụng không có đi nghỉ hè?

Mở mắt ra Thì Phụng cười trả lời.

- Bốn năm năm gì đó... Đi với chồng con mệt còn hơn ở nhà nữa... Chẳng *enjoy* được gì hết...

Thoại Sơn mỉm cười. Anh nhận thấy Thì Phụng có một vài điểm giống mình như khi nói tiếng mẹ đẻ thời thanh thoảng hay chêm một tiếng Anh vào. Thói quen đó không riêng gì anh mà của nhiều người.

- Anh Sơn cười gì vậy. Cười Phụng phải hôn?

Cười hắc hắc Thoại Sơn nói ra ý nghĩ của mình khiến cho Thì Phụng cũng gật đầu công nhận.

- Phụng tới Chicago chưa?

- Dạ chưa... Chắc đẹp lắm hả anh?

Thoại Sơn nao nao trong lòng mỗi khi nghe tiếng *anh* âu yếm và dịu dàng của Thì Phụng.

- Đẹp nhưng xô bồ, ồn ào và hỗn tạp...

- Phụng nghĩ thành phố nào cũng vậy. Có hai mặt của nó... Cũng như người ta có hai mặt xấu và đẹp...

Thoại Sơn quay qua nhìn chăm chăm vào mặt của người ngồi bên cạnh. Thấy thế Thì Phụng ngạc nhiên hỏi.

- Anh Sơn nhìn gì vậy?

- Anh nhìn cho rõ mặt mày để thấy cái mặt xấu của Phụng mà không có thấy...

Thì Phụng mỉm cười.

- Anh Sơn không thấy không có nghĩa là không có...

- Nếu có đâu Phụng chỉ cho anh coi...

Thị Phụng lắc đầu nhìn xuống chân của mình. Dường như nàng không muốn hoặc không dám nhìn vào mặt của Thoại Sơn.

- Chịu thôi... Cái đó để anh tự tìm hiểu...

Không nhìn vào mặt của Thị Phụng nữa Thoại Sơn cười nói.

- Mình ghé Chicago ở một đêm...

Như sợ bị Thị Phụng hiểu lầm anh vội giải thích.

- Anh đã mượn phòng rồi... Phụng một phòng và anh một phòng...

Thị Phụng nói nhỏ trong lúc quay mặt nhìn ra ngoài trời...

- Anh Sơn mượn làm chi hai phòng cho tốn tiền... Ở chung một phòng với anh Sơn dù sao cũng ít sợ hơn là ở riêng một mình một phòng...

Quay qua nhìn Thoại Sơn nàng cười tiếp.

- Phụng biết anh Sơn là người mà Phụng có thể tin nhiệm được...

Thoại Sơn cười nói giỡn.

- Phụng chưa thấy cái mặt xấu của anh đâu...

- Anh chỉ cho Phụng xem đi...

- Cái đó để Phụng tự tìm hiểu...

Thị Phụng cười thánh thót khi nghe Thoại Sơn lặp lại câu nói của mình trước đây.

- Ghé Chicago một đêm rồi sáng mai mình sẽ du lịch bằng tàu...

- Mình đi chơi hay làm việc hả anh Sơn?

- Cả hai... Làm việc một thời mình chơi. Chơi chán mình lại làm việc...

Bật cười Thị Phụng giỡn.

- Như vậy anh Sơn phải trả lương cho Phụng gấp đôi. Lương làm việc và lương chơi nữa...

Nói tới đó nàng biết mình lỡ lời nên đưa tay lên bịt miệng lại xong quay nhìn Thoại Sơn.

- Phụng nói cho vui anh Sơn đừng để ý...

Thoại Sơn cười cười.

- Phụng nhắc anh mới nhớ... Lương chơi còn nhiều hơn lương làm việc nữa... Tìm người làm việc với mình thời dễ hơn là tìm người chơi với mình...

Mặt hồng lên vì mắc cỡ Thị Phụng cười vắn.

- Tại sao?

- Tìm một người mình muốn chơi đã khó mà người đó có chịu chơi với mình lại càng khó hơn. Phụng có nghĩ như vậy không?

Ánh mắt của Thị Phụng long lanh hơn và làn da mặt của nàng biến thành đỏ vì thẹn thù.

Nàng hiểu cách chơi chữ của Thoại Sơn. Quay nhìn ra cửa sổ nàng nói trong lúc mỉm cười.

- Phụng chưa có chịu chơi với anh đâu?

- Chưa không có nghĩa là không?

Như không muốn nói tới chuyện đó nữa Thị Phụng nói lảng.

- Anh Sơn biết lái tàu hôn?

- Biết chứ... Anh đã học qua một khóa về hàng hải... Rồi anh sẽ chỉ cho Phụng... Cũng không khó đâu...

Thoại Sơn ngưng nói để cài lại dây an toàn trước khi phi cơ đáp xuống. Thấy Thi Phụng loay hoay không cài được khóa an toàn anh vội cài giúp cho nàng.

- Phụng phải thưởng công anh săn sóc Phụng nha...

- Dạ... Phụng sẽ lập một cuốn sổ công trạng để ghi công vào đó rồi chờ đúng lúc sẽ thưởng công anh...

- Thưởng cái gì?

- Bảo Phụng huân chương...

Thoại Sơn bật cười nói nhỏ.

- Anh may mắn lắm mới quen Phụng... Anh cảm thấy yêu đời hơn khi có Phụng bên cạnh...

Thi Phụng trầm thờ dài khi nghe câu nói của Thoại Sơn. Nàng không biết đó là may mắn hay bất hạnh. Có thể cả hai thứ.

Chương 7

- Anh Sơn... Mình đang ở đâu?

Ngồi trên ghế thuyền trưởng Thi Phụng cười hỏi Thoại Sơn đang ngồi bên cạnh để lái tàu.

- Phụng biết mình đang ngồi trên ghế của thuyền trưởng...

- Rồi sao?

Thi Phụng vênh mặt hỏi. Thoại Sơn cười cười.

- Thuyền trưởng mà không biết tàu mình đang ở đâu à. Không sợ thủy thủ cười à...

Thi Phụng bật cười thánh thót nhìn ra ngoài. Nước xanh mênh mông. Trời xanh cao thăm thẳm. Buồm căng gió lướt nhẹ trên mặt nước chan hòa ánh nắng. Xa xa sóng gợn gợn. Sóng vỗ vào mạn thuyền kêu lách tách.

- Thừa cô thuyền trưởng mình đang ở Lake Michigan. Mình vừa rời Chicago chừng mười dặm...

Giơ tay chỉ về phía bên trái Thoại Sơn cười tiếp.

- Phụng thấy thành phố đó không. Milwaukee đấy...

Hơi gật đầu Thi Phụng nhìn ra trước mũi. Xa xa vài chiếc thuyền con đang rẽ nước.

- Lake Michigan là một trong năm hồ lớn mà người ta thường gọi là Ngũ Đại Hồ... Phụng có nghe nói không?

- Xí... Anh Sơn làm như Phụng dốt lắm... Ngũ đại hồ là năm cái hồ lớn nhất của hai nước Mỹ và Canada gồm có Michigan, Superior, Huron, Erie và Ontario...

Thoại Sơn gật gù cười.

- Giỏi...

Được khen Phụng cười hắc hắc nói tiếp.

- Trong năm cái hồ lớn này thời chỉ có hồ Michigan là nằm trong địa phận của Mỹ còn bốn hồ kia thuộc cả hai nước...

Thoại Sơn quay qua nhìn cô thuyền trưởng và bắt gặp cô ta đang cười chúm chím.

- Trong ngũ đại hồ anh Sơn biết hồ nào lớn nhất hôn?

Thoại Sơn hơi có vẻ lúng túng khi bị cô cộng tác viên hỏi khó một câu. Nhận ra vẻ lúng túng đó Thi Phụng cười thánh thót. Thoại Sơn mỉm cười lên tiếng trong lúc bẻ tay lái cho

thuyền đi về hướng bên trái.

- Phụng biết hôn mà Phụng hỏi anh...

- Biết chứ...

Phụng trả lời bằng giọng chắc nịch.

- Superior là hồ lớn nhất kể đó là Hurron. Michigan đứng hàng thứ ba, Erie thứ tư và Ontario là hồ nhỏ nhất...

Nhìn Thi Phụng đang ngồi dựa ngửa vào ghế thuyền trưởng Thoại Sơn cười đùa.

- Phụng đúng là thuyền trưởng...

- Vậy hả. Vậy thời thủy thủ Sơn hãy báo cáo cho thuyền trưởng biết tối hôm nay mình ngáo ở đâu?

Thoại Sơn bật cười vì lời nói đùa của Thi Phụng. Nhìn chiếc đồng hồ trước mặt của mình anh gật đầu nói.

- Mình ở ngoài hồ ban ngày rồi vào trong bờ ban đêm... Phụng tắm không?

Mãi nhìn vào bảng đồng hồ nên anh không thấy mặt của Thi Phụng đỏ lên.

- Dạ thôi... Phụng sợ nắng lắm... Hay là anh Sơn tắm một mình đi...

Thoại Sơn cười cười.

- Tắm một mình đâu có vui...

Nghe Sơn năn nỉ, có lẽ không muốn làm phật lòng nên Thi Phụng gật đầu nói nhỏ.

- Anh Sơn ra trước đi rồi Phụng sẽ ra sau...

Tắt máy để cho tàu trôi lênh bênh trên nước, Thoại Sơn mở cửa bước ra sân trước. Nắng chói chang. Mặc dù gió thổi lai rai nhưng nhiệt độ trên 90 độ khiến cho anh cảm thấy nóng vì oi bức. Kéo hai cái ghế xếp ra đặt nơi chính giữa sân xong anh trở vào trong phòng lấy các thứ cần thiết như khăn tắm, nước uống và dầu chống nắng. Ngồi xuống ghế anh đeo kính mát và nằm im lìm chìm suy nghĩ. Nghe có tiếng động anh mở mắt ra nhìn. Thi Phụng. Chút rụt rè và e thẹn khiến cho nàng hấp dẫn và lôi cuốn qua bộ bikini màu đen tương phản với làn da trắng mịn màng. Gò ngực cao. Eo thon. Mông tròn. Hai chân dài. Thi Phụng đang mỉm cười nhìn anh. Thoại Sơn cảm thấy nước miếng ứa ra trong miệng và tim đập thình thịch vì cơ thể đang nóng dần lên. Thở hắt hơi dài Thoại Sơn khàn giọng nói.

- Phụng đẹp lắm...

Thi Phụng mỉm cười khi nhìn khuôn mặt và ánh mắt của Thoại Sơn. Nàng biết mặc dù đã có hai con, ở vào tuổi gần 30 nhưng nàng vẫn còn đẹp. Nhan sắc của người đàn bà ba mươi tuổi là thời kỳ chín mùi nhất, quyến rũ và hấp dẫn nhất giống như trái cây đang ở vào độ ngọt lịm trước khi tàn tạ và hư hao. Khi Phụng ngồi xuống cái ghế bên cạnh mùi nước hoa quyến với mùi hương của thân thể của nàng tỏa ra và lan vào mũi làm Thoại Sơn choáng váng như bị say rượu.

- Anh Sơn làm sao vậy?

Thi Phụng hỏi nhỏ khi thấy cử chỉ bối rối và dật dờ của Thoại Sơn.

- Anh bị say... có lẽ là say sóng...

Thị Phụng cười thánh thót. Thoại Sơn có cảm tưởng âm thanh của tiếng cười dịu dàng, âu yếm và ngọt ngào như mật ong nguyên chất.

- Anh Sơn đi thuyền hoài mà lại bị say sóng. Là ghê...

Thoại Sơn cười cười với tay lấy cái ly giấy.

- Phụng uống gì anh lấy cho?

- Dạ nước lạnh...

Bỏ vài cục đá vào cái ly nhựa xong Sơn rót nước lạnh vào rồi đưa cho Phụng. Hai bàn tay chạm nhẹ nhau. Tự dưng Thị Phụng có cảm giác như bị một luồng điện truyền sang tay rồi chạy rần rật trong thân thể của mình. Cảm giác bị *shock* xuất hiện đột ngột và tan biến thật nhanh nhưng đủ để cho nàng biết là mình bị rung động. Bốn năm nay, đây là lần đầu tiên nàng có sự va chạm với một người đàn ông xa lạ ngoài chồng của mình. Tuy sự va chạm rất tầm thường và không kéo dài lâu nhưng lại gây nên một cảm giác làm bàng hoàng tâm hồn. Như để giấu kín cảm nghĩ cũng như che đậy điều gì đó nàng vội đứng dậy.

- Anh Sơn tắm chưa?

Thoại Sơn chưa kịp trả lời Thị Phụng bước nhanh tới mép thuyền rồi lao mình xuống nước. Hơi lắc lắc đầu anh bước ra mép thuyền và thấy cô cộng tác viên khả ái của mình đang tung tăng bơi lội trong làn nước xanh. Anh hơi ngạc nhiên khi nhận ra Thị Phụng lội rất thành thạo. Nàng cất tiếng cười trong trẻo khi thấy Thoại Sơn nhảy ùm xuống nước.

- Anh Sơn lội giỏi không. Coi chừng Phụng trần nước anh đó...

Câu nói tự nhiên bật ra khiến cho Thị Phụng ngỡ ngàng và thảng thốt. Dường như tự trong thâm tâm của nàng có sẵn ý nghĩ sẽ làm cho Thoại Sơn bị chết chìm. Hai người đang tắm với nhau thời đây là cơ hội tốt để nàng thực hành công việc mà Hân đã giao phó cho mình. *Hân... Giết chết Thoại Sơn... Hai trăm năm chực ngàn đô la...* Những điều đó thoáng qua nhanh trong trí não của Thị Phụng. Nhưng nhìn khuôn mặt hiền từ và thản nhiên của Thoại Sơn nàng đâm ra ngần ngại. Chỉ vì tiền mà nàng phải giết người ư. Nhất là giết chết Thoại Sơn, một người đã đối xử tử tế và tín nhiệm mình. Mấy chữ *giết Thoại Sơn... làm cho nó chết chìm... trần nước nó...* như tiếng la hét, tiếng gầm gừ của Hân vang vang trong tai nàng khiến cho Thị Phụng phải nhắm mắt lại.

Thấy nét mặt thần thờ và tái mét của Thị Phụng Thoại Sơn tưởng nàng bị lạnh hay bị bệnh.

- Phụng sao vậy. Phụng bị bệnh hả Phụng?

Thị Phụng không nghe câu hỏi của Thoại Sơn. Trí óc của nàng đang bị chi phối bởi ý nghĩ giết người. Chậm chạp và lặng lẽ nàng từ từ lặn xuống nước. Nhờ nước trong nên nàng thấy lơ mơ hai bàn chân của Thoại Sơn đang đong đưa trong nước. Không còn tự chủ được Thị Phụng chồm người nắm lấy chân của anh kéo sâu xuống nước. Bị Thị Phụng nắm lấy chân một cách đột ngột Thoại Sơn để yên không vùng vẫy vì anh nghĩ nàng muốn giỡn với mình. Tuy nhiên sau đó anh bỗng sợ hãi vì càng lúc càng bị nàng kéo sâu xuống nước khiến cho

anh gần như nghẹt thở. Bàn năng sinh tồn nổi dậy anh bắt đầu vùng vẫy. Hai chân anh đạp mạnh như muốn thoát ra khỏi sự kềm giữ của Thi Phụng. Cũng may là Thi Phụng chỉ nắm có một chân nên chân kia còn được tự do. Trong lúc vùng vẫy vô tình bàn chân đó đạp trúng vào tay của Thi Phụng khiến cho bàn tay đang nắm lấy cổ chân của anh bị tuột ra. Được đà Thoại Sơn trôi nhanh lên mặt nước. Mặt tái xanh vì sợ hãi mà cũng vì bị ngộp thở anh hồn hên lên tiếng.

- Phụng... Phụng... Sao Phụng...

Vừa trôi lên mặt nước Thi Phụng cười hắc hắc một cách hồn nhiên và vui vẻ như để chứng tỏ cho Thoại Sơn biết là mình chỉ đùa giỡn thôi.

- Anh Sơn thấy chưa... Phụng nói là Phụng sẽ trần nước anh mà... Anh sợ chưa...

Nhìn nét mặt xanh lè và hơi thở hồn hên của Thoại Sơn nàng hỏi với vẻ ngạc nhiên.

- Anh Sơn sao vậy. Anh bị ngộp hả...?

Thoại Sơn gật đầu nhìn Phụng giây lát mới lên tiếng.

- Phụng nắm chân anh kéo xuống nước làm anh không thở được...

Mỉm cười Thi Phụng nói nhỏ như năn nỉ.

- Phụng xin lỗi anh Sơn... Phụng giỡn mà anh Sơn đừng giận Phụng nha...

Nói xong nàng nắm tay Sơn đặc đặc như xin lỗi. Mỉm cười Thoại Sơn cười hiền.

- Anh không giận Phụng đâu... Tuy nhiên Phụng làm anh sợ...

- Phụng hứa không làm nữa... Phụng xin lỗi anh lần nữa...

Nhìn thấy Thi Phụng rung rung muốn khóc Thoại Sơn nắm lấy bàn tay của nàng bóp nhẹ nhẹ như biểu lộ sự thông cảm và thân mật.

- Anh Sơn... Phụng đói bụng...

Nghe cái giọng nhõng nhẽo của cô bạn gái Thoại Sơn nói đùa.

- Phụng phải năn nỉ anh mới làm sandwich cho Phụng ăn...

- Dạ anh Sơn làm bánh mì cho Phụng ăn đi anh Sơn...

Thi Phụng bật cười sau khi nói rồi đột ngột hôn lên má Thoại Sơn một cái xong lợi nhanh về phía cầu thang để trèo lên tàu. Thoại Sơn vội vàng theo sau. Đeo tòn ten nơi cầu thang anh ngược nhìn thấy cái mông của Phụng đang di chuyển trên đầu của mình.

- Anh lên chưa... Phụng đói bụng gần xỉu rồi...

- Coi chừng anh đụng đầu dờ dật của Phụng đó...

- Anh Sơn nói kỳ quá... Hồng thềm chơi với anh...

Vừa la Thi Phụng vừa bò thật nhanh. Thoại Sơn cười lớn leo thật nhanh như cổ tình rượt theo nàng.

Tắm rửa và thay quần áo xong ra tới phòng ăn Thi Phụng thấy Thoại Sơn ngồi chờ với đĩa bánh mì. Vừa ăn Thoại Sơn vừa cười nói.

- Đêm nay ghé Milwaukee mình sẽ đi chợ mua thức ăn...

- Kiểm tiệm thực phẩm Á Đông đi anh Sơn. Phụng sẽ làm một món để anh Sơn ăn xong sẽ

nhớ hoài...

Ngoạm một miếng bánh mì Thoại Sơn vừa nhai vừa cười hỏi.

- Nhớ cái gì. Nhớ ai. Phụng hả?

Thị Phụng trả lời sau khi uống ngụm nước lạnh. Câu trả lời của nàng như cố tình không hiểu cái ý xa xôi bóng gió trong câu hỏi của người bên cạnh.

- Ai biết anh Sơn nhớ cái gì hay nhớ ai... Anh Sơn có cả đồng cô theo...

Thoại Sơn cười hắc hắc.

- Sao Phụng biết...?

- Anh Hân nói...

- Phụng đã mở cuộc điều tra về anh hả?

Bỏ miếng bánh mì cuối cùng vào miệng Thị Phụng vừa nhai vừa trả lời.

- Ai thêm... Xí... Làm như anh Sơn là cái gì mà Phụng phải điều tra...

Cười hắc hắc Thoại Sơn bước ra cửa. Thị Phụng theo sát sau lưng anh. Nhìn thấy mây đen lũ lượt kéo về và gió thổi mạnh hơn Thoại Sơn quay qua nói.

- Mình đi vào bờ. Sắp mưa rồi... Phụng vào mở máy tàu và radio nghe tin thời tiết còn anh lo cuốn buồm lại...

- Anh Sơn cẩn thận...

Thị Phụng quay lại dặn dò trước khi bước vào phòng lái. Gió thổi mạnh hơn và mưa rơi lác đác. Chiếc thuyền nhỏ bắt đầu chòng chành. Nhìn ra mũi thuyền nàng thấy Thoại Sơn đang loay hoay cuốn buồm lại. Tuy nhiên vì cánh buồm vừa lớn và nặng lại thêm gió thổi mạnh khiến cho anh khó khăn lắm mà cũng chưa làm được.

- Anh Sơn để Phụng phụ với anh...

Bước ra cửa Thị Phụng nói lớn. Tiếng nói của Thoại Sơn vang vang trong gió.

- Anh làm được... Phụng đề máy tàu chưa...

Nhìn thấy cánh buồm bay phàn phật trong gió Thị Phụng biết nếu mình không phụ giúp thì một mình Thoại Sơn không đủ sức để cuốn buồm lại. Bước ngã nghiêng trên sàn thuyền bắt đầu chòng chành nhiều hơn nàng tiến ra trước mũi. Đột nhiên nàng cảm thấy có cái gì hất mạnh chiếc thuyền nghiêng về bên trái và đẩy mình ngã chúi vào vách phòng lái. Trong tiếng mưa rơi và gió hú nàng nghe được tiếng la hét của Thoại Sơn. Sau khi nghiêng về bên trái chiếc thuyền lấy lại thăng bằng. Gượng đứng dậy Thị Phụng la lớn.

- Anh Sơn... Anh Sơn... Anh đâu rồi...

Không có tiếng người trả lời mà chỉ có tiếng mưa rơi lộp độp và tiếng gió rít. Thị Phụng chạy ào ra trước mũi thuyền. Trên mặt hồ đầy bong bóng nước và sóng nổi nàng thấy lơ mơ một dáng người.

- Anh Sơn...

Thị Phụng la thật lớn. Lẫn trong tiếng mưa gió nàng nghe có tiếng Thoại Sơn la nho nhỏ.

- Phụng... Help... Phụng...

- Anh ở đâu?

- Bên hông trái...

- Anh Sơn... Anh Sơn...

Thị Phụng khàn giọng gọi. Giọng của nàng sưng nước mắt.

- Phụng... Phao... Phao cấp cứu...

Tiếng kêu của Thoại Sơn như ánh chớp lòe sáng trong đầu óc đang bấn loạn của Thị Phụng. Chụp lấy cái phao cấp cứu máng bên vách phòng lái nàng hét lớn.

- Phao đây anh Sơn...

Qua màn nước mưa Thị Phụng thấy lơ mờ Thoại Sơn đang ngụp lặn trong nước. Chiếc phao được nàng ném đi với tất cả sức mạnh. Đưa tay vuốt nước mưa chảy ròng ròng trên mặt nàng thấy Thoại Sơn đang nổi trên mặt nước. Tuy nhờ có cái phao cấp cứu nên tạm thời anh không bị nguy hiểm nhưng nếu không được vớt lên tàu anh có thể bị sóng gió nhận chìm. Ý tưởng nếu Thoại Sơn bị chết chìm thời đó chính là dịp may cho nàng. Hân với tiền. Con số 250 ngàn đô la nhảy múa trong trí não của Thị Phụng. Tuy nhiên nàng không đành lòng khi chứng kiến cảnh Thoại Sơn đang hụp lặn trong nước. *Thị Phụng... cứu anh... Thị Phụng...* văng vẳng trong đầu khiến cho nàng đứng yên không biết làm gì. Đột nhiên có tia chớp lòe sáng rồi sau đó là tiếng nổ thật lớn. Nàng choàng tỉnh. Trong ánh chớp vừa lóe lên nàng như thấy được ánh mắt van xin của Thoại Sơn. Ánh mắt đó nói lên một điều gì và như đánh động vào lương tâm của nàng. Bằng hành động của vô thức nàng chụp lấy sợi dây cột tàu ném xuống nước.

- Anh Sơn... Dây... Anh nắm lấy...

Thị Phụng la thật lớn. Tiếng la của nàng gần át tiếng mưa rơi và gió gào trên mặt hồ mênh mông.

- Phụng... Kéo mạnh... Kéo Phụng...

Nghe được tiếng la thúc giục của Thoại Sơn Thị Phụng bặm môi cố hết sức kéo từ từ. Từng đoạn dây được thu ngắn lại. Cuối cùng là tiếng nói của Thoại Sơn vang rõ với giọng mừng rỡ.

- Được rồi Phụng... Em kéo anh lên...

Thị Phụng đưa tay cho Thoại Sơn nắm rồi kéo mạnh anh lên trên sàn thuyền xong nằm lả ra. Nàng cảm thấy như thân thể của mình không còn chút sức lực nào. Ngay cả nhúc nhích tay chân cũng không nổi.

- Phụng... Anh cảm ơn em...

Trong màn mưa mờ mờ Thi Phụng thấy Thoại Sơn đang nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ mà trong lúc tâm hồn giao động nàng không hiểu được lý do.

Hân ngồi im trên chiếc ghế da nơi phòng khách. Dù anh cố giữ vẻ thản nhiên và bình tĩnh song Thoại Sơn vẫn nhận thấy sự kích động lộ ra trong mắt của anh khi nghe mình thuật lại chuyến du lịch Ngũ Đại Hồ. Hân càng lộ ra vẻ kích động hơn khi Thoại Sơn thuật tới khúc Thi Phụng định trấn nước anh và nhất là cứu mạng anh khi anh bị rơi xuống nước. Qua lời kể mạch lạc, khúc chiết và sống động của Thoại Sơn, Hân có thể hình dung một cách đầy đủ và chính xác những gì Thi Phụng đã làm trong hơn tuần lễ.

- Dù đôi khi có nhiều thái độ lạ lùng khó giải thích được nhưng tôi nghĩ Phụng là một người tốt. Tôi mang ơn Phụng nhiều lắm...

Ngừng lại để uống một hớp nước cho thấm giọng xong Thoại Sơn cười nhìn Hân.

- Không có Phụng quãng cái phao cấp cứu và dây để kéo tôi lên thuyền thời giờ này chắc tôi không còn sống để nói chuyện với anh. Anh biết Phụng lâu hơn tôi nên tôi xin hỏi ý kiến của anh là tôi có thể làm điều gì để cảm ơn Phụng một cách thiết thực...

Thoại Sơn nói hơi dài. Hân ngồi im nghe với sự tức giận ngấm ngấm và càng lúc càng dâng lên cao trong lòng mình. Đã có dịp may giết chết Thoại Sơn tại sao Thi Phụng không chịu làm. Lý do gì nàng lại cứu Thoại Sơn? Hân tự hỏi và anh không có câu trả lời thỏa đáng. Chỉ có Phụng mới trả lời được. Mắt không rời khung cửa sổ rộng của phòng khách Hân từ từ lên tiếng. Giọng nói của anh nghe khàn khàn và nghèn nghẹn.

- Tôi biết Phụng là một người tốt. Đừng nói chỉ anh là người quen biết, ngay cả người xa lạ, nếu bị rớt xuống nước nó cũng cứu nữa. Còn chuyện cảm ơn tôi nghĩ anh chẳng nên để tâm tới làm gì cho mệt. Anh đã giúp nó nhiều rồi. Anh giúp nó có việc làm mà nó thích và lương hậu thời anh giúp nó nhiều lắm. Chính nó phải cảm ơn anh...

Thoại Sơn nhẹ lắc đầu như không đồng ý với Hân nhưng nghĩ sao anh lại tươi cười nói.

- Anh nói cũng có lý... Biết anh bận rộn nên tôi xin phép anh được cáo từ...

Thoại Sơn đứng dậy và Hân cũng không nói lời nào để mời khách ở lại chơi như anh đã

thường làm mỗi khi gặp Thoại Sơn. Hai người bắt tay nhau. Hân còn đứng nơi cửa chờ cho tới khi Thoại Sơn lái xe ra tới ngoài đường mới đóng xấp cửa lại cùng với câu nói bật ra.

- Cái con nhỏ này. Đúng là thứ ăn hại...

Lấy trong túi quần ra cái điện thoại cầm tay anh bấm nút. Phút sau anh nghe tiếng của Phụng vang lên bên kia đầu dây.

- Dạ anh Hân. Anh mạnh không?

Hân cắn răng để không bật lên tiếng nguyên rủa và cố gắng để giọng nói của mình trở thành bình thường.

- Cảm ơn Phụng anh mạnh. Phụng có bận gì không?

- Dạ cũng chút chút... Có chuyện gì hôn anh Hân?

Đưa tay che lấy cái điện thoại nhỏ xíu Hân lẩm bầm mấy tiếng xong lên tiếng.

- Anh muốn nói chuyện với Phụng. Phụng đến nhà anh được không?

- Dạ được chứ anh. Phụng sửa soạn rồi đi liền...

- Cảm ơn Phụng... Anh chờ...

Tắt điện thoại Hân buông mình xuống ghế. Sự giận dữ bị đè nén tự nãy giờ khiến cho anh mệt và cảm thấy như sức lực của mình tan biến một cách đột ngột. Ngồi thu hình trên chiếc ghế da rộng, mắt nhìn đăm đăm ra khung cửa sổ của phòng khách, anh cố gắng hình dung lại cảnh tượng đã xảy ra qua lời kể của Thoại Sơn. Mưa ào ào. Chớp lòe sáng rực. Sấm nổ đì đùng. Mặt nước nổi sóng. Thoại Sơn giẫy giụa trời hụp trong cơn ba đào. Thi Phụng, quần áo ướt sũng đứng trên sàn thuyền nhìn xuống mặt hồ. Nàng không cần làm gì hết thời Thoại Sơn cũng phải chìm sâu xuống nước. Tuy nhiên ánh mắt của nàng chạm phải ánh mắt tuyệt vọng và tai nghe được lời kêu cứu của Thoại Sơn. Cái gì đã khiến cho nàng ném chiếc phao cấp cứu. Lương tâm? Tình cảm? Tiền bạc? Hân lơ mờ nhận thức được lý do tại sao Thi Phụng lại cứu Thoại Sơn. Thi Phụng là một người đàn bà thiên về tình cảm. Lúc tỉnh táo nàng có ý nghĩ giết Thoại Sơn nhưng khi gặp lúc nguy cấp nàng hành động theo tình cảm riêng tư vì vậy nàng mới quăng cái phao cấp cứu cho Thoại Sơn. Nhận ra điều đó Hân biết mình phải dùng biện pháp khác, một biện pháp nào hay hơn, có hiệu quả hơn và nhất là tác động thẳng vào tâm tình của Thi Phụng. Muốn Thi Phụng giết Thoại Sơn anh phải tìm cách khống chế tình cảm của nàng dành cho Thoại Sơn. Đó là thứ tình cảm nảy sinh ra giữa hai người khác phái xuyên qua sự chung đụng hằng ngày, sự hiểu biết và thông cảm. Chưa hẳn là tình yêu nhưng có thể biến thành tình yêu, chỉ có điều sớm hay muộn mà thôi.

Hân hơi cựa mình khi thấy Thi Phụng mở cửa xe. Không đợi nàng bấm chuông anh ngồi dậy mở cửa.

- Vào đi Phụng...

Thi Phụng thầm thở phào nhẹ nhõm khi thấy Hân không có vẻ gì khác lạ. Dường như nàng sợ anh biết được chuyện gì đã xảy ra giữa nàng với Thoại Sơn. Khép nép ngồi xuống ghế

nàng cười với Hân.

- Thoại Sơn đã nhận Phụng làm phụ tá...

Hân mỉm cười gật đầu.

- Hay lắm... Như vậy là em sẽ có cơ hội kề cạnh bên hắn để thực hành chuyện của hai đứa mình...

Thi Phụng cảm thấy như có bàn tay vô hình bóp trái tim của mình lại khi nghe năm tiếng *chuyện của hai đứa mình*. Nàng hiểu Hân cố tình gán ghép nàng vào chuyện giết Thoại Sơn để buộc nàng thực hành mưu định của anh ta. Dù sao nàng đã lỡ nhận lời và nhận tiền rồi. Vô hình chung nàng trở thành đồng lõa của Hân. Đối với luật pháp thời kẻ chủ mưu và đồng lõa đều có tội.

- Chuyện tới đâu rồi hả Phụng?

- Dạ...

Thi Phụng ngập ngừng giây lát mới nói tiếp.

- Phụng mới làm cho anh Thoại Sơn chừng hai tuần lễ nên chưa có dịp. Vả lại...

Thi Phụng ngừng lại khi thấy Hân cười.

- Anh Hân không tin Phụng à...

- Tin chứ... Nếu không tin tưởng thì làm sao anh dám đưa tiền cho Phụng... đưa trước cho Phụng hơn trăm ngàn...

Thi Phụng nín lặng. Vì cúi nhìn một vật trên mặt bàn nên nàng không thấy được nụ cười mỉa của Hân. Nàng đang chăm chú vào một vật nằm trên mặt bàn. Đó là gói thuốc lá hiệu Salem. Nàng biết Thoại Sơn hút thuốc tuy không nhiều lắm và anh cũng hút Salem. Hân không có hút thuốc như vậy gói thuốc lá đang nằm trên bàn là của Thoại Sơn. Anh đã tới đây trước. Do đó mà Hân mới gọi nàng. Không lẽ Thoại Sơn đã kể chuyện cho Hân nghe.

- Anh Hân có gặp Thoại Sơn?

Thi Phụng hỏi trong lúc nhìn Hân. Môi hơi nhếch lên thành nụ cười Hân nói với giọng nghiêm lạnh.

- Sơn đã tới đây... Hắn đã kể hết cho anh nghe...

Thi Phụng mỉm cười. Hân hơi ngạc nhiên vì thái độ bình lặng của Thi Phụng.

- Anh muốn biết lý do gì mà Phụng không chịu giết Thoại Sơn?

Hân nhìn thẳng vào mắt của Thi Phụng như cố tình bắt mạch nàng nói dối hay nói thật.

- Anh không nghĩ ra lý do à?

Hân hơi lúng túng khi bị Thi Phụng vặn. Chưa kịp trả lời Thi Phụng lại bồi thêm một câu.

- Phải có một hoặc nhiều lý do khiến cho Phụng không giết Thoại Sơn dù Phụng có dịp. Anh biết lý do gì không?

Hân nghĩ ra lý do nhưng không hiểu sao anh lại im lìm không chịu thổ lộ.

- Giản dị lắm anh Hân. Phụng không muốn ở tù. Nếu Phụng ở tù thì ai nuôi chồng con của Phụng. Nếu Phụng ở tù thì làm sao xài hết hai trăm năm chục ngàn của anh Hân... Không

muốn ở tù thời Phụng không thể giết Thoại Sơn một cách hấp tấp, vội vàng và cầu thả được. Cảnh sát có đủ mọi phương cách để điều tra và sớm muộn gì họ cũng tìm ra chính phạm và đồng lõa. Là kẻ chủ mưu anh Hân đoán anh sẽ lãnh bao nhiêu năm tù?

- 25 năm... Còn tội đồng lõa như Phụng thời có thể tới 20 năm tùy theo...

Hân trả lời bằng một giọng bình thản. Điều đó khiến cho Thi Phụng hơi ngỡ ngàng.

- Cũng vì nghĩ tới điểm đó mà Phụng không thể giết chết Thoại Sơn một cách bừa bãi và vội vàng. *Dục tốc bất đạt*... Anh Hân biết điều đó?

Hân chậm chậm gật đầu. Thông thả đưa ly nước lên uống rồi như sực nhớ tới mình chưa mời Thi Phụng uống nước anh cười nói.

- Anh xin lỗi chưa lấy nước cho Phụng. Phụng uống nước dừa nghe... ngon lắm...

- Dạ... Anh Hân lấy nước đi rồi Phụng bàn với anh Hân chuyện này...

Hân bỏ vào trong bếp rồi lát sau trở ra với cái ly và lon nước dừa.

- Tại sao anh Hân muốn Thoại Sơn chết?

Hân giật mình vì câu hỏi của Thi Phụng.

- Phụng hỏi để làm gì?

- Để biết vì nó có liên quan tới Phụng...

Do dự giây lát Hân mới lên tiếng.

- Nếu Thoại Sơn chết thời anh sẽ trở thành người nổi tiếng nhất... Sách của anh sẽ bán chạy và anh sẽ trở thành triệu phú. Vừa có tiếng lại có tiền... Nhất cử lưỡng tiện phải không Phụng?

Thi Phụng nghĩ thầm trong trí.

- Cha này khôn tổ mẹ. Trả cho mình có hai trăm năm chục ngàn để thủ tiêu Thoại Sơn trong lúc chả thu chục triệu...

- Như vậy thời Phụng đâu cần phải giết Thoại Sơn...

Hân nhìn Phụng bằng ánh mắt dò hỏi như không hiểu nàng muốn nói điều gì.

- Phụng có ý kiến mới?

Hóp ngum nước dừa Thi Phụng gật đầu cười.

- Phụng muốn nói cho anh Hân biết là mình không cần phải giết Thoại Sơn...

- Không cần phải giết Thoại Sơn. Anh không hiểu Phụng nói cái gì...

Hân lập lại và Thi Phụng cười tươi tắn.

- Anh chỉ cần Thoại Sơn chết. Đúng không?

Hân gật đầu. Thi Phụng lên tiếng bằng giọng thật dịu dàng và bình tĩnh khiến cho Hân ngỡ ngàng.

- Như vậy thời mình không cần phải giết Thoại Sơn mà tìm cách nào làm cho anh ta chết. Nếu mình không giết mà anh ta chết thời mình đâu có tội...

Hân gật gù mỉm cười. Bây giờ anh mới nhận ra ý nghĩ lạ lùng của Thi Phụng. Nó giản dị song hiệu quả và an toàn. Họ chỉ tìm cách gì làm cho Thoại Sơn tự chết là đạt được mục

đích. Nếu Thoại Sơn tự tử, bị xe đụng, chết chìm hay rơi xuống hồ chết thời họ không bị kết tội mưu sát. Nhìn Thi Phụng đang ngồi tư lự Hân cười nói.

- Phụng thông minh lắm... Anh phục Phụng... Từ bây giờ anh để Phụng tự do hành động miễn làm cho Thoại Sơn chết...

- Cách này không giản dị và nhanh chóng đâu. Anh phải kiên nhẫn mới được. Phụng có ý kiến nhưng chưa tìm ra cách thức để làm cho Thoại Sơn chết... tự chết...

Phụng nhấn mạnh ở hai tiếng *tự chết* ".

- Anh hiểu. Phụng cứ thông thả. Sơn có đưa em làm việc gì chưa?

Hớp ngụm nước dừa Thi Phụng bật cười và vui vẻ nói với Hân.

- Anh Sơn giao cho Phụng làm dàn bài một quyển tiểu thuyết của anh...

- Tên là gì?

Thi Phụng liếc Hân và thấy Hân đang nhìn mình đăm đăm. Thoạt đầu nàng định nói dối nhưng nhìn ánh mắt soi mói và nghiêm nghị của anh ta nàng đành phải nói thật.

- Dạ cuốn tiểu thuyết của anh Sơn có tên là *Làm Thế Nào Để Giết Một Văn Sĩ*...

Hân lăm bắm những gì trong miệng rồi ngược lên nhìn Phụng.

- Dù ghét Sơn nhưng anh cũng phải nhìn nhận là Sơn có nhiều ý tưởng mới lạ hơn anh. Hân còn giao cho Phụng làm chuyện gì nữa?

Thi Phụng lắc đầu.

- Dạ chưa có giao chuyện gì khác...

Thi Phụng đã nói dối. Tự nhiên nàng không muốn cho Hân biết những gì mà nàng và Thoại Sơn bàn tính với nhau. Nàng có cảm tưởng Hân đã giấu diếm mình một điều gì do đó nàng cũng không chịu thổ lộ là Thoại Sơn đã giảng giải cho nàng đầy đủ chi tiết về cuốn tiểu thuyết sắp viết để nàng dễ dàng lập dàn bài cũng như đặt tên cho nhân vật.

- Hân có nói hoặc không nói cũng không hề gì. Anh chỉ tò mò thôi...

Uống cạn ly nước dừa Thi Phụng cảm lấy cái bóp rồi cười nói với Hân.

- Phụng phải đi đón hai đứa nhỏ. Có gì anh Hân điện thoại cho Phụng nha...

Hân gật đầu đi theo Phụng ra cửa. Anh nhìn theo chiếc xe Honda lùi ra đường. Ánh mắt của anh đầy vẻ đăm chiêu và suy nghĩ. Trong lần gặp gỡ hôm nay anh thấy Thi Phụng hơi có chút khác lạ. Nàng không được vui vẻ và tự nhiên lắm.

Vừa ra tới phòng khách Thi Phụng thấy má chồng đang ngồi uống trà.

- Con đi đâu vậy Phụng?

- Dạ đi làm...

Bà Tâm nhìn con dâu bằng ánh mắt soi mói cùng với câu hỏi.

- Con đi làm ở đâu vậy?

Tuy hơi khó chịu vì câu hỏi của mẹ chồng song Thi Phụng vẫn lễ phép trả lời.

- Dạ ở trên núi...

- Con làm gì ở trên núi?

- Dạ làm thư ký... Có một ông ở trên núi nhận con làm thư ký...

Ngước nhìn bà mẹ chồng Thi Phụng cười tiếp.

- Chắc con cũng chỉ làm tạm vài tháng trong lúc chờ nơi khác gọi đi làm...

- Tiền ở đâu mà con mua xe mới vậy?

Thi Phụng mỉm cười phân trần.

- Mua trả góp mà má... Thấy con đi xe cũ nên ông chủ tội nghiệp... Ông giúp con mua xe... Thôi con đi làm...

Bước xuống cầu thang nàng nói vọng lên.

- Nếu con về trễ má cho hai đứa nhỏ ăn dùm con... Đồ ăn con làm rồi để trong tủ lạnh...

Mở cánh cửa thông với nhà chứa xe nàng bước nhanh ra như sợ má chồng hỏi thêm nhiều câu hỏi khó trả lời. Nàng không muốn nói dối nhưng nhiều khi nói thật bà lại không tin còn cật vấn lời thôi và thêm phiền hà. Ba mươi tuổi, nàng tự tin mình có đủ khôn ngoan để đối phó với đời và không dễ dàng bị người khác lừa gạt hoặc lợi dụng. Lùi xe ra đường nàng đạp mạnh ga. Chiếc Honda 2006 tăng tốc lực nhanh và êm tới độ nếu không chú ý nàng tưởng máy xe chưa nổ. Nửa tiếng đồng hồ sau nàng ngừng xe trước cửa nhà của Thoại Sơn. Hơn tháng nay, lúc nào cũng vậy, anh mở cửa đón Thi Phụng trước khi nàng mở cửa.

- Hi em...

Đó là lời chào hỏi mà Thoại Sơn dành cho Thi Phụng mỗi ngày lúc hai người gặp nhau.

- Có gì mà Phụng thấy anh vui vậy?

- Đâu có gì...

- Không có gì mà mặt anh tươi rói...

Thoại Sơn cười đùa.

- Thấy mặt em là anh vui rồi...

Thi Phụng cười thánh thót khi nghe câu nói nửa đùa nửa thật của Thoại Sơn. Đưa cái laptop lên cao nàng vui vẻ lên tiếng.

- Phụng đã lập dàn bài xong rồi anh Sơn muốn duyệt lại không?

Đưa tay đỡ lấy cái laptop của Thi Phụng Thoại Sơn cười cười.

- Xem thời anh xem chứ duyệt thời anh không dám...

Thi Phụng cười nói với giọng cợt đùa.

- Sao vậy... Anh Sơn là *boss* mà...

Thoại Sơn nghiêm nét mặt và giọng nói cũng nghiêm nghị.

- Anh đã nói với Phụng mình là *partner* với nhau. Anh không là chủ của Phụng và Phụng cũng không là chủ của anh...

Thi Phụng ré lên cười hắc hắc.

- Anh Sơn không thích làm chủ vậy anh Sơn cho Phụng làm chủ nha...

Thoại Sơn gật đầu lia lịa.

- Ừ... Phụng muốn anh gọi là bà chủ của anh hôn...

Thị Phụng cười ngặt ngoẹo vì sung sướng mà cũng vì mắc cỡ.

- Thôi cảm ơn anh... Làm bà chủ của anh cực lắm. Làm partner sướng hơn...

Hai người vừa đi vừa cười nói. Vào tới phòng làm việc Thị Phụng mở laptop.

- Anh Sơn đọc đi... Nếu có gì sai hoặc không vừa ý của anh Phụng sẽ sửa lại.

Thoại Sơn im lặng đọc rồi lát sau mới ngược lên nhìn Thị Phụng đang đứng trước mặt mình.

- Anh Sơn thích hôn?

Giọng nói của Thoại Sơn vang lên.

- Chắc anh phải bỏ nghề để mình Phụng viết văn thôi. Phụng lập dàn bài hay như vậy thời Phụng viết luôn đi...

Thị Phụng cười lắc lắc mái tóc huyền óng ả.

- Phụng không nghĩ như vậy. Bộ anh Sơn nghĩ ai cũng viết được như anh à...

Đứng lên Thoại Sơn nói với Thị Phụng mà cũng nói với mình.

- Mình có dàn bài và nhân vật rồi bây giờ mình chỉ cần có cái hứng thôi...

Ngẫm nghĩ giây lát anh mới nói tiếp.

- Phụng muốn đi chơi xa?

Thị Phụng im lặng. Nàng biết thói quen của Thoại Sơn. Khi nào cần suy nghĩ hoặc tìm cái hứng để viết anh thích tới chỗ nào khuất vắng và yên tĩnh ở năm ba ngày rồi trở về nhà.

- Anh Sơn tính đi đâu?

Thoại Sơn cười cười.

- Lần trước anh chọn rồi thời bây giờ tới phiên Phụng...

Ngẫm nghĩ giây lát Thị Phụng mới nhìn Thoại Sơn.

- Phụng muốn đi Grand Canyon...

Thoại Sơn gật đầu không do dự.

- Anh sẽ lấy vé máy bay... Hay là Phụng làm đi... Lấy vé máy bay và mướn phòng luôn...

Khẽ gật đầu Thị Phụng tắt laptop.

- Phụng về nhà sửa soạn và lấy vé máy bay xong gọi cho anh biết...

Móc bóp đưa cho Thị Phụng cái Master Card Thoại Sơn cười thốt.

- Phụng có quyền xài bao nhiêu cũng được...

Không từ chối Thị Phụng cầm lấy bỏ vào bóp. Tay cầm chìa khóa xe, tay xách bóp nàng bước nhanh ra khỏi phòng làm việc của mình. Thoại Sơn theo sau lưng của nàng. Dừng lại nơi cửa nàng quay lại cười nói với Thoại Sơn đang đứng trên cầu thang.

- Anh Sơn...

- Chuyện gì hả Phụng?

- Dạ... Phụng tính nói với anh một chuyện nhưng Phụng đổi ý...

Thoại Sơn hỏi nhanh.

- Chuyện gì... Phụng cứ nói ra đi đừng ngại...

Lắc lắc đầu Thi Phụng mở cửa.

- Thôi để mai mới Phụng sẽ nói cho anh Sơn nghe...

Thi Phụng bước nhanh ra cửa. Thoại Sơn đứng nhìn theo. Vóc thân mảnh mai. Mái tóc huyền buông lơ lửng trên vai áo sơ mi màu trắng. Cái mông tròn trịa ẩn hiện mập mờ sau làn vải mỏng của cái skirt sắc sỡ. Tự dưng Thoại Sơn ước ao được hôn lên đôi môi chín như ân ái, hít thở lấy mùi hương quyến rũ của nàng. Đâu đây, trong căn nhà trọ trọ mình anh, trong không khí hay trong tâm tưởng, mùi Chanel 5 còn lẫn khuất và tản mát. Nụ cười dụ hoặc. Ánh mắt đen long lanh màu tình tự. Đôi môi he hé mở như đợi như chờ.

- Phụng cảm thấy thế nào?

Thoại Sơn quay qua mở khóa dây an toàn cho Phụng trong lúc cười hỏi. Liếc ra ngoài khung cửa kính nhỏ của máy bay Thi Phụng trả lời với giọng nhõng nhẽo.

- Vẫn còn thấy chóng mặt... Chắc phải đi nhiều lần lắm Phụng mới quen...

Nhìn làn da mịn màng trên mặt của Phụng Thoại Sơn đùa.

- Phụng có thể đi cả đời nếu Phụng muốn...

Thi Phụng mỉm cười. Nàng nhận ra mấy lúc gần đây Thoại Sơn bắt đầu tán nàng mạnh hơn, nhiều hơn bằng cử chỉ chiều chuộng và săn sóc cũng như những lời nói đùa cợt mang ẩn ý xa xôi bóng gió. Riêng nàng cũng bắt đầu cảm thấy thích thích ông *văn sĩ-partner* của mình. Không một người đàn bà nào lại không thích Thoại Sơn. Không những tuổi trẻ, nổi tiếng, giàu có, anh còn hiền lành, vui vẻ và tử tế nữa. Có thể nói anh là một người tình, người chồng hầu như hoàn hảo. Tuy nhiên Thi Phụng lại ngần ngại không muốn dẫn mình vào một cuộc tình mà nàng biết sẽ có nhiều trắc trở và phiền não. Hai người đàn ông khiến cho nàng ngần ngại chính là Bằng chồng của nàng và Hân. Dù là một kẻ tàn phế, bất lực, Bằng vẫn là chồng nàng trên pháp lý. Nàng không thể ly dị Bằng để lấy Thoại Sơn. Đúng ra nàng không hẳn tâm lý dị ông chồng đang ở để lấy chồng khác vì không có ai để săn sóc Bằng. Ít có người đàn bà nào chịu chung sống với một người chồng nghèo lại thêm bất lực. Chỉ có nàng, bị ràng buộc bởi hai đứa con nên phải cắn răng mà sống. Người thứ nhì là Hân. Nàng biết Hân sẽ không dễ yên cho nàng kết hôn với Thoại Sơn. Dù quen nhau không lâu song nàng có cảm tưởng Hân sẽ tìm đủ mọi cách để phá hoại tình duyên của nàng với Thoại Sơn. Nếu nàng lấy Thoại Sơn làm chồng thời ý định giết người của anh ta sẽ bị hỏng. Dù không có điều gì hay chứng cứ nào nhưng nàng biết Hân là một người nguy hiểm, thâm độc và tính toán cẩn thận.

- Phụng nghĩ gì vậy Phụng?

Giọng nói trầm ấm cất lên bên tai khiến Thi Phụng giật mình ngược lên nhìn Thoại Sơn. Anh cảm thấy lòng mình rẩy run vì nụ cười của nàng.

- Phụng cười đẹp lắm?

Thoại Sơn buột miệng khen trong lúc cúi nhìn vào đôi mắt long lanh của Phụng. Hai người nhìn nhau trong khoảnh khắc rồi như để che dấu tình cảm của mình Thi Phụng lên tiếng.

- Tới chưa anh...

- Sắp tới rồi. Xuống phi trường xong mình ngủ ở Phoenix một đêm rồi sáng mai sẽ mượn xe đi Grand Canyon...

Dựa đầu vào ghế Thi Phụng mỉm cười nói nhỏ nhỏ.

- Không hiểu sao lần này Phụng cảm thấy...

Nàng hơi ngừng lại như tìm lời trong lúc Thoại Sơn nhìn nàng như chờ nghe.

- Phụng cảm thấy kích thích hơn lần mình đi ngủ đại hồ...

- Lần này anh sẽ cố gắng không để té xuống sông. Lần này mà anh té chắc em hông chịu cứu anh nữa đâu...

Thoại Sơn cười nói đùa song nghe câu nói đùa của anh Thi Phụng cảm thấy như mình bị điện giật làm tê liệt toàn thân. Nàng chợt nhớ tới Hân, số tiền hai trăm năm chục ngàn đô la mà anh ta sẽ trả sau khi Thoại Sơn chết. Số tiền mặt hai mươi lăm ngàn Hân đưa trước nàng đã xài hết sau khi mua xe, trả nợ và mua sắm quần áo cho chồng con. Nàng đang ở vào cái thế chỉ có tiền chứ không thể nào lùi được. Hân sẽ không để yên nếu nàng không giết được Thoại Sơn hoặc làm cách nào khiến cho Thoại Sơn chết như nàng đã tính toán với anh ta cách đây nửa tháng. Làm cách nào để giết Thoại Sơn? Làm sao để cho Thoại Sơn chết? Chết một cách tự nhiên chứ không phải bị nàng xô xuống vực sâu hay đầu độc. Những cách đó đều không hoàn hảo, không thể nào qua mắt được cảnh sát. Làm cách nào để Thoại Sơn tự chết? Câu hỏi đó lớn vồn trong trí của Thi Phụng trong suốt quãng thời gian trên phi cơ, lúc ở trong phòng đợi của phi trường đứng chờ Thoại Sơn lấy hành lý và mượn xe.

Đêm thật yên tĩnh dù mới hơn 11 giờ. Thi Phụng khẽ kéo cánh cửa kính bước ra sân sau. Khoảnh sân nhỏ được bao bọc bằng hàng rào bằng cây. Sát bên kia cũng là khoảnh sân tương tự của phòng Thoại Sơn. Lúc chọn phòng nàng cố tình chọn hai phòng khác nhau dù biết Thoại Sơn sẽ phật lòng. Dường như nàng muốn giữ một khoảng cách giữa mình với Thoại Sơn. Thoạt đầu, khi biết sẽ ở riêng phòng Thoại Sơn hơi có vẻ không vui, nhưng sau đó anh lại tự nhiên chấp nhận và đùa bằng một câu hăm dọa: " Thi Phụng coi chừng bị ma nhát...". Gần nửa đêm mà trời vẫn còn nóng nên nàng chỉ mặc phong phanh bộ áo ngủ mỏng manh. Hít hơi dài không khi nàng ngửi được mùi hương thoang thoảng của loại hoa không biết tên. Chắc đây là mùi hương của thứ hoa dại mà cơn gió từ sa mạc mang về. Xa thật xa về hướng tây những ngọn núi đen mờ dựng lên trên nền trời sang sáng trông giống như một bức tường chập chùng cao thấp. Thi Phụng biết nơi đó chính là nơi mà ngày mai nàng và Thoại Sơn sẽ tới. Grand Canyon. Núi cao. Vực thẳm. Sông sâu. Rừng rú hoang vu. Cỏ cây man dại. Khác hẳn Thoại Sơn nàng bị kích thích nhiều hơn về chuyến đi này nhất là sau khi rời Pheonix. Có thể không khí của sa mạc và cảnh tượng của cây xương rồng khiến cho nàng nhớ lại những huyền thoại về miền viễn tây của Hoa Kỳ.

- Phụng chưa ngủ hả Phụng?

Thi Phụng mỉm cười khi nghe giọng của Thoại Sơn vang lên trong bóng đêm tối mờ mờ.

- Dạ chưa... Phụng hơi khó ngủ... Chắc tại lạ chỗ...

- Anh cũng khó ngủ nên ra đây hóng mát. Đâu ngờ Phụng cũng vậy. Chắc tại mình *đồng bệnh tương lân*...

Thi Phụng cười lặng lẽ trong bóng tối khi nghe Thoại Sơn nói câu đồng bệnh tương lân. Như để chọc anh ta nàng lên tiếng.

- Anh Sơn bị bệnh gì vậy?

Tới phiên Thoại Sơn mỉm cười trong bóng tối.

- Anh cũng không biết. Cái khổ là biết mình bệnh mà không biết mình bị bệnh gì...

Thi Phụng cười thánh thót. Nàng hơi quay đầu nhìn sang người láng giềng đang đứng bên

kia hàng rào bằng cây.

- Vậy thì anh Sơn nên đi bác sĩ. Để lâu bệnh sẽ nặng hơn...

Thoại Sơn cau mặt. Anh biết cô bạn gái của mình làm như không hiểu.

- Đi bác sĩ Phụng hả?

Thoại Sơn cười đùa. Thi Phụng cũng bật cười.

- Rất tiếc bác sĩ Phụng không có nhận bệnh nhân mới. Chắc anh Sơn phải đi tìm bác sĩ khác rồi...

Cười thành tiếng lớn Thoại Sơn bước tới gần. Hai người cách nhau bức hàng rào cây. Trong bóng đêm mờ mờ, trong không khí tĩnh mịch và gió ngan ngát hơi sương anh ngửi được mùi hương dịu dàng, lẫn quất đầu đây. Có thể là mùi hương của cỏ cây, mùi nước hoa trên tóc của Thi Phụng, hoặc của cả hai thứ quyện vào nhau thành thứ mùi hương từ từ lan thấm dần vào mũi làm ngây ngất tâm hồn. Thoại Sơn thấy mắt nàng đen vời vời. Tóc dài rơi trên áo màu trắng huyền hoặc dưới ánh sao đêm mờ tỏ. Hai người tự dừng im lặng không ai nói với ai lời nào. Dường như họ đang mãi chìm đắm trong suy tư hay mơ mộng.

- Anh Sơn buồn ngủ chưa?

- Chưa còn Phụng?

- Dạ cũng chưa... Máy lúc sau này Phụng thức khuya thành ra quen...

- Phụng thức khuya để làm gì?

- Không ngủ sớm được thành ra phải thức. Có đêm đọc sách tới khuya. Có đêm thức làm dàn bài cho anh...

Thi Phụng có cách phát âm tiếng *anh* vô cùng đặc biệt và kỳ lạ mà Thoại Sơn chưa bao giờ nghe bất cứ người đàn bà nào đã quen biết nói qua. Nó nũng nịu, dễ thương cũng như thật dịu dàng và âu yếm. Nàng nói như nói với người tình, như hai người đang yêu nhau say đắm.

- Vậy hả... Phụng có muốn anh thưởng gì hôn?

Thi Phụng cười thánh thót. Quay đầu nhìn Thoại Sơn nàng nói nhỏ.

- Dạ muốn... Anh Sơn muốn thưởng Phụng cái gì?

Thoại Sơn chồm người qua khỏi hàng rào. Khuôn mặt của hai người thật gần cùng với giọng nói ngập ngừng của anh vang lên như một năn nỉ hoặc van xin.

- Một cái hôn...

Thoại Sơn hơi mỉm cười. Trong bóng đêm mờ mờ anh thấy Phụng trợn mắt nhìn mình với vẻ ngạc nhiên nhiều hơn giận dữ. Có lẽ nàng không ngờ anh lại thốt lên câu nói bạo này.

- ... lên tóc... Phụng chịu hôn?

Thi Phụng im lặng. Nàng biết khó lòng từ chối lời yêu cầu của Thoại Sơn. Dù mang tiếng

partner song anh vẫn là người trả lương cho nàng cho nên nàng cũng không muốn làm phiền lòng anh. Do dự một giây Thi Phụng thầm thở dài rồi nói nhỏ.

- Lên tóc thôi nghe...

Thoại Sơn nhẹ đặt môi của mình lên mái tóc huyền mà anh đã nhiều đêm tưởng tượng và mơ ước. Thầm hít lấy hương tóc và mùi hương da thịt của Thi Phụng anh cảm thấy lòng mình rung động, hồi hộp và khát khao và anh cứ để nguyên đôi môi của mình lên tóc Thi Phụng.

- Anh Sơn...

- Dạ...

Thi Phụng cười nhỏ khi nghe Thoại Sơn dạ thừa.

- Anh hôn mấy cái rồi...

- Một...

- Xạo...

Thoại Sơn cười thành tiếng nhỏ còn Thi Phụng cười một mình trong bóng tối.

- Phụng đi ngủ. Chúc anh Sơn ngủ ngon...

- Good night Phụng. Cảm ơn em...

Thi Phụng cười quay lưng đi. Nàng biết Thoại Sơn đang nhìn theo sau lưng của mình. Vì nhìn ở sau lưng cho nên anh không thấy được nụ cười của Thi Phụng. Không biết nụ cười đó có ý nghĩa gì nhưng đó là vẫn là nụ cười.

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở của tấm màn dọi thẳng vào mặt khiến cho Thi Phụng phải mở mắt. Tuy nhiên vừa mở mắt ra nàng vội nhắm lại rồi xoay người nằm nghiêng như muốn ngủ tiếp. Đêm hôm qua, sau khi nói chuyện với Thoại Sơn xong nàng trần trọc cho tới gần 2 giờ sáng mới nhắm mắt được. Điều làm cho nàng trần trọc chính là cái hôn của Thoại Sơn. Cái khởi đầu đã bắt đầu. Thoại Sơn thực sự tỏ bày tình cảm của mình và nàng lại không có hành động nào ngăn cản. Nàng để cho anh hôn dù chỉ hôn lên tóc. Nàng giận dữ, tức bực với chính mình. Có một điều khiến cho nàng băn khoăn, nếu không muốn nói sợ hãi là tình yêu của Thoại Sơn dành cho mình. Nàng sợ anh yêu nàng và cũng sợ nàng sẽ yêu anh.

Điện thoại reo lên. Thi Phụng uể oải cầm lấy. Giọng nói của nàng còn ngái ngủ.

- Dạ...

- Anh xin lỗi đã đánh thức Phụng nhưng...

Giờ tay xem đồng hồ Thi Phụng nói nhỏ.

- Dạ Phụng biết 10 giờ rồi. Phụng sửa soạn xong sẽ gặp anh...

Tiếng Thoại Sơn cười vui vẻ.

- Anh chỉ nhắc chừng Phụng thôi... Phụng cứ thông thả diện cho đẹp...

Buông cái điện thoại xuống nệm Thi Phụng nằm ngửa nhìn lên trần nhà giấy lát mới chỗi tay ngồi dậy. Mở va ly lấy quần áo xong nàng bước nhanh vào phòng tắm. Nước nóng làm

cho nàng tỉnh táo và cảm thấy khỏe khoắn hơn. Đang cài cái nút áo cuối cùng nàng nghe tiếng gõ cửa cùng giọng nói của Thoại Sơn vang nhỏ.

- Anh đây Phụng...

Khẽ lắc đầu Thi Phụng bước ra mở cửa. Thoại Sơn mỉm cười.

- Để anh đem va ly của Phụng ra xe... Minh ăn sáng xong rồi mới đi Grand Canyon...

Thấy Thi Phụng nhìn mình chăm chú Thoại Sơn hỏi nhỏ.

- Sao Phụng nhìn anh dữ vậy?

Thi Phụng cười nhỏ bước trở lại giường đang bày la liệt những thứ linh kinh.

- Có chuyện gì vui mà Phụng thấy mặt anh tươi rồi?

Thoại Sơn vừa cười vừa lắc đầu.

- Đâu có chuyện gì?

Thấy anh có cử chỉ gượng gạo Thi Phụng cười hắc hắc. Bước tới đứng sát vào người anh nàng chăm chú vào nét mặt ung ứng đỏ của anh.

- Có... Nhất định là có... Có chuyện gì nói Phụng nghe đi...

Thoại Sơn quay nhìn ra cửa sổ như để tránh ánh mắt soi mói của cô bạn gái cùng với câu nói bật ra.

- Bữa nay anh thấy Phụng đẹp kinh khủng...

Thi Phụng biết Thoại Sơn không muốn trả lời câu hỏi của mình. Nhìn sâu vào mắt anh nàng mỉm cười duyên dáng.

- Mai một anh nói Phụng hồng thềm nghe đâu...

Với tay nhắc cái va ly lớn và nặng Thoại Sơn cười cười.

- Anh sẽ nói nhưng phải đợi đúng lúc...

Dứt lời Thoại Sơn xách va ly bước nhanh ra cửa đang mở rộng. Thi Phụng hơi nheo mắt vì ánh nắng chói chang. Đeo cái kính đen lên, nàng khép cửa lại rồi lẳng lặng theo sau.

1 giờ trưa. Xe ngừng nơi bãi đậu xe. Nhìn cái bảng El Tovar Lodge Thi Phụng hỏi trong lúc mở cửa bước ra khỏi xe.

- Anh thích ở đây không anh?

Thoại Sơn gật đầu.

- Minh check in trước rồi anh sẽ đem valy vào...

- Chỗ này đẹp quá... Chắc anh đã ở rồi...

Thi Phụng nói nhỏ. Nàng biết Thoại Sơn đi du lịch nhiều nên đoán là anh đã viếng thăm Grand Canyon rồi.

- Anh có tới một lần cách đây năm năm...

- Với ai?

Thi Phụng hỏi gọn trong lúc hai người bước song song trên lối đi bằng xi măng rộng và sạch sẽ.

- Một mình...

Thoại Sơn cười trả lời hai tiếng. Thi Phụng lắc lắc mái tóc huyền cùng với giọng nói nhuốm chút bông đùa.

- Hơi khó tin à nghe. Một người hào hoa phong nhã, nổi tiếng và giàu sang như anh mà đi du lịch một mình...

Thoại Sơn liếc nhanh người đi bên cạnh.

- Anh đâu có nói anh đi du lịch...

- Vậy chứ anh làm gì mà tới đây?

- Retreat...

Thoại Sơn trả lời bằng tiếng Anh. Bỗng qua con đường nhựa để vào cổng chánh của El Tovar Lodge anh nói tiếp.

- Anh đi tìm một chỗ yên tĩnh để suy nghĩ cho một tiểu thuyết...

Thi Phụng cười nhẹ.

- Cuốn tiểu thuyết tên gì?

Thoại Sơn buông gọn.

- Khung cửa sổ màu xanh...

Thi Phụng gật gù.

- À... Phụng có đọc quyển đó... Câu chuyện bắt đầu ở Phoenix và kết thúc ở Grand Canyon...

- Đó là lý do khiến anh tới đây...

Dứt câu nói Thoại Sơn mở và giữ cánh cửa nhường cho Thi Phụng bước vào trước.

- Phụng chờ anh một chút...

Khẽ gật đầu Thi Phụng ngồi xuống cái ghế đặt trong phòng đợi rồi đưa mắt nhìn vợ vẫn. Nàng nhìn song thật ra không chú ý tới quang cảnh chung quanh mình. Đầu óc nàng vẫn còn lẫn lộn vì nụ hôn đêm hôm qua và câu hỏi của mình mà Thoại Sơn không chịu trả lời nài lý do chưa đúng lúc. Dù mới quen biết và làm việc chung với nhau không lâu, song bằng nhận xét và cảm nhận bén nhạy của đàn bà nàng biết Thoại Sơn rất quý mến mình và theo thời gian sự quý mến đó có thêm một tính chất khác đặc biệt hơn. Đó là tình yêu. Điều đó được tỏ lộ bằng thái độ chiều chuộng, cử chỉ săn sóc và lời nói thân mật, đôi khi âu yếm và bóng gió xa xôi. Nó đẩy nàng vào tình trạng khó xử, mâu thuẫn và phân vân. Nàng nhớ tới công tác mà Hân đã giao phó, nhất là lời cảnh cáo và hăm dọa của Hân. Anh ta sẽ không để cho nàng vui hưởng tình yêu và hạnh phúc với Thoại Sơn. Phải hoàn thành công tác do Hân giao phó xong nàng mới được yên thân. Mình là *hit man*... Thi Phụng cười như mếu khi nghĩ tới hai tiếng đó. Nàng phải giết Thoại Sơn, hay nói đúng hơn là phải, bằng mọi cách làm cho Thoại Sơn chết.

- Em nghĩ gì vậy Phụng?

Thi Phụng giật mình khi nghe Thoại Sơn hỏi với giọng săn sóc.

- Dạ em đâu có nghĩ gì. Có lẽ nghĩ vẫn vợ thôi anh?

Thị Phụng chỗi quanh. Thoại Sơn cười. Nụ cười thật buồn.

- Nếu anh có làm gì cho Phụng buồn thì em nên nói cho anh biết để anh xin lỗi em. Anh hứa là sẽ không làm cho em buồn nữa...

Thị Phụng ứa nước mắt khi nghe câu nói của Sơn. Không tự chủ được nàng xoay người đứng đối diện với anh. Hai tay vòng quanh cổ, mắt nhìn sâu vào mắt anh nàng mỉm cười nói với giọng thật âu yếm.

- Anh không có làm điều gì cho Phụng buồn hết. Phụng rất vui khi có anh bên cạnh...

Thoại Sơn mỉm cười sung sướng.

- Anh cảm ơn Phụng. Nếu anh có mong ước điều gì thì điều đó chính là sự có mặt của Phụng bên cạnh anh mãi mãi...

- Thiệt hôn... Hay là quen biết với nhau thời gian rồi anh lại không muốn nhìn mặt Phụng...

Thoại Sơn chậm chạp lắc đầu và nghiêm nghị hỏi.

- Chắc Phụng cũng biết là anh rất quý mến Phụng?

Thị Phụng cười gật đầu. Hai bàn tay của nàng mơn man cổ của Thoại Sơn cùng với câu nói bật ra.

- Phụng biết điều đó...

Thấy Thoại Sơn mở miệng định lên tiếng nàng cười vội đưa hai ngón tay lên bịt miệng anh.

- Anh không cần phải nói nhiều vì Phụng có thể đoán biết anh sẽ nói điều gì. Phụng chỉ xin anh cho Phụng một thời gian...

Thoại Sơn choáng ngợp vì niềm vui òa vỡ sau khi nghe lời hứa hẹn. Soi bóng mình trong đôi mắt long lanh của nàng anh cười nhẹ.

- Phụng biết anh đang nghĩ gì không?

Thị Phụng lắc đầu nhẹ nhẹ.

- Hông...

- Anh muốn cầm hai ngón tay của Phụng...

Bật cười hắc hắc Thị Phụng nũng nịu.

- Hồng được đâu...

Nói xong nàng rút hai ngón tay đang đặt lên môi của Thoại Sơn lại thật nhanh.

- Anh lấy phòng xong chưa?

- Rồi... Phụng ngồi đây chờ anh...

- Phụng đi với anh... Nhiều lắm anh mang sao hết... Vả lại anh...

Thị Phụng ngừng nói. Không biết nghĩ gì mà nàng bật cười hắc hắc rồi cúi đầu đi một mạch về phía bãi đậu xe.

- Phụng chờ anh với... Đi đâu mà lẹ vậy...

Quay lại thấy Thoại Sơn đang bước sau lưng mình nàng cười đùa.

- Anh đi lẹ lên... Làm gì mà theo sau lưng Phụng vậy...

Thoại Sơn cười hì hì.

- Anh sẽ theo sau Phụng suốt đời để nhìn cái lưng ong và cái mông đẹp của Phụng...

Thị Phụng ré lên cười. Nhờ đi trước nên Thoại Sơn thấy nàng đỏ mặt vì câu tán của anh.

- Anh xạo quá anh ơi...

Thị Phụng lăm bắm khi dừng lại trước xe. Để tránh mang nặng Thoại Sơn lái xe tới ngay cổng của El Tovar rồi mới bỏ va ly xuống đoạn trở lại bãi đậu xe.

Thị Phụng phải bật lên tiếng khen khi bước vào phòng trọ của hai người.

- Anh muốn hai giường riêng cho hai đứa mình. Nếu Phụng không thích thì mình muốn hai phòng...

Quay nhìn Thoại Sơn Thị Phụng cười vui vẻ thốt.

- Phụng thích chứ. Ở chung phòng với anh dù sao vẫn an tâm hơn là ở riêng phòng bị ma nhát...

Thoại Sơn cười gật đầu.

- Anh bảo đảm là ở chung với anh Phụng sẽ đỡ lo người lạ bắt cóc...

Thị Phụng cười hắc hắc.

- Phụng không sợ bị người lạ bắt cóc mà chỉ sợ bị người quen...

Thoại Sơn cười hì hì đùa.

- Anh chỉ dụ khi Phụng thôi...

Đặt chiếc va ly lớn đựng đầy quần áo lên cái giường queen size Thị Phụng cười sắc súa.

- Ok... Anh giỏi thời dụ đi... Nên nhớ là Phụng có sạn trong đầu đó...

Đặt cái va ly nhỏ của Phụng xuống đầu giường Thoại Sơn mỉm cười.

- Đầu... Cục sạn ở đâu?

Bật cười hắc hắc Thị Phụng gõ gõ ngón tay trở vào ngay chính giữa trán của mình.

- Đây... Nó bự và cứng lắm đó...

Bất thành linh và ngoài tưởng tượng của Thị Phụng Thoại Sơn hôn thật nhanh vào trán của nàng.

- Cái trán vồ này không biết có sạn hay không nhưng chắc là bướng lắm...

Cười hắc hắc Thị Phụng làm bộ cúi xuống tháo giày để tránh không cho Thoại Sơn hôn tiếp vì biết cái hôn kế tiếp sẽ tới nếu nàng không tránh né. Như đoán được ý định của Thị Phụng Thoại Sơn cười hắc hắc.

- Anh tưởng Phụng chì lắm mà...

Thị Phụng cười chống chế.

- Chì thời cũng chì mà đôi khi gặp đúng lửa chì cũng phải chảy...

Thoại Sơn cười hắc hắc. Giơ tay xem đồng hồ anh nói tiếp.

- Bây giờ mới ba giờ chiều. Mình đi bộ ngắm cảnh rồi về ăn tối. Sáng mai mình mới bắt đầu chương trình thăm viếng của mình...

- Vậy anh chờ Phụng thay quần áo...

Thoại Sơn gật đầu bước ra hành lang. Xa xa cây xanh, núi đỏ chập chùng. Trong nắng vàng của buổi xế chiều bầu trời nhuộm một màu đỏ xạm. Gió dịu hiu, vừa đủ để lát lay tàng cây xanh kể bên hông căn phòng trọ.

Nghe tiếng tăng háng Thoại Sơn quay lại và sững sờ. Áo thun hở cổ khá sâu cho anh nhìn thấy bờ ngực mịn màng. Cánh tay thon với bàn tay xinh xắn. Chiếc quần short màu đen tương phản với làn da trắng mịn của đôi chân dài. Eo thon, ngực nở, mắt đen ngời tình tự; Thi Phụng rực rỡ, mặn mà và cuốn hút như con trốt của vùng sa mạc hoang vu ngút ngàn nắng cháy.

- Phụng mặc như vậy được không anh?

Thoại Sơn thở hắt một hơi thật dài. Khi thấy anh chăm chú vào chỗ trũng nơi ngực của mình Thi Phụng ghé tai anh thì thầm.

- Anh nhìn gì vậy?

Nghe câu hỏi vừa âu yếm vừa giễu cợt của Thi Phụng Thoại Sơn hơi đỏ mặt.

- Cái đó thật chứ không phải silicon đâu...

Thoại Sơn phá lên cười hắc hắc.

- Không biết à nghe... Phải sờ thử mới biết được...

Tới phiên Thi Phụng đỏ mặt vì câu nói bạo của Thoại Sơn. Nguyền anh một cái nằng gấn giọng.

- Nghèo mà ham...

Cười cười Thoại Sơn lảng sang chuyện khác bằng câu hỏi.

- Phụng quen đi bộ?

- Anh đừng có lo... Không chừng Phụng đi bộ còn giỏi hơn anh nữa...

Thoại Sơn đưa tay ra.

- Mời em...

Cười hắc hắc Thi Phụng bước xuống cầu thang. Nắng bên ngoài vàng rực.

- Phụng qua đây anh cho xem cái hình này...

Đang nằm xem tivi trên giường của mình, nghe Thoại Sơn gọi Thi Phụng lên tiếng.

- Hình gì vậy anh?

- Qua đây... Đây là chỗ mà mình sẽ đi bộ sáng mai...

Dù không muốn nhưng vì chịu Thoại Sơn nên nàng uể oải ngồi dậy. Nhìn vào màn ảnh của cái laptop giấy lát nàng cười nói.

- Mình đứng cạnh thân cây chụp hình chắc đẹp lắm...

- Anh cũng nghĩ như Phụng... Chỉ sợ trượt chân té xuống vực sâu...

Sau khi Thoại Sơn nói xong Thi Phụng chăm chú quan sát rồi cười lên tiếng.

- Phụng nghĩ làm sao mà mình trượt chân rớt xuống được trừ khi có người nào xô mình xuống...

Thoại Sơn bật cười hắc hắc đùa một câu.

- Đâu có ai xô anh trừ Phụng...

Thi Phụng rung mình khi nghe Thoại Sơn nói. Mặt của nàng biến thành xanh mét và bàn tay đang bỏ vào túi áo choàng run nhè nhẹ. May mà Thoại Sơn mãi chú ý nhìn vào hình chụp nên không thấy được thái độ khác lạ của nàng. Mắt nhắm kín lại Thi Phụng liên tưởng tới cảnh tượng Thoại Sơn lão đảo giấy lát rồi rơi vùn vụt trong không khí kèm theo tiếng kêu la cầu cứu: Phụng ơi... Anh chết Phụng ơi...

Tiếng la hét của Thoại Sơn đồng vọng trong trí não khiến cho Thi Phụng phải nhắm mắt lại với hi vọng không thấy cảnh tượng kinh hoàng đó.

- Em sao vậy Phụng... Em bệnh hả...

Nghe tiếng hỏi dồn của Thoại Sơn, Thi Phụng mở mắt. Nàng mỉm cười. Nụ cười méo xệch.

- Dạ tự nhiên em cảm thấy chóng mặt và nhức đầu...

Dứt lời Thi Phụng bước nhanh về giường của mình. Buông mình rơi xuống giường nàng cảm thấy mình không còn chút hơi sức nào. Kéo cái mền lên ngang ngực, xoay lưng về phía Thoại Sơn, nàng nhắm mắt lại làm bộ như ngủ. Dù nhắm mắt song nàng vẫn nghe được âm thanh của cái giường chuyển động rồi lát sau giọng nói nho nhỏ của Thoại Sơn

vang lên.

- Phụng... Phụng có sao không Phụng... Anh kiểm thuốc nhức đầu cho Phụng uống nghe...

Thi Phụng hơi trở mình cùng với giọng nói ngập ngừng vang lên.

- Phụng mệt và nhức đầu... Chắc Phụng đi ngủ sớm...

- Ok em... Good night...

- Good night anh...

Muốn để cho Thi Phụng ngủ yên nên Thoại Sơn lẳng lặng thay quần áo rồi mở cửa phòng đi ra ngoài sau khi tắt đèn và khóa cửa lại cẩn thận. Anh không thấy được Thi Phụng hé hé mắt nhìn theo.

Bốn giờ rưỡi chiều. Mặt trời vẫn còn lơ lửng trên cao. Vòng tròn màu vàng hực và lấp lánh đỏ tỏa ra sức nóng hừng hực làm mồ hôi thấm ướt áo, chảy thành dòng trên mặt, chảy vào mắt làm cay xè. Thi Phụng im lìm cất bước. Sau lưng nàng là Thoại Sơn cũng bước đi mà không nói tiếng nào. Nắng nhảy múa lung linh trước mặt. Gió nhẹ nhẹ. Ở trên độ cao gần hai ngàn mét mà nàng không cảm thấy mát chút nào chứ đừng nói lạnh. Cái nóng của mùa hè quả nhiên khủng khiếp. Lưng ướt đầm mồ hôi nàng hỏi trong lúc chân vẫn bước đều.

- Còn xa không anh?

Thoại Sơn mỉm cười. Đây là lần thứ ba Thi Phụng hỏi.

- Sắp tới rồi...

Thi Phụng dùng dằng.

- Anh cứ nói sắp tới rồi mà đi hoài hồng có tới. Mỗi chân muốn chết...

Thoại Sơn cười hắc hắc. Tiếng cười của anh vọng vào đồi núi, hú vang vang thành âm thanh rền rĩ.

- Phụng nói Phụng đi bộ giỏi lắm mà sao lại than mỗi...

Nhìn con đường dốc thoải thoải với những bậc thang thấp dần nàng chống chế.

- Phụng nói đi bộ chứ đâu phải leo núi. Cái này là mình leo núi, leo đồi chứ đâu phải đi bộ. Cái này là hiking chứ đâu phải walking. Anh biết hai thứ khác nhau mờ...

- Dạ biết...

Thoại Sơn cười hăng hắc. Điều này chứng tỏ anh không phật lòng mặc dù bị cô bạn gái lên lớp.

- Nếu họ làm con đường lớn thì mình đi song song nói chuyện vui hơn hả anh...

Thoại Sơn cười cười.

- Anh đi sau lưng Phụng cũng vui rồi...

Quay đầu lại thấy Thoại Sơn vừa cười vừa ngấm đặng sau lưng của mình Thi Phụng hiểu ý của câu nói. Hơi đỏ mặt nàng cự nự.

- Phụng tưởng anh đứng đứ đứ chứ đâu có ngờ anh lại ma đầu...

Thoại Sơn cười hăng hắc một cách vui vẻ.

- Anh chỉ ma đầu với một mình Phụng thôi...

- Hân hạnh...

Buông gọn hai tiếng xong Phụng ré lên cười rồi bước nhanh hơn như cô tình không muốn cho Thoại Sơn nhìn sau lưng của mình.

- Ê đi đâu vậy... Phụng đi trước coi chừng rắn...

Vừa nghe tới rắn Thi Phụng vụt ngừng lại tức khắc.

- Anh nói thiệt hôn anh... Ở đây có rắn à...

Cố nín cười Thoại Sơn cất giọng thật nghiêm trang.

- Rắn rung chuông chứ rắn gì... Vùng này là sa mạc mà em không biết sao...

Thi Phụng chưa kịp lên tiếng Thoại Sơn cười hắc hắc tiếp.

- Nếu em có xem phim cao bồi thời em sẽ biết chuyện rattle snakes cắn người ta chết...

Thi Phụng xì tiếng dài.

- Ai mà thèm coi mấy cái phim bắn giã và chết giã đó... Mấy anh chàng cao bồi ở dơ và người hôi như chuột. Đi thì chân dặng ra như bị bệnh hoa liễu...

Thoại Sơn bật cười có lẽ vì câu nói của Thi Phụng.

- Ai nói với Phụng mấy chuyện kỳ cục đó...

- Lúc còn nhỏ xíu em nghe ba và mấy ông chú đĩa với nhau...

- Đĩa là gì hả Phụng?

Thoại Sơn hỏi và Thi Phụng lắc đầu.

- Em hông biết nhưng em đoán là nói chuyện với nhau. Hồi đó cứ mỗi weekend đầu tháng má em hay nấu cho ba và mấy chú nhậu... Nhậu xin mấy chú nói chuyện cười la um cả nhà. Tụi nhỏ như em được mấy ông cưng cho ăn thả dạn... vui lắm... Sau này mấy chú, mấy cô lấy vợ lấy chồng đi hết tron...

- Ba em là lính hả?

- Ba em là lính... Em nhớ ba em nói ông là lính sư đoàn 9...

Thoại Sơn gật đầu.

- Ba anh cũng vậy. Ông nói ông là lính hải quân...

- Ba anh còn sống không?

- Ba và má anh mất chừng ba năm rồi...

Đưa tay quệt mồ hôi trên mặt Thi Phụng cười nói vu vơ như nói với chính mình.

- May mà mình không có make up sáng nay...

Nghe được câu nói đó Thoại Sơn cười xen vào.

- Có hay không make up em cũng đẹp...

Thi Phụng xì tiếng dài dù trong bụng nàng rất sung sướng khi nghe Thoại Sơn khen mình đẹp.

- Xạo anh ơi... Phụng mà hông make up thời da nhăn nheo và tàn nhang đầy mặt...

Thoại Sơn cười hăng hắc.

- Em mới xạo à nghe. Tối hôm qua lúc em vừa ra khỏi phòng tắm anh nhìn đâu có thấy tàn

nhang hay nhăn nheo...

Thị Phụng cười ngất ngoạo.

- À há... Anh tự thú anh nhìn lén Phụng. Nếu mặt Phụng nhăn nheo và tàn nhang chắc anh gài số de rồi hả...

Thoại Sơn bật cười. Nhờ vừa đi vừa nói chuyện và đùa giỡn với nhau nên hai người tạm quên đi cái nóng cháy da và cái mệt vì khát nước. Hắt chiếc nón rộng vành che mặt của mình xuống Thị Phụng nhìn xa xa. Trước mặt của nàng là núi đá chồng chất mù mù hơi sương. Một khóm cây mọc trơ trọi. Những tảng đá nằm chồng lên nhau, de ra bờ vực sâu thăm thẳm. Tự nhiên nàng cảm thấy trống ngực đập thình thịch và toàn thân như đông cứng lại trong cảm giác sợ hãi. Cảnh vật tại chỗ này giống như cảnh trong bức hình chụp mà Thoại Sơn đã chỉ cho nàng. Cũng khóm cây trơ trọi. Con đường mòn khúc khuỷu. Đá tảng de ra bờ vực sâu hun hút.

- Chỗ này là chỗ nào vậy anh?

Thị Phụng lên tiếng hỏi. Thoại Sơn thâm kinh ngạc khi nghe giọng nói của nàng khàn khàn và run run.

- Anh nhớ trong cái hình chụp mà anh chỉ cho em xem hồi tối thời đầu đằng kia chắc là Windy Ridge. Chỗ chòm cây đó... Phụng sao vậy... Em bị bệnh hả?

Thị Phụng nuốt nước miếng. Nàng cảm thấy miệng của mình đắng nghét và khô khốc.

- Phụng bệnh hả Phụng?

Thoại Sơn hỏi lại lần nữa và Thị Phụng trả lời bằng giọng không được bình thường.

- Dạ Phụng chỉ hơi chóng mặt thôi...

- Vậy mình ngồi xuống đây nghỉ đi Phụng. Chừng nào em hết mệt mình đi tiếp...

Thị Phụng lên tiếng trong lúc mắt nhìn đắm đắm vào khóm cây nằm trơ vơ trước mặt.

- Mình lại chỗ khóm cây đó nghỉ cũng được anh. Chỗ đó có bóng cây...

Khẽ gật đầu Thoại Sơn nói nhỏ.

- Phụng mệt vậy một hồi để anh mang ba lô của em cho. Em đi tay không khỏe hơn...

Thị Phụng quay đầu nhìn Thoại Sơn với ánh mắt thật đắm thắm. Thoại Sơn cảm thấy lòng mình dạt dào rung cảm vì anh chưa bao giờ thấy nàng nhìn mình với ánh mắt đầy ấp yêu thương như vậy. Chỉ là cái nhìn thoáng mắt song biểu lộ một chứa chan tình cảm. Giữa núi cao chón chở, mênh mông trời rộng, cái nhìn có giá trị như một hứa hẹn của đôi lứa đang yêu nhau.

Hai người dừng lại bên cạnh gốc cây già cỗi và khẳng khiu. Thoại Sơn giúp Thị Phụng tháo cái túi to lớn và cồng kềnh trên vai của nàng xuống xong mới tháo cái túi vừa lớn vừa nặng của mình xuống. Lấy cái bi đông nước ra anh đưa cho Phụng.

- Anh có thuốc nhức đầu... Phụng uống một viên Advil nghe...

Thị Phụng lắc đầu cười gượng.

- Thôi Phụng không uống thuốc đâu. Phụng chỉ uống vài hớp nước lạnh và ngồi nghỉ cho

khỏe rồi mình đi tiếp... Máy giờ rồi anh?

Giờ tay xem đồng hồ Thoại Sơn trả lời nhanh.

- 5 giờ... Còn sớm... Phụng nghỉ khỏe rồi mình đi... Từ đây tới Bright Angel Campground cũng gần...

- Tối nay mình ngủ ở đó hả anh?

- Ừ... Mình cắm trại ở đó đêm nay...

- Có nguy hiểm hôn anh?

- Chắc không... Cũng có nhiều người cắm trại với mình...

- Có nhiều thú dữ hôn anh?

- Anh nghĩ là không...

Tuy ngoài mặt không lộ ra nhưng trong lòng của Thoại Sơn lại hơi thắc mắc về các câu hỏi cũng như thái độ không bình thường của Thi Phụng. Lo ra. Đăm chiêu. Băn khoăn. Đường như trong lòng nàng đang có một điều gì khác lạ.

- Cảnh ở đây đẹp quá...

Thoại Sơn nói băng quơ. Thi Phụng góp chuyện một cách thờ ơ.

- Dạ... Phụng cũng thấy như vậy...

Lấy ra cái máy chụp hình bấm vài cái xong anh quay qua Phụng.

- Phụng đứng dưới gốc cây anh chụp vài tấm làm kỷ niệm...

Như có chủ ý Thi Phụng tới đứng dựa vào gốc cây cho Thoại Sơn chụp xong bước ra tảng đá cheo leo.

- Phụng đứng chỗ này cho anh chụp vài tấm rồi anh đứng cho Phụng chụp nha...

Bấm vài tấm hình xong đưa máy cho Thi Phụng Thoại Sơn bước ra đứng nơi tảng đá cheo leo. Không như nàng anh ra xa hơn. Đưa máy lên, nhìn vài màn ảnh nàng thấy Thoại Sơn đứng trơ vơ. Nếu bây giờ mà nàng xô anh ngã xuống vực sâu chết thời không ai biết được trừ một mình nàng.

- Một tấm rồi. Anh đứng yên để Phụng lại gần hơn chụp cho rõ...

- Ừ... Phụng ra đây... Hai đứa mình đứng ở đây ngắm cảnh đẹp lắm...

Thi Phụng cảm thấy tay run, mắt hoa, đầu váng và một cảm giác lạ kỳ bùng bùng trỗi dậy trong tâm hồn mình. Nó vừa là nỗi sợ hãi và kích thích. Trong trí nàng văng vẳng lời nói ma quái và đanh thép của Hân. Phụng... Xô nó Phụng... Giết Thoại Sơn. Hai trăm năm chực ngàn... Phụng... giết Thoại Sơn. Từng tiếng... Từng tiếng vọng vang trong trí não. Như một kẻ bị ma ám, quỷ nhập Thi Phụng bước từ từ ra chỗ Thoại Sơn đứng. Đang đứng ngắm cảnh, nghe tiếng thở ở sau lưng, Thoại Sơn quay lại. Anh thấy Thi Phụng thở hổn hển, mắt tái xanh, hai mắt trợn trừng nhìn mình với một dáng vẻ kỳ lạ anh chưa bao giờ thấy.

- Phụng... Phụng ơi... Phụng làm gì vậy Phụng...

Thoại Sơn bật kêu. Tiếng kêu như van nài và cầu cứu của anh làm Thi Phụng giật mình. Ngơ ngác nhìn xung quanh nàng cất giọng khàn khàn.

- Mình đang ở đâu vậy anh?

Không trả lời Thoại Sơn bước tới nắm tay nàng cùng với câu nói hấp tấp.

- Phụng coi chừng té... Phụng...

Nước mắt ràn rụa, thân hình run rẩy Thi Phụng lão đảo như sắp ngã quỵ. Thoại Sơn bước nhanh tới kịp lúc đỡ nàng trong tay của mình.

- Anh đây Phụng... Không sao đâu... Em đừng khóc...

Thi Phụng ghì chặt lấy Thoại Sơn như sợ anh sẽ rơi xuống vực sâu.

- Em... Em... Phụng không... không làm được... anh ơi...

Không khí nặng nề hơi nước sau cơn mưa dầm suốt đêm hôm qua. Nắng vàng yếu ớt rớt trên tàng cây phong lá đã đổi thành màu vàng đậm. Gió nhè nhẹ. Khoảnh sân sau rộng và sâu lót bằng gạch nung đỏ thẫm. Trời cuối tháng 10 lạnh lạnh dù có nắng. Thoại Sơn ngồi một mình trên cái ghế sắt. Ly cà phê nguội nằm trên bàn ngay trước mặt. Xa xa cách chừng vài mươi bước là hàng rào sắt ngăn với vực sâu. Dưới thung lũng rừng cây đã đổi màu. Hình như mỗi ngày phong cảnh lại khác nhau. Tiếng động rì rầm như là tiếng xe cộ, tiếng người hay là thứ âm thanh mơ hồ vọng lại. Đời sống thật yên bình. Thanh thản. Trật tự. Một đời sống thản nhiên. Không âu lo. Không thắc mắc. Thành ra nhiều khi cũng nhàm chán. Đời sống không có thay đổi đâm ra cũ mèm. Anh hồi tưởng lại chuyến đi Grand Canyon với Thi Phụng. Chuyến du lịch vui, có nhiều điều đáng ghi nhớ. Cũng nhờ đi chung với nhau như vậy mà anh hiểu thêm về cô cộng tác viên khả ái của mình. Xinh đẹp, dịu dàng, lịch thiệp, lãng mạn và giàu tưởng tượng, nàng là một partner hoàn toàn. Anh chỉ có một thắc mắc nhỏ là đôi khi nàng có cử chỉ, thái độ hoặc lời nói bất thường. Dường như tâm tư của nàng đang có mâu thuẫn, âu lo hay băn khoăn về một điều gì. Có thể đó là hoàn cảnh gia đình. Anh nhớ lại câu nói của nàng khi hai người đứng nơi mỏm đá trên bờ vực thẳm ở Grand Canyon. Em... Em... Phụng không làm được anh ơi...".

Thoại Sơn hơi mím miệng cười khi thấy đôi chim cu đáp xuống sân ngay chỗ lon đựng nước uống. Đôi vợ chồng mà con trống to lớn, mập mạp và bộ lông đẹp hơn con mái. Đây là *favorite couple* của Thi Phụng. Ngay lần đầu tiên trông thấy đôi chim cu này nàng cười nói đùa với Thoại Sơn là nàng *fall in love* với chúng. Điều đó khiến cho Thoại Sơn buồn cười. Anh hỏi đùa: " *Như vậy Phụng nghỉ chơi với anh hả* ". Nàng cũng cười đùa: *Phụng tạm thời có bồ mới* . Cũng chính nàng đi mua thức ăn và dụng cụ để dụ cặp vợ chồng xuống làm quen với nàng. Phải mất hơn tuần lễ, với sự dịu dàng và kiên nhẫn nàng mới làm thân được đôi chim. Chúng dạn dĩ để cho nàng vuốt ve và nựng nịu như là bạn thân. Từ đó dù không có mặt Thi Phụng chúng cũng tự nhiên đáp xuống để ăn uống, dạo chơi trên sân và đôi khi lần mò tới tận cửa sau.

Đang ngồi ngắm đôi chim cu Thoại Sơn chợt quay lại khi nghe tiếng cười nói của Thi

Phụng. Anh thấy cô partner khá ái đi trước và hai đứa bé, một trai và một gái theo sau.

- Hai con chào bác Sơn đi con...

- Dạ... Hậu kính chào bác Sơn

- Dạ Vĩnh kính chào bác...

Quay sang mẹ của mình Vĩnh cười nói.

- Mẹ... Nhà bác Sơn đẹp và lớn hơn nhà mình. Mẹ xin với bác Sơn cho mình ở đây chơi nghe mẹ...

Thi Phụng chưa kịp trả lời Thoại Sơn lên tiếng trước.

- Hai cháu muốn lên chơi lúc nào cũng được, ở chơi bao lâu cũng được...

Nhìn Thi Phụng anh cười cười nói tiếp.

- Anh tính điện thoại cho Phụng...

- Có chuyện gì không anh?

Thoại Sơn chum chím cười nói.

- Anh tính rủ Phụng đi chơi xa...

Liếc nhanh hai đứa con của mình Phụng nói nhanh.

- Mình mới đi Grand Canyon về mà anh Sơn...

Dù thấy vẻ ngần ngại và buồn rầu thoáng hiện trên mặt của Thi Phụng nhưng Thoại Sơn tảng lờ.

- Đi nữa... Lần này mình sẽ đi Florida nhưng...

Nói tới đó anh dừng lại khi thấy Thi Phụng lên tiếng.

- Anh chờ Phụng cho hai đứa nhỏ gặp favorite couple xong rồi mình nói chuyện tiếp nghe anh...

Thoại Sơn gật đầu ngồi xuống ghế trong lúc Thi Phụng dẫn con đi gặp đôi chim cu đang ăn uống. Mười phút sau nàng trở lại ngồi xuống ghế cạnh Thoại Sơn.

- Hai đứa nhỏ thích cái hồ tắm nước nóng của anh lắm...

- Chiều nay anh mở tiệc...

- Ủa anh tính mời ai vậy?

Thoại Sơn cười nhẹ.

- Đâu có mời ai. Chỉ có anh với em và hai đứa nhỏ...

Thi Phụng nháy mắt và nói bằng giọng tỉnh nghịch.

- Anh tính lấy cảm tình của tụi nó hả. Anh dụ Phụng không được nên quay ra dụ con nít hả...

Thoại Sơn bật cười vì bị Thi Phụng nói trúng ý nghĩ thầm kín của mình. Anh chưa kịp nói gì nàng đã mau mắn tiếp.

- Anh tính đi Florida thiệt hả anh Sơn?

Thoại Sơn gật đầu không do dự thay cho câu trả lời. Liếc thấy vẻ băn khoăn và buồn rầu hiện ra trên mặt của Thi Phụng anh hỏi nhỏ.

- Phụng không muốn đi?

Thị Phụng im lặng. Nàng cũng biết mặc dù được xem như là partner nhưng thực tế nàng làm mướn cho Thoại Sơn. Anh trả lương cho nàng do đó anh có cái quyền. Đó là quyền ra lệnh và nàng phải thi hành. Tự dưng nàng cảm thấy buồn buồn khi hiểu ra một điều là giữa mình với Thoại Sơn vẫn còn có nhiều cách biệt. Đó là sự cách biệt giữa người chủ và người làm công.

- Phụng buồn anh hả Phụng?

Thị Phụng cúi mặt nhìn xuống đất và lặng câm không trả lời.

- Dạ hông... Phụng không có giận anh...

Thoại Sơn mỉm cười.

- Phụng không muốn đi xa thời mình...

Thị Phụng ngắt lời người đối thoại.

- Anh Sơn muốn đi thời Phụng cũng đi theo anh...

Thoại Sơn cười nói với Thị Phụng trong lúc nhìn hai đứa con của nàng đang chơi đùa với nhau.

- Lần này không phải hai đứa mình đi mà còn có thêm hai người nữa...

- Ai vậy anh Sơn?

Thoại Sơn cười chum chím nhìn ra chỗ chuồng chim nơi Vĩnh và Hậu đang đứng nói chuyện với đôi chim cu. Hỏi mà không thấy Thoại Sơn trả lời Thị Phụng hơi ngạc nhiên quay qua nhìn mới biết anh đang ngó về phía chuồng chim nơi Vĩnh và Hậu đang đứng.

- Mình đi Florida mà thành phố nào hả anh Sơn?

Mất không rời chỗ chuồng chim Thoại Sơn đáp gọn.

- Orlando...

Quay qua cười với Thị Phụng anh tiếp.

- Mình sẽ đi Disney...

- Disney đâu có gì vui... Ôn ào và đông người lắm...

Thoại Sơn gật đầu nói trong tiếng cười.

- Anh biết... Nhưng mà hai người anh định mời sẽ thích lắm...

Thị Phụng cau mày suy nghĩ vì lời nói chuyện úp úp mở mở của Thoại Sơn.

- Ai vậy anh?

Nghe cái giọng nũng nịu của cô partner Thoại Sơn cười hắc hắc.

- Họ là my favorite couple . Vừa gặp mặt họ là anh fall in love liền...

Đưa tay chỉ ra chỗ chuồng chim Thoại Sơn vừa đứng dậy vừa cười nói một cách vui vẻ.

- Anh ra mời họ đi Disney với mình Phụng chịu không?

Tới đây Thị Phụng mới biết được ý định thâm kín của Thoại Sơn. Thương nàng và có thể muốn chiếm cảm tình của nàng nên anh mới làm quen với hai đứa con của nàng bằng cách mời chúng đi Disney. Trẻ con không đứa nào không biết và không thích Magic Kingdom.

Vẫn ngồi yên tại chỗ cũ Thi Phụng cười chúm chím.

- Họ quen với anh thời anh mời đi. Em đâu có quen họ...

Cười hắc hắc Thoại Sơn thong thả bước. Nhìn theo vóc dáng Tú Uyên của anh Thi Phụng chột buông tiếng thở dài hắt hiu buồn. Nàng ước gì mình gặp Thoại Sơn sớm hơn nửa năm mà thôi. Thời gian năm sáu tháng đó tuy không dài nhưng đủ để làm thay đổi tình trạng khó khăn của hiện tại. Nàng mơ ước có được một người yêu như Thoại Sơn. Nàng mơ ước có được một ông chồng như anh. Có tình yêu. Có tiền bạc. Nàng sẽ được sống trong hạnh phúc. Sinh cho anh những đứa con đẹp như mẹ, tài hoa như cha. Hạnh phúc. Thi Phụng lại thở dài khi nghĩ tới hai chữ đó. Nàng ước gì mình gặp Thoại Sơn khi vừa mới tốt nghiệp, không phải vướng bận chồng con, không phải lo âu và sợ hãi khi thoáng nghĩ tới Hân. Nàng rung mình khi liên tưởng tới ánh mắt sắc lạnh của Hân. Nụ cười ma quái. Hai hàm răng chuột khít rít, nói mà hầu như không mở miệng. Mẹ chồng nàng bảo người như thế hiểm lắm. Đối với nàng bây giờ Hân tượng trưng cho sự tàn nhẫn, độc ác và thâm hiểm. Hai mươi lăm ngàn tiền mặt mà Hân đưa cho cách đây bốn tháng nàng đã xài hết song cái check một trăm ngàn vẫn còn ở trong phong bì nằm yên trong hộc tủ của nàng. Nhiều khi nàng muốn trả lại tiền cho Hân mặc dù biết làm như thế tình trạng cũng không sáng sủa hơn. Nàng muốn trả lại tiền rồi sự việc ra sao cũng mặc. Điều mà nàng lo sợ nhất là Hân sẽ nói cho Thoại Sơn biết chuyện nàng là hit man mà anh ta muốn để thủ tiêu anh. Nàng sợ Thoại Sơn biết và khinh bỉ nàng rồi đoạn tuyệt với nàng. Nàng sợ mất anh. Nàng không thể để mất anh, mất tình yêu của anh. Mất tình yêu. Mất Thoại Sơn đồng nghĩa với mất sự sống dù nó chỉ là sự sống què quặt, sống trong nỗi lo âu và sợ hãi. Nàng sống với ác mộng, với cơn mơ về sáng, với hình ảnh Thoại Sơn đầm đìa máu đỏ nằm chết cong queo trong hốc núi hay bìa rừng xa lạ nào đó.

Thi Phụng giật mình khi nghe tiếng của Vĩnh hét lớn. Ngược về phía chuồng chim nàng thấy hai đứa con của mình, đứa đằng trước đứa đằng sau, đang ôm lấy Thoại Sơn.

- Đi Disney hả bác... Mình đi Magic Kingdom nghe bác...

- Mình đi Epcot Center... đi Sea World nghe bác... Vĩnh thích xem con dolphin làm xiếc...

Tiếng cười nói của Thoại Sơn vang lên vui vẻ.

- Ủa mình đi hết... Hai con muốn đi chỗ nào mình đi chỗ đó...

Thi Phụng ứa nước mắt vì tiếng *con* của Thoại Sơn vừa nói ra.

- Bây giờ mình đi gặp má con để hỏi xem má có chịu đi hôn...

Thi Phụng mỉm cười dù nước mắt đang ứa ra. Nàng biết là mình không thể từ chối cái ý kiến của Thoại Sơn. Nàng biết là anh đang chuẩn bị một cách khéo léo và tế nhị để chinh phục tình cảm của mình, để trói, để buộc nàng vào cái bẫy tình yêu mà anh đang giăng ra. Bằng cách đối đãi với Vĩnh và Hậu như con của mình, anh bắt đầu xóa bỏ cách ngăn, dẹp đi chướng ngại để nàng chấp thuận một chuyện mà nàng biết anh sẽ hỏi chỉ có điều sớm hay muộn thôi. Nàng làm bộ nghiêm nét mặt khi thấy Thoại Sơn đẩy hai đứa nhỏ đi trước.

- Má đi Disney nghe má... Bác Sơn nói...

Vĩnh vừa nói vừa nhìn mẹ với ánh mắt van nài trong lúc Hậu, mới bốn tuổi xà vào lòng mẹ.

- Má đi nghe má... Bác Sơn nói mình sẽ đi Magic Kingdom...

Thị Phụng nhìn Thoại Sơn và bắt gặp anh cũng đang nhìn mình mỉm cười. Một người năn nỉ cũng đủ khiến nàng xiêu lòng hướng hồ gì ba người, trong đó có một người vừa năn nỉ vừa ra lệnh.

- Ok... Mình sẽ đi... Hai con ra chơi với mấy con chim đi để mẹ và bác Sơn nói chuyện...

Được mẹ hứa hẹn Vĩnh và Hậu vui mừng đi ra chuồng chim. Đợi cho hai đứa con đi xa xa Thị Phụng lừ mắt với Thoại Sơn.

- Anh âm mưu cái gì đây?

Thoại Sơn mỉm cười và Thị Phụng biết mình sẽ nhớ mãi mãi nụ cười hiền hậu đó.

- Anh thương hai đứa nhỏ. Tụi nó là hình ảnh của anh ngày xưa. Lúc đó ba má anh nghèo lắm vì mới qua Mỹ chưa được bao lâu nhưng toàn gia đình mười mấy người cũng cố gắng dành dụm tiền để đi Disney. Tụi này phải ngủ dưới thảm, trong sleeping bag nhưng vui lắm. Bây giờ có tiền anh muốn làm cái gì...

Thị Phụng rơm rớm nước mắt khi nghe Thoại Sơn kể chuyện thơ ấu.

- Chắc tụi nó chưa bao giờ đi Disney phải không?

Thị Phụng nhẹ gật đầu. Thoại Sơn tiếp.

- Anh thương hai đứa nhỏ cũng như thương Phụng...

- Anh nói sao nói lại coi...

Thị Phụng ngắt lời và Thoại Sơn cười chừa.

- Anh thương Phụng nên thương luôn hai đứa nhỏ. Được chưa...?

- Được... Nói như vậy nghe mới xuôi tai. Danh có chánh thời ngôn mới thuận nghe chưa...

Thoại Sơn cười hắc hắc vì bị Thị Phụng chỉnh. Do dự giây lát nàng mới nói nhỏ.

- Đi Disney với hai đứa nhỏ thì Phụng cũng muốn đi tuy nhiên có một trở ngại nhỏ...

Thoại Sơn nhìn nàng dò hỏi. Thị Phụng thờ dãi.

- Trở ngại đó là Bằng...

Thoại Sơn nhẹ gật đầu. Bằng, chồng của Thị Phụng, ba của Vĩnh và Hậu chính là một trở ngại. Nàng không thể mang hai con đi chơi với một người đàn ông khác trong lúc bỏ chồng ở nhà. Đi chơi mà phải đèo bồng theo ông chồng tàn phế thì đâu có vui. Ở nhà còn thoải mái hơn. Hai lần trước đi một mình với Thoại Sơn nàng có lý do đi làm việc nên không sợ Bằng hiểu lầm. Bây giờ mang con đi Disney, tức là đi chơi, nàng khó mà thuyết phục được chồng là đi vì công chuyện của ông chủ giao phó.

- Hay là mình mời nguyên cả gia đình của Phụng đi luôn. Đông người vui chứ sao...

Thị Phụng nhìn Thoại Sơn.

- Anh không ngại?

Liếc nhanh ra chỗ hai đứa nhỏ đang chơi với đàn chim Thoại Sơn nói không do dự.

- Anh không ngại. Khi anh làm một điều gì có ích cho người khác thời anh không ngại. Anh muốn hai đứa nhỏ có cơ hội vui chơi... có kỷ niệm...

- Em sẽ hỏi gia đình em...

Thị Phụng cố ý tránh nói *chồng em* trước mặt Thoại Sơn vì sợ anh buồn.

- Hy vọng họ không chịu đi. Chiều một người lớn bị bệnh còn khó khăn hơn con nít...

Thoại Sơn gật đầu tỏ vẻ hiểu.

- Minh đi cho hai đứa nhỏ vui. Đó là chuyện quan trọng hơn hết. Nhờ vào cái đàn bài mà Phụng đã làm nên anh bắt đầu có ý tưởng để viết. Có thể anh sẽ bận viết lách khi xuống Florida...

Thị Phụng im lặng. Nàng biết Thoại Sơn viện cớ viết lách để cho mình được tự do với chồng con. Điều đó khiến cho nàng cảm phục anh nhiều hơn.

- Có thể...

Không biết nghĩ gì mà Thoại Sơn lại lắc đầu nói lảng sang chuyện khác.

- Thôi cứ để xuống Orlando rồi tính sau. Bây giờ Phụng order thức ăn đi rồi mình đi tắm...

Thị Phụng cười hỏi.

- Anh thích tắm lắm sao mà hở ra là tắm...

Cười chum chím Thoại Sơn thì thâm vào tai Thị Phụng những gì mà mặt nàng đỏ lên rồi lắc đầu ngoe nguẩy đi về phía chuồng chim. Vừa đi nàng vừa lẩm bầm.

- Quí... Anh kỳ quá... không muốn nghe...

Nhìn thấy bóng chiếc Honda Accord quẹo vào đầu đường Anh biết vợ của mình đi làm về. Anh chưa chát cười khi nghĩ tới tiếng vợ. Phụng không chính thức còn là vợ của nữa kể từ đêm oan nghiệt đó. 11 giờ 45 tối ngày 2 tháng 9. Chiếc Mustang do anh cầm tay lái phóng với vận tốc 85 dặm một giờ đã đụng thẳng vào gốc cây bên vệ đường. Anh bất tỉnh và chỉ mở mắt lại trong bệnh viện với một tin buồn. Anh sẽ không bao giờ đi được nữa. Vị bác sĩ khẳng định như thế và điều đó đã trở thành sự thực. Ba năm nay anh ngồi trên xe lăn. Anh không làm gì hết ngoại trừ ăn ngủ và gặm nhấm lỗi lầm của mình. Say rượu. Theo báo cáo của cảnh sát thời lúc tai nạn xảy ra trong máu của anh có rượu và nồng độ nhiều hơn năm lần của luật định. Anh biết điều đó vì anh đã uống rất nhiều trong buổi tiệc tiễn đưa Lộc, một người bạn thân sẽ nhập ngũ ngày mai.

Kể từ đêm hôm đó, chiếc xe lăn trở thành kẻ thân cận nhất của anh thay vì Phụng. Anh cũng hiểu là khi anh biến thành kẻ tàn phế thời gánh nặng gia đình đè nặng lên hai vai gầy của nàng. Phụng làm việc nhiều hơn và có thể gấp hai ba lần để nuôi chồng, nuôi con và cả bản thân mình. Phụng phải đi làm từ 8, 9 giờ sáng cho tới 10 giờ đêm, một full time và một part time mới có đủ để trả nợ hàng tháng trong đó có nợ của anh sau khi nằm nhà thương. Anh không phàn nàn vì sự làm việc của Phụng. Anh chỉ buồn và dấu kín nỗi buồn của mình vì sự càng ngày càng xa cách và lạnh nhạt giữa hai vợ chồng. Ái ân không có. Làm gì có chuyện ái ân với một kẻ tàn phế, bất lực như anh. Cử chỉ âu yếm không có. Lời nói thân mật cũng không luôn. Hai vợ chồng chỉ nói chuyện vừa đủ để không ai làm rách lòng ai và nhất là không ai cảm thấy bị bỏ rơi hay bị ruồng rẫy. Hai đứa con, lúc đầu còn quây quần bên anh nhưng mỗi ngày mỗi lớn chúng rời xa anh. Tuổi con nít cần vui đùa, chạy nhảy cho nên chúng không có vui khi ở cạnh một người ngồi xe lăn. Rốt cuộc rồi anh chỉ có một người thân duy nhất là mẹ ruột của mình. Sau khi chồng chết và sau khi anh bị tai nạn thời bà dọn vào để săn sóc con trai và cũng để tìm sự nương tựa cho mình. Hai mẹ con, một bà già nay yếu mai đau, một thanh niên trẻ tuổi ngồi xe lăn đã biến thành đôi bạn vong niên bất đắc dĩ.

Có tiếng cửa mở, sau đó tiếng giày khua động và Thi Phụng xuất hiện. Bằng sững sờ nhìn

vợ và nhìn trần trời. Bao lâu rồi anh không chú ý tới người vợ trẻ đẹp của mình. Bao lâu rồi anh không quan tâm tới nhan sắc của Phụng. 29 tuổi. Phụng còn quá trẻ để phải khép kín đời sống của mình với một người tàn phế như anh.

- Hi anh... Anh khỏe hôn anh?

Lâu lắm rồi Bằng mới nghe vợ hỏi mình một cách khá âu yếm, khá săn sóc. Dường như trong lòng nàng có điều gì vui, và phải vui lắm nên mới lộ ra ngoài.

- Anh khỏe...

Ngập ngừng giây lát Bằng cười nói nhỏ.

- Hôm nay em đẹp tuyệt...

Thì Phụng chớp mắt. Dù chồng chỉ khen một câu ngắn gọn nhưng xuyên qua giọng nói nàng biết anh nói thật. Điều đó khiến cho nàng cảm động. Bằng không phải là kẻ nói nhiều do đó câu khen ngắn gọn đó có ý nghĩa hơn một trang giấy đầy chữ. Bước tới sát chiếc xe lăn Thì Phụng khom người hôn lên trán của chồng.

- Má có nhà hôn anh?

- Không... Bả đi sang nhà bà Ann còn hai đứa nhỏ đang xem cartoon...

Ngước nhìn vợ anh cười tiếp.

- Anh thích cái áo của em. Màu đẹp và lạ lắm...

Thì Phụng cười phụ họa.

- Em mới mua... Em có mua cho anh mấy bộ quần áo mới. Để ngày mai không có đi làm em sẽ thử cho anh...

Bằng gật đầu. Kể từ khi đi làm Phụng ăn mặc tươm tất hơn cũng như diện đẹp hơn. Anh không biết vợ làm gì, làm cho ai nhưng nàng lại có tiền và có thể có nhiều. Bằng chứng là nàng đã mua xe mới hơn, remodel lại căn nhà cũ, sắm sửa lại vật dụng trong nhà. Nàng mua cho chồng một cái laptop hiệu Dell và một cái truyền hình mới để tại phòng khách cho mọi người giải trí. Bù lại nàng cũng vắng nhà nhiều hơn với hai chuyến đi xa mà mỗi chuyến hai tuần lễ. Anh không bao giờ hỏi lý do về sự vắng mặt hơi thất thường này. Anh nghĩ anh không có quyền thắc mắc. Khi người ta không làm ra tiền thì người ta không có quyền thắc mắc. Anh chỉ nghe Phụng nói chuyện với mẹ của mình là nàng làm thư ký riêng cho một người nào đó trên núi. Ông ta rất giàu và có nhà cửa ở nhiều nơi, vì thế thỉnh thoảng nàng bắt buộc phải cùng ông chủ đi xa. Lý do rất chính đáng và không ai nghi ngờ hay dị nghị điều gì.

Tối hôm đó lúc cả nhà xem truyền hình Thì Phụng vui mừng nói cho chồng và mẹ chồng biết là ông chủ của nàng có nhã ý mời toàn thể mọi người đi nghỉ hè ở Disney vào dịp Giáng Sinh. Nàng cũng nói thêm là mọi phí tổn sẽ do ông ta đài thọ. Tuy nhiên nàng hơi thất vọng khi biết chồng và mẹ chồng lại từ chối không chịu đi. Bằng thì nói mình đi chuyển khó khăn nên đi theo chỉ là gánh nặng cho gia đình. Còn bà Tâm thì bảo mình không được khỏe. Rốt cuộc chỉ còn lại nàng và hai con. Hai đứa trẻ reo hò khi biết sẽ được

thăm Disney. Muốn cho vợ con vui Bằng từ tốn nói.

- Em dẫn hai đứa nhỏ đi chắc vui hơn. Tụi nó chưa bao giờ được đi Disney. Vả lại mình đi đông quá làm người ta tốn tiền nhiều hơn...

Thị Phụng im lặng và thầm cảm ơn quyết định của chồng. Nàng không muốn chồng và Thoại Sơn gặp nhau. Có lẽ còn quá sớm để hai người biết nhau.

- Nhà này anh muốn hả anh?

Thị Phụng lên tiếng hỏi khi Thoại Sơn ngừng xe nơi driveway.

- Anh mua...

Thoại Sơn cười đáp trong lúc tắt máy xe. Nhìn ngôi nhà hai tầng, rộng lớn có hàng rào bằng cây bao quanh Thị Phụng lại hỏi tiếp.

- Anh mua lâu chưa?

Mở cửa xe, bước ra ngoài Thoại Sơn cười nói.

- Mới mua gần hai tháng. Sau khi mình quyết định đi Disney...

Mở cửa đứng đối diện với Thoại Sơn phía bên kia Thị Phụng nhìn đăm đăm.

- Anh mua vì...

Thoại Sơn gạt đầu cười mở cửa sau và nói lớn với hai đứa con của Phụng đang ngồi trong xe.

- Tới rồi... Hai cháu mang va li vào đi...

Vĩnh và Hậu hí ha hí hửng khệ nệ xách va li đựng quần áo đi vào nhà. Đi trước mở cửa cho hai đứa xong Thoại Sơn trở ra xe. Đứng nhìn quanh quất ngôi nhà rộng lớn giấy lát Thị Phụng cất vấn.

- Anh Sơn mua nhà hồi nào mà Phụng hông biết?

Thoại Sơn cười cười.

- Anh tính làm cho Phụng ngạc nhiên nên không nói cho Phụng biết...

Ngừng lại giấy lát anh cười chum chím.

- Nhà này không phải nhà của anh mà là nhà của hai đứa mình...

Thị Phụng nhìn Thoại Sơn đăm đăm.

- Anh nói gì...

- Anh muốn nói là trên cái D có tên của Phụng nữa. Phụng làm chủ nửa căn nhà...

Thấy cô partner khả ái của mình trợn mắt Thoại Sơn bật cười hắc hắc nói đùa.

- Anh không tính mua nhà nhưng anh nghĩ mình còn xuống đây dài dài nên mua nhà ở tiện hơn. Vả lại mua nhà cũng là cách đầu tư...

- Như vậy anh Sơn để tên Phụng làm chi? Sao anh không để tên anh chị em của anh?

Thị Phụng vắn và ông vắn sĩ của nàng trả lời không do dự như đã có sẵn ý nghĩ trong đầu.

- Anh chị của anh họ có phần riêng của họ rồi. Vả lại đây là công lao của Phụng...

Thị Phụng làm thinh không hỏi nữa. Nàng biết ý của Thoại Sơn. Anh thương nàng và cố tình làm những việc đó để chiếm cảm tình của nàng. Từng bước một, nhỏ tới lớn, tầm

thường hay quan trọng anh làm cho nàng, vì nàng rồi tới một lúc nào đó sẽ nói lời yêu thương. Mặc nợ nhiều quá, nợ tiền và nợ tình cảm nàng khó lòng từ chối tình yêu của anh dành cho nàng. Thật ra nàng biết mình rất có cảm tình với Thoại Sơn, có thể yêu thương và chung sống với Thoại Sơn nếu không bị vướng mắc bởi hai người đàn ông. Đó là Bằng và Hân. Mặc dù là chồng nhưng chuyện của Bằng xem ra giản dị hơn. Nếu nàng có ly dị Bằng để lấy chồng khác thời cũng không có ai chê bai. Không có ai muốn sống chung với một người chồng tàn phế. Huống hồ gì nàng còn trẻ. Không lẽ nàng phải chôn cuộc đời son trẻ của mình bên cạnh một người đàn ông bất lực. Riêng trường hợp của Hân lại phức tạp hơn nhiều. Nàng không biết phải làm gì với Hân. Nghe lời của Hân thời nàng phải giết chết Thoại Sơn. Còn không nghe lời nàng cũng có thể mất Thoại Sơn. Đẳng nào nàng cũng bị thiệt thòi. Hồi còn trẻ nàng hay nghe ba má nói câu *Chơi dao có ngày đứt tay*. Nàng không hiểu được cái nghĩa thâm thúy của câu này cho tới hôm nay.

- Phụng nghĩ gì vậy Phụng?

Thoại Sơn lên tiếng và Thi Phụng lắc đầu cười.

- Phụng nghĩ chương trình đi chơi cho ngày mai. Bây giờ đã trễ rồi nên đêm nay mình ở nhà ngủ cho khỏe...

Lần đầu tiên Thi Phụng nói dối với Thoại Sơn và nàng thảm mắc cỡ vì sự nói dối này. Tay xách va ly Thoại Sơn cười đùa.

- Em là bà chủ mà...

Bật lên tiếng cười thánh thót Thi Phụng cũng đùa.

- Phụng là bà chủ mà anh có nghe theo lệnh của bà chủ hôn...

- Nghe chứ... Phụng bảo anh làm cái gì anh sẽ làm cái đó...

- Nhớ nghe...

Nhìn Thoại Sơn nàng cười tiếp.

- Nếu được phép chọn lựa thời Phụng thích làm chủ anh hơn là làm chủ nửa ngôi nhà...

- Nhớ nghe...

Phụng cười hắc hắc vì Thoại Sơn bắt chước hai tiếng của mình.

- Anh sẽ làm tất cả điều gì miễn làm cho Phụng sung sướng...

Nghe câu nói chí tình này Thi Phụng rơm rớm nước mắt.

- Cám ơn anh... Phụng sung sướng khi có anh bên cạnh...

Thoại Sơn cảm động và anh tỏ lộ sự cảm động của mình bằng cách ôm vai Thi Phụng đi vào nhà. Vào tới nơi nàng còn ngạc nhiên hơn vì sự rộng rãi và sang trọng của bên trong. Sàn gỗ bóng loáng. Phòng khách rộng và cao nên thoáng mát. Ghế da màu rượu chát thật ấm cúng. Nhà có 4 phòng ngủ, ba phòng tắm. Nhà bếp rộng và sạch sẽ.

- Phụng thích không?

Thoại Sơn hỏi và Thi Phụng gật đầu cười. Nàng từng ước ao có được ngôi nhà như thế này. Bây giờ nàng được làm chủ phân nửa ngôi nhà và mai mốt không biết chuyện gì xảy ra. Có

thể nàng sẽ làm chủ nguyên cả căn nhà này. Có thể nàng sẽ làm chủ của ông chủ ngôi nhà cũng chưa biết chừng. Nàng cười thâm vì ý tưởng ngộ nghĩnh vừa nảy ra trong trí của mình.

Hai đứa nhỏ đang ngồi chăm chú vào màn ảnh của cái máy truyền hình rộng.

- Phụng ở master bedroom còn anh và hai đứa nhỏ mỗi người một phòng...

Thoại Sơn nói khi xô cửa vào phòng ngủ. Nhìn quanh quất Thi Phụng cười cười.

- Phòng rộng quá tối ngủ sợ ma anh ơi...

Thoại Sơn cười im lặng. Thi Phụng tiếp nhanh.

- Chắc Phụng phải bảo con Hậu qua ngủ chung...

Đặt va ly xuống cạnh chiếc giường kingsize Thoại Sơn nhìn đồng hồ xong nói nhỏ.

- Mình nghỉ một một chút rồi khoảng bảy giờ đi ăn tối...

Thoại Sơn vừa quay lưng Thi Phụng bật nói.

- Anh Sơn...

Khi Thoại Sơn quay lại, bằng cử chỉ đột ngột nàng hôn phớt lên má anh kèm theo câu nói.

- Cám ơn anh... Cám ơn những gì anh đã làm cho Phụng...

Thoại Sơn chớp mắt rồi im lặng bước ra cửa. Thi Phụng nhìn theo. Tự dưng nàng thở dài.

11 giờ đêm. Hai đứa nhỏ đã đi ngủ từ lúc 9 giờ sau một ngày vui chơi. Thoại Sơn và Thi Phụng ngồi nơi phòng khách.

- Ngày mai mình làm gì hả anh?

Đang cầm cúi viết Thoại Sơn ngược lên cười nói.

- Anh tính đi biển...

Thi Phụng ngắt lời.

- Mùa này nước lạnh lắm không tắm được đâu anh ơi...

- Anh biết... bởi vậy anh mới tính đi Key West. Ở dưới đó ấm hơn...

Thi Phụng cười thánh thót.

- Anh chán Disney rồi phải hôn...

Thoại Sơn chưa kịp trả lời nàng tiếp nhanh.

- Hai đứa nhỏ thời thích Disney chứ em phát ngấy. Mình đi biển thú hơn... Em nghĩ con Hậu và thằng Vĩnh sẽ thích vì tụi nó chưa bao giờ đi biển...

- Ủa nhà ở Florida mà tụi nó chưa đi biển à...

Thi Phụng giật mình khi biết mình nói hớ một câu. Lúc mới gặp nhau lần đầu nàng đã nói với Thoại Sơn là đang ở dưới Florida. May mà Thoại Sơn vì mãi viết nên không thấy được nét bối rối và ngượng ngùng của nàng.

- Em muốn nói là lâu quá tụi nó chưa đi biển. Anh có đi Miami chưa?

- Có... Anh xuống đó học lặn...

- Scuba diver hả?

Thoại Sơn quay nhìn Thi Phụng với vẻ ngạc nhiên.

- Sao Phụng biết?

Thị Phụng cúi mặt xuống để cười.

- Phụng học lặn hồi còn ở high school. Phụng có bằng đẳng hoàng...

Thoại Sơn cười hắc hắc một cách vui vẻ.

- Vậy mình xuống Key West đi lặn...

- Còn hai đứa nhỏ bỏ cho ai...

Thoại Sơn cười tươi.

- Em đừng lo... Anh biết một chỗ. Họ vừa có người hướng dẫn, vừa cho mượn dụng cụ và giữ con cho mình nữa. Dĩ nhiên là mắc tiền...

Thị Phụng cười chum chím.

- Anh hông sợ Phụng trần nước anh như kỳ trước à...

Thoại Sơn quàng tay kéo Thị Phụng sát vào người của mình và nương đà đó nàng cũng ngã vào vai của anh. Nhẹ hít lấy mùi hương trên tóc của Thị Phụng Thoại Sơn thì thầm.

- Hông sợ... Em không dám trần nước anh đâu... Anh chết rồi lấy ai chơi với em...

Dù Thoại Sơn nói đùa song Thị Phụng lại cảm thấy điều đó như là sự thật. Tiếng *chết* của anh làm cho nàng đông cứng trong cảm giác sợ hãi. Nàng liên tưởng tới cảnh anh nằm chết. Đám tang. Nàng bị cảnh sát bắt và bị cáo buộc tội giết người. Phiên tòa. Bản án hai mươi lăm năm. Những lời nguyên rửa. Những nụ cười khinh miệt. Những giọt nước mắt. Tiếng khóc của hai đứa con.

Tuy hơi ngạc nhiên vì Thị Phụng cứ gục đầu vào vai của mình song Thoại Sơn vẫn im lặng. Mùi hương của tóc, của nước hoa và mùi hương da thịt của nàng quyến vào mũi làm cho anh ngất ngây và run rẩy trong trạng thái mê đắm tột cùng. Thời gian qua, kể từ lúc quen biết cho tới giây phút này, anh luôn luôn mơ ước và khát khao được hôn lên mắt, lên má, lên môi, được ôm trong tay thân hình mềm ấm đầy quyến dụ của nàng.

Riêng Thị Phụng cũng vậy. Ba năm rồi, nàng thêm một nụ hôn, cử chỉ vuốt ve, lời âu yếm và yêu đương chín như khao khát. Bây giờ úp mặt vào vai Thoại Sơn, nàng ngửi được mùi hương đàn ông gợi cảm và bàn tay nóng hừng hực của Thoại Sơn mân mê làn da mịn màng của mình, làm cho ước muốn yêu và được yêu của nàng bùng dậy.

- Phụng ơi...

Thoại Sơn thì thầm. Hơi thở nóng của anh phả vào tai khiến cho Thị Phụng rùng mình. Nàng ngước lên và bắt gặp Thoại Sơn cũng đang cúi xuống. Cái nhìn của anh cũng giống như cái nhìn của nàng. Hai khuôn mặt gần hơn. Hơi thở phả ra quyến với nhau, thúc bách nhau. Hai bờ môi chạm nhau. Nụ hôn chất ngất đắm say. Đột nhiên hình ảnh của một người hiện ra trong trí của Thị Phụng. Hân. Ánh mắt nghiêm lạnh. Nụ cười chết chóc. Phụng...

Giết Thoại Sơn. Hai trăm năm chục ngàn đồng. Hai mươi lăm năm tù. Những điều đó làm cho nỗi khát khao yêu đương đông cứng lại trong tích tắc đồng hồ.

- Em... Em... xin lỗi anh...

Phụng ập úng rồi cuối cùng bật khóc. Thoại Sơn ngạc nhiên. Nhìn khuôn mặt nhạt nhòa nước mắt của nàng anh thì thầm.

- Có chuyện gì vậy Phụng?

Thi Phụng lắc đầu. Nàng không thể nói được lời trần tình. Nói làm sao được sự khúc mắc của vấn đề. Nếu Thoại Sơn không hiểu và tha thứ thì nàng sẽ mất hết. Nàng không thể nói vì nói ra có thể sẽ mất hết những gì nàng đang có, đang thụ hưởng.

- Anh... Anh có giận Phụng hôn?

Vuốt ve bàn tay của Thi Phụng Thoại Sơn mỉm cười. Nụ cười thật hiền hậu, thật dễ thương.

- Anh không giận Phụng đâu. Anh yêu em...

Thi Phụng ứa nước mắt. Đây là lần đầu tiên Thoại Sơn nói yêu nàng bằng lời.

- Phụng biết điều đó. Em nghĩ không sớm thì muộn em cũng yêu anh. Nhưng bây giờ thời em chưa sẵn sàng. Anh ráng chờ thời gian nữa nghe anh...

Thoại Sơn nhẹ gật đầu.

- Anh sẽ chờ dù anh nôn nóng...

Hôn phớt lên môi Thoại Sơn Thi Phụng cười.

- Phụng không độc thân như anh cho nên... Hi vọng là Phụng không phải để anh chờ lâu...

Đứng dậy, đưa tay ra cho Thoại Sơn nắm rồi kéo anh đứng lên nàng cười.

- Bây giờ mình đi ngủ. Phụng cần phải ngủ lấy sức để ngày mai trấn nước anh...

Cười hắc hắc Thoại Sơn đi về phòng của mình.

- Anh Sơn...

Nghe tiếng Thi Phụng gọi anh quay lại.

- Phụng cũng nôn nóng, có thể còn nhiều hơn anh nữa...

Hơi gật đầu Thoại Sơn cười khép cửa lại. Dường như mùi hương của Thi Phụng đã theo anh vào tận trong phòng và nó làm anh trần trọc suốt đêm.

Hân dần mạnh cái *cell* của mình xuống mặt bàn làm bằng thủy tinh để tỏ lộ sự giận dữ. Ba ngày, không biết bao nhiêu lần anh gọi Thi Phụng mà nàng không trả lời. Không biết vì lý do gì nàng lại cúp máy không liên lạc. Anh thử gọi Thoại Sơn thời máy trả lời cho anh biết Thoại Sơn không có ở nhà. Điều này cho anh nghĩ là hai người đã đi với nhau. Chuyện Thi Phụng đi chơi với Thoại Sơn không làm cho anh quạu quọ bằng chuyện nàng không muốn liên lạc với anh. Thường thường trước khi đi đâu xa nàng đều gọi điện thoại nói cho anh biết trước là nàng sẽ đi đâu, ngày đi cũng như ngày về. Có lần cao hứng nàng còn kể cho anh nghe vài điều về Thoại Sơn mà anh chưa biết. Tuy nhiên lần này hoàn toàn khác hẳn. Điều này chứng tỏ phải có điều gì thay đổi không có lợi cho anh và nhất là cho chuyện giết Thoại Sơn. Hân không nghĩ là Thi Phụng bỏ nhà đi trốn với số tiền của mình. Hai trăm năm chục ngàn tuy nhiều nhưng Thi Phụng không phải là kẻ ham tiền. Thi Phụng không thể bỏ trốn với hai đứa con nhỏ dại và ông chồng ngồi xe lăn. Thi Phụng cũng không thể nói cho Thoại Sơn biết âm mưu của anh bởi vì không có lợi cho nàng. Liệu Thoại Sơn có tin vào những lời Thi Phụng nói không. Liệu Thoại Sơn, sau khi biết được âm mưu giết người lại có thể tha thứ và tiếp tục yêu nàng.

Ưc một hơi cạn ly rượu Hân lảo bầm.

- Cô tính trốn luôn hả. Không dễ đâu cô ơi... Tôi sẽ phá... phá nát... Tôi sẽ làm cho thằng Sơn không bao giờ nhìn mặt cô nữa. Cô liệu hồn...

Lảo bầm câu nói Hân đứng lên đi vào nhà bếp để pha cho mình ly rượu khác. Nhìn đồng hồ anh thấy chỉ 3 giờ chiều. Trở ra phòng khách anh buông mình xuống ghế nệm nhìn đăm đăm cái điện thoại nằm trên mặt bàn. Uống một hớp rượu anh với tay cầm nó lên. Mở nắp anh bắt đầu bấm số.

Key West. Nắng ấm. Bãi biển lưa thưa người. Nước xanh ngắt. Từng đợt sóng nhấp nhô ngoài xa. Tiếng sóng vỗ rì rào một điệu hoài huyễn buồn buồn. Tiếng Thoại Sơn cười vang vang. Tiếng Vĩnh và Hậu cười nói la hét khi bị những lượn sóng lớn từ ngoài xa cuốn vào và xô ngã ba người. Ngồi phơi nắng trên cát Thi Phụng lắc đầu cười khi thấy Thoại Sơn cõng Hậu trên vai đứng đón sóng và cuối cùng bị nước vật ngã lăn lóc trên cát. Cả ba là

niềm vui nhỏ bé của nàng. Cả ba là hạnh phúc của nàng. Ước mơ một đời sống bình yên, êm ả. Nàng muốn, mỗi buổi sáng khi thức dậy có chồng bên cạnh. Nàng muốn có một bàn tay nâng nàng dậy mỗi khi nàng vấp ngã trong cuộc đời. Nàng muốn mỗi buổi tối, được gói đầu lên vai người đàn ông mà mình yêu thương để thủ thỉ, tâm tình và được chiều chuộng. Thấy Thoại Sơn vẫy vẫy nàng gượng ngồi dậy rồi thông thả đi xuống nước. Đang đứng với hai đứa nhỏ Thoại Sơn chăm chú nhìn Thi Phụng đi tới. Thân ngọc vóc ngà của nàng bó gọn trong bộ bikini màu đen phô bày những đường cong tuyệt mỹ.

- Nước nóng hôn anh?

Thi Phụng làm bộ hỏi để che đậy ngượng ngùng khi thấy Thoại Sơn đang nhìn mình với ánh mắt si mê.

- Nóng nhưng không nóng bằng Phụng...

Thi Phụng bật cười vì câu trả lời của Thoại Sơn.

- Anh Sơn nóng thật à?

Thi Phụng vắn và Thoại Sơn từ từ ngâm mình xuống nước.

- Bởi vậy anh mới dùng nước để giảm nhiệt...

Thi Phụng cười thánh thót nói với Hậu.

- Leo lên lưng má đi má cũng con xuống nước...

Reo thành tiếng vui vẻ Hậu thót lên lưng và hai mẹ con từ từ đi xuống nước. Lượn sóng lớn từ ngoài xa lừng lững tiến vào bờ. Thoại Sơn hét vang.

- Nó vào...

Đeo trên lưng anh Vĩnh la làng.

- Bác Sơn đừng ngã nghe...

Ầm... Nguyên cả cột nước với sức mạnh khủng khiếp trùn lên đồng thời đẩy mạnh bốn người vào bờ. Ưc ngum nước mặn chát Thi Phụng ho sặc sụa trong lúc Hậu bật cười hắc hắc mặc dù té lăn cù trên cát.

- Phụng có sao không?

Vừa ho vừa ụa Thi Phụng vừa khọt khẹt.

- Nước mặn chát... Thôi em hồng ra xa đâu...

Từ từ đi lên cát nàng đứng nhìn Thoại Sơn cũng Hậu còn Vĩnh kèm sát bên đi ra xa gần sóng. Trong tiếng gió thổi và sóng vỗ nàng nghe có tiếng điện thoại reo vang vang. Bước nhanh tới chỗ ngồi nàng cầm lấy điện thoại.

- Hello anh Hân... Anh khỏe hôn?

Có lẽ vì uống nhiều rượu và có lẽ vì tức bực nên Hân hơi lớn giọng.

- Phụng đi đâu mấy ngày nay mà anh gọi không được...?

Hơi ngạc nhiên khi nghe giọng nói không được lịch sự của Hân song Thi Phụng vẫn nhã nhặn trả lời.

- Dạ Phụng đi Florida...

- Đi với ai?

Thị Phụng cau mày khi bị Hân cắt vấn. Nàng nghĩ thầm trong trí.

- Ông này làm như ba hay chồng mình không bằng. Tôi đi với ai mắc mớ gì tới ông mà ông hỏi. Vô duyên...

- Dạ đi với gia đình. Phụng dẫn hai đứa nhỏ đi Disney...

- Thoại Sơn có đi với Phụng không?

Tự nhiên Thị Phụng muốn giấu không cho Hân biết là nàng đi với Thoại Sơn.

- Dạ không... Anh Sơn nói với Phụng là anh về thăm anh chị của anh và ở tới qua tết tây mới trở lại...

Đầu dây bên kia im lặng giây lát rồi giọng nói trầm khàn của Hân lại vang lên.

- Vậy à... Anh gọi Phụng mấy lần không được nên anh gọi Sơn mà cũng không trả lời. Anh nghĩ Thoại Sơn đi với Phụng...

- Dạ hông... Phụng xuống Disney ngày 23. Lúc đó anh Sơn còn ở nhà...

- Vậy hả... Anh gọi Phụng hỏi thăm vậy thôi. Chừng nào Phụng về nhà tới gặp anh nha...

- Dạ... Sau khi về Phụng sẽ tới thăm anh. Chắc cũng có chuyện cần bàn với anh Hân. Dạ Phụng chúc anh Hân một Giáng Sinh vui vẻ...

- Cảm ơn Phụng...

Gấp điện thoại lại Phụng trầm ngâm suy nghĩ. Hân như bóng mây đen che kín niềm vui của nàng. Hân như ám ảnh không thể nào dứt bỏ ngay cả lúc vui mừng nhất. Nàng biết mình đã vấp phải một lỗi lầm. Nhưng lúc đó nàng không có chọn lựa nào khác hơn vì hoàn cảnh xô đẩy, vì sự thúc bách của tiền bạc. Nàng ước gì mình có thể trả lại tiền cho Hân. Nàng ước gì mình có thể thú thực với Thoại Sơn. Điều mà nàng băn khoăn nhất chính là câu hỏi. Liệu anh có thể tha thứ và vẫn tiếp tục yêu nàng? Không đo lường được phản ứng của anh cho nên nàng không dám thú tội. Nàng sợ mất tình yêu. Nhưng liệu nàng giữ kín bí mật được bao lâu dưới sự thúc bách và hăm dọa của Hân. Thị Phụng thở dài buồn bã.

- Có chuyện gì mà anh thấy Phụng có vẻ buồn?

Thoại Sơn ân cần hỏi và Thị Phụng lắc đầu.

- Đâu có chuyện gì anh. Phụng chỉ buồn vắn vơ. Đàn bà mà anh biết rồi...

Thoại Sơn gật đầu cười.

- Hai đứa nhỏ than đói bụng...

Thị Phụng cười. Thoại Sơn thì thầm.

- Anh mê nụ cười của Phụng. Nó buồn nhưng rất quyến rũ...

Thị Phụng rung mình vì hơi thở nồng ấm của Thoại Sơn phả vào tai mình.

- Phụng khóc anh có mê hôn?

- Mê luôn. Phụng khóc, cười, la, hét gì anh cũng mê...

Cười hắc hắc Thị Phụng mặc nhanh quần áo.

- Mình đi ăn ở đâu hả anh?

- Anh biết có chỗ bán fish sandwich " ngon lắm...

- Anh nói làm Phụng chảy nước miếng...

Đợi hai con mặc quần áo xong cả gia đình đi bộ ra phố.

- Tới chưa bác Sơn?

Vĩnh hỏi và Thoại Sơn vui vẻ trả lời.

- Gần tới rồi. Con ráng đi chút nữa rồi bác Sơn mua cho con cái sandwich lớn nhất...

Hậu xen vào.

- Con nữa bác Sơn. Con đói bụng đi hết nổi rồi bác Sơn...

- Thôi để bác Sơn công con...

Thị Phụng quay mặt sang chỗ khác để giấu nụ cười khi nghe Thoại Sơn gọi tiếng con ngọt ngào với hai đứa con của mình. Nàng biết ơn anh đã chịu khó làm quen và chiều chuộng hai đứa con của mình. Mới có mấy ngày mà hai đứa nhỏ quấn quýt bên anh không rời. Đường như chúng tìm thấy nơi anh một thứ tình cảm mà chúng thiếu thốn là tình cha con.

- Tới rồi...

Thoại Sơn đưa tay chỉ nhà hàng nhỏ song xinh xắn với tên B. O S Fish Wagon đồng thời đặt Hậu xuống đất. Hai đứa nhỏ chạy ồa tới. Thị Phụng cười nói.

- Anh Sơn dụ mẹ không được nên tính dụ con nít hả...

Thoại Sơn cười hắc hắc.

- Anh thương tụi nó. Phụng biết con Hậu hỏi anh điều gì đêm hôm qua không?

- Điều gì?

- Nó hỏi anh có muốn làm ba của nó không?

Thị Phụng quay nhìn Thoại Sơn dăm dăm.

- Rồi anh trả lời nó ra sao?

- Anh nói anh muốn mà má của nó không muốn... Nó nói với anh là nó sẽ năn nỉ má...

Thị Phụng buông tiếng thở dài thẳm lặng. Nàng nghĩ nếu một mình nàng có thể khóc được.

- Ai nói Phụng không muốn. Tuy nhiên...

Ngập ngừng giây lát nàng lên tiếng.

- Mình quen nhau bao lâu rồi anh nhớ không?

- Hơn bảy tháng. Mình gặp nhau hồi tháng 5 mà bây giờ gần tết tây rồi...

- Anh nhớ dai dữ...

Thị Phụng cười đùa khi cả hai tới cửa nhà hàng. Họ chọn một cái bàn lớn đặt ngoài sân. Để cho Thoại Sơn chọn thức ăn Thị Phụng ngồi im lặng ngắm cảnh. Trời xanh và trong vắng. Gió nhẹ nhẹ. Nàng ngửi được mùi muối biển với rong rêu hăng hắc. Mới ở đây có hai ngày mà bốn người đều bị nắng nung biển da thành màu nâu sạm. Vĩnh và Hậu thấy vui tươi và khỏe mạnh hơn. Chúng cười đùa líu lo vì được tự do. Ở nhà, quanh quẩn bên cạnh bà nội già nua với người cha bệnh hoạn, hay cau có gắt gỏng nên chúng phải giữ ý tứ và thụ động nhiều hơn. Bây giờ được sống trong khung trời mở rộng của nước, gió và biển cả mệnh

mông nên chúng cảm thấy thơ thới và hoàn toàn tự do để hòa nhập với thiên nhiên. Thoại Sơn cũng vậy. Anh vui vẻ hơn, mạnh khỏe hơn và yêu đời hơn. Ngay cả nàng cũng biết tâm tình của mình đổi khác. Nhìn hai đứa con nàng thầm cảm ơn Thoại Sơn và cảm thấy thương yêu anh nhiều hơn trước. Nếu bây giờ anh nói tiếng yêu chắc nàng khó lòng từ chối hay hẹn lần như lúc trước. Tới lúc nào đó nàng phải đối diện hai điều. Đó là tình yêu và sự thật. Nàng có thể nói dối với Thoại Sơn song không thể dối gian với chính mình. Dù nàng cố giấu diếm, che đậy rồi rốt cuộc sự thật cũng phải lộ ra. Bí mật mà nàng cố che giấu đó Hân và nàng biết. Hai người biết. Đủ rồi. Nàng có thể khước từ tình yêu của anh nhưng không thể phủ nhận là yêu anh.

- Sandwich của Phụng nè...

Thị Phụng cười gật đầu. Đưa miếng bánh mì lên cắn một cái đoạn nhai chậm chậm xong nàng cười nói.

- Ngon... Cá gì vậy anh?

- Mahi mahi...

- Còn anh ăn gì?

- Cũng giống như Phụng...

- Sau khi ăn mình làm gì ba Sơn?

Hậu xem vào hỏi một câu. Phụng tròn mắt nhìn con gái vì ngạc nhiên khi nghe nó gọi Thoại Sơn bằng ba. Thị Phụng thì thầm.

- Anh dạy nó hả?

Thoại Sơn lắc đầu.

- Không... Chính anh cũng ngạc nhiên...

Vĩnh lập lại câu hỏi của em gái.

- Ăn xong rồi mình là gì hả ba Sơn?

Liếc nhanh Phụng Thoại Sơn trả lời.

- Mình đi về nhà nghỉ mệt xong đi shopping...

Hai đứa nhỏ reo hò. Ngã đầu vào vai Thoại Sơn Hậu cười nói nhỏ.

- I love you... Ba Sơn...

- Vĩnh thích ba Sơn không?

Thị Phụng hỏi dò. Vĩnh gật đầu cười.

- Thích...

- Còn ba ở nhà?

Ngần ngừng giây lát nó mới nói.

- Con thương ba nhưng ở với ba Sơn vui hơn...

Hậu lại xen vào.

- Con cũng thương ba Sơn nữa. Mai một mình về nhà ba Sơn ở hả má?

Thị Phụng liếc Sơn và bắt gặp anh cũng đang nhìn mình tùm tùm cười.

- Anh giỏi dụ dữ à nghe...

- Đâu có giỏi. Dụ đàn bà được mới giỏi vì khó hơn dụ con nít...

Thị Phụng lườm anh đoạn cầm củi ăn một hơi hết cái sandwich.

- Phụng giận hả?

- Hồng biết...

Thị Phụng cười thầm khi nghĩ *anh nghĩ là anh dụ tôi chứ anh đâu biết rằng tôi đang dụ anh. Tôi dụ anh mà anh không biết. Cái đó mới giỏi...*

Thoại Sơn len lén nhìn trong lúc Thị Phụng cúi đầu ăn. Lúc chưa đi biển nàng có nước da trắng mịn mà bây giờ màu da đổi ra xạm hơn nên trông là lạ. Người nàng toát ra mùi hương tự nhiên vì anh biết đó không phải là mùi dầu thơm. Phụng thường nói là nàng ít khi dùng dầu thơm trừ khi thật cần thiết. Anh hỏi khi nào thật cần thiết thì nàng cười không chịu trả lời. Anh nói Phụng không xúc dầu thơm mà sao người của Phụng lại thơm thì nàng nói không biết. Có lẽ đó là cái mùi tự nhiên tỏa ra từ thân thể của mỗi người.

- Về nhà nghe ba Sơn... Hậ buồn ngủ...

Hậ lên tiếng. Thoại Sơn trả tiền. Gia đình bốn người đi dài dài trên con đường rộng. Không biết nghĩ gì mà Thị Phụng nắm lấy bàn tay của Thoại Sơn. Nàng hơi mỉm cười khi anh bóp nhẹ nhẹ bàn tay của mình như là cử chỉ âu yếm. Không biết anh ghé tai thì thầm những gì chỉ thấy Thị Phụng đỏ mặt lắc đầu quày quạy.

- Nghèo mà ham...

Nàng nói trong tiếng cười hạnh phúc. Nhìn vẻ mặt tiu nghỉu của Thoại Sơn nàng chạnh lòng nên ghé tai anh nói nhỏ.

- Em sẽ suy nghĩ về đề nghị của anh với một điều kiện...

Thoại Sơn sầm sấm lên tiếng.

- Điều kiện gì anh cũng ưng thuận hết miễn là.

Thị Phụng bật cười. Giọng nói nửa âu yếm và nửa tinh nghịch của nàng vang vang trong gió ấm vì ánh mặt trời vàng hực.

- Anh đừng có hứa trước rồi tới lúc đó...

Thoại Sơn nghiêm giọng.

- Anh không biết điều kiện của Phụng là gì nhưng nếu làm được anh sẵn sàng. Ngay cả chết anh cũng vui lòng...

Thị Phụng cảm thấy như có dòng nước lạnh chạy khắp thân thể của mình. Nàng cảm thấy bàn tay của mình đang được Thoại Sơn nắm chặt bỗng thành lạnh băng. Tiếng *chết* của Thoại Sơn như mũi dao vô hình đâm vào tim nàng gây buốt đau làm đông lạnh niềm vui vừa chợt tới.

- Em sao vậy Phụng. Sao tay em tự nhiên lạnh ngắt vậy Phụng?

Thị Phụng thều thào.

- Em không biết. Tự nhiên em cảm thấy lạnh...

Thoại Sơn nói với giọng quan hoài.

- Em cần đi *check up*. Bao lâu rồi em không đi bác sĩ?

- Hơn năm rồi...

- Anh có bạn là bác sĩ. Để khi mình về nhà anh sẽ lấy cái hẹn cho em đi gặp bác sĩ...

Giọng nói của Thi Phụng khàn khàn.

- Phụng nghĩ mình đâu có bệnh gì mà đi bác sĩ...

- Làm sao Phụng biết không bệnh. Nhiều người thấy mạnh khỏe mà tới chừng đi check up mới biết mình bị bệnh...

Thi Phụng im lặng không cãi lời của Thoại Sơn. Nàng biết nàng bị bệnh gì và chứng bệnh này không có bác sĩ nào chữa trị được cũng như không có thuốc nào uống cho lành bệnh.

Thoại Sơn dè dặt lên tiếng.

- Anh nghĩ Phụng cần đi bác sĩ... Phụng đừng ngại về chuyện tiền bạc. Anh lo hết. Tốn bao nhiêu cũng được miễn là Phụng mạnh khỏe...

Liếc nhanh cô bạn gái đang trầm tư nghĩ ngợi anh cười tiếp.

- Anh không muốn mất Phụng...

Thi Phụng mỉm cười.

- Phụng cũng không muốn mất anh...

Tuy ngạc nhiên về câu nói hơi tối nghĩa của Thi Phụng song Thoại Sơn không hỏi.

- Vậy khi nào mình trở về nhà anh đưa Phụng đi bác sĩ nha...

- Dạ... Chừng nào mình về?

- Một mình rời Key West về Orlando xong ở thêm ba ngày nữa cho hai đứa nhỏ đi Disney rồi mình về nhà...

Thi Phụng cười đùa.

- Anh cùng hai đứa nhỏ hơn Phụng...

Thoại Sơn lắc đầu.

- Anh cùng hai đứa cách khác còn anh cùng Phụng cách khác...

- Cách nào?

Thi Phụng vắn và Thoại Sơn cười cười.

- Cách nào mà Phụng muốn...

Sau tết tây mọi sự đều trở lại bình thường. Thi Phụng đi làm đều đặn. Công việc của nàng chẳng có gì bận bịu, vất vả và nặng nhọc mặc dù Thoại Sơn vừa giao cho nàng lập dàn bài một cuốn truyện mới trong lúc anh đang cố gắng hoàn thành quyển tiểu thuyết *Làm thế nào để giết một văn sĩ* đang viết tới phần sau cùng. Liếc chiếc đồng hồ treo trên tường thấy đã hơn 4 giờ chiều nàng từ từ thu dọn mọi thứ xong tay xách cặp tay cầm bóp nàng bước ra khỏi phòng làm việc của mình. Ngang qua phòng làm việc của Thoại Sơn nàng dừng lại.

- Phụng về hả?

- Dạ... Em phải chờ thằng Vĩnh và con Hậu đi học võ...

Thi Phụng đi trước và Thoại Sơn theo sau. Ngày nào cũng vậy anh đưa nàng ra tới cửa hoặc đôi khi ra tận xe mới trở vào. Tuy nhiên hôm nay hơi khác. Anh vẫn đứng ngoài sân nhìn theo bóng chiếc Honda cho tới ngã ba. Anh hơi ngạc nhiên thấy xe của Thi Phụng vẫn đi thẳng thay vì quẹo phải để về nhà. Đi thẳng tức là nàng đi tới nhà Hân. Thế nhưng tại sao nàng lại nói phải về nhà đưa con đi học võ. Thầm thắc mắc song Thoại Sơn nghĩ Phụng là em bà con chú bác với Hân do đó chuyện nàng có tới nhà thăm Hân cũng là chuyện thường, không có gì để anh phải nghi ngờ hay đánh dấu hỏi về sự giao du giữa nàng với Hân. Huống chi, quen biết nhau gần một năm anh biết Thi Phụng là một người đàn bà đứng đắn. Nếu gặp một người đàn bà khác, thích tiền bạc và danh tiếng họ đã lặn xả vào để quyến rũ hoặc chà mồi anh từ lâu rồi. Thi Phụng không làm chuyện đó. Mặc dù biết anh yêu nàng, sẵn sàng cưới nàng làm vợ nhưng nàng vẫn lửng lơ con cá vàng, vẫn né tránh mỗi khi anh đề cập tới chuyện hôn nhân. Lý do mà nàng nêu ra rất giản dị. Nàng không thể ly dị chồng để lấy anh. Nàng không muốn hoặc không thể bỏ một người chồng tàn phế để lấy chồng khác. Bằng ngồi xe lăn do đó anh không đủ sức để tự lo lắng cho mình. Dĩ nhiên nàng cũng biết làm như vậy là lãng phí xuân xanh của mình. Nàng nghĩ có lúc nào đó, khi tình cảm giữa anh với nàng nhiều tới độ nàng không thể cưỡng chống lại tình yêu của mình thì nàng sẽ nhận lời làm vợ anh. Bây giờ thời chưa và anh phải chờ đợi.

Khi đậu xe trước nhà Thi Phụng thấy cửa đã mở như Hân biết nàng sẽ tới. Có lẽ anh đã thấy bóng xe của nàng từ xa. Điều này cho nàng biết anh ta cũng nôn nóng muốn gặp nàng vì gần một tháng nay nàng chỉ nói chuyện với anh ta có một lần lúc ở Florida.

- Hi Phụng. Khỏe không?

Thi Phụng sớm nhận ra câu chào hỏi không bình thường của Hân. Thường thường khi gặp nàng Hân rất vui vẻ và vồn vã. Câu hỏi đầu tiên của anh phải là câu: Hi Phụng... Em khỏe không. Anh trông em càng ngày càng đẹp ra... Bây giờ anh chỉ nói một câu bốn tiếng. Điều này chứng tỏ anh ta *mad* ". Kệ cho anh ta *mad* cho quen. Đàn ông gì mà hờ ra là ... không như Thoại Sơn...

- Dạ anh Hân khỏe không?

Hân trả lời kiểu cách.

- Cám ơn Phụng anh bình thường... Phụng đi chơi vui hôn?

- Dạ cũng vui... Một nhiều hơn vui. Phải săn sóc một người bệnh và hai đứa nhỏ...

Hân gật đầu cười.

- Phụng uống gì anh lấy cho...

- Dạ cám ơn anh... Phụng mới uống ở nhà anh Sơn...

- Vậy hả... Chuyện em và Sơn tới đâu rồi?

Thi Phụng ngược lên nhìn Hân. Nàng bắt gặp ánh mắt soi mói và nụ cười có ý nghĩa như thế này.

- Cô nên thú thật đi. Tôi biết hết rồi...

- Dạ cũng linh xình...

- Nghĩa là sao...?

Hân hỏi. Thi Phụng chưa kịp trả lời anh cười tiếp.

- Hay là em với thằng Sơn *tình trong như đã mặt ngoài còn e* ...

Thi Phụng nổi sùng khi thấy nụ cười khinh khỉnh và nhất là hai tiếng *em với thằng Sơn* của Hân. Tuy nhiên *một câu nhin chín câu lành* . Má nàng thường khuyên nàng như thế từ lúc nàng còn trẻ. Dường như cũng biết mình hơi quá nên Hân cười giả lả.

- Anh xin lỗi Phụng... Anh hơi quá...

- Dạ không có chi anh...

Thấy Phụng liếc đồng hồ Hân hỏi liền.

- Phụng cần đi đâu hả?

- Dạ cần chở hai đứa nhỏ đi học võ nhưng năm giờ mới đi... Anh Hân có chuyện gì bàn với Phụng?

- Cũng chẳng có gì chỉ muốn hỏi Phụng xem công tác tới đâu rồi...

- Dạ cũng đang tiến hành nhưng mà chậm lắm. Phụng chưa nghĩ ra cách nào để làm cho...

Thi Phụng ngập ngừng không nói hết. Nàng ngại khi nói ra ba tiếng *anh Sơn chết* . Hân gật gù tỏ vẻ hiểu.

- Phụng cứ thông thả. Anh tin là Phụng sẽ tìm ra cách thức để làm cho Thoại Sơn chết...

Thi Phụng cúi đầu xuống làm bộ nhìn vào tờ báo Time đặt trên mặt bàn. Nàng cố tránh nhìn Hân để anh ta biết nàng khóc. Giọng nói của Hân vang lên trầm trầm, đều đều như tiếng nói

chuyện rì rầm của người khuất mặt.

- Hình như ngày mai là sinh nhật của Phụng?

- Dạ...

Vì cúi đầu xuống cho nên Thi Phụng không thấy được nụ cười của Hân.

- Phụng ngồi chờ... Anh lên lầu lấy quà sinh nhật của Phụng...

Hân bỏ đi và bây giờ Thi Phụng mới dám ngược lên lên. Qua màn nước mắt mờ mờ nàng thấy bóng Hân mừng rỡ như ma quái với đôi tay dài ngoằng chụp lấy mình. Rút miếng giấy nàng chạm nước mắt.

- Đây là quà sinh nhật của Phụng...

Hân trao cho nàng cái hộp được gói cẩn thận với cái nơ hồng màu xanh lớn và đẹp. Thấy nàng định mở anh đưa tay ra.

- Phụng đem về nhà mở đi. Anh muốn Phụng...

Khẽ gạt đầu Thi Phụng đứng lên. Hân theo nàng ra tận cửa. Anh còn dặn dò một câu.

- Có gì thắc mắc Phụng điện thoại cho anh...

Gạt đầu Thi Phụng vội công tác. Chiếc Honda phóng nhanh đi. Nàng không thấy được nụ cười tinh quái của Hân.

Cho hai đứa nhỏ đi ngủ xong Thi Phụng vào trong phòng riêng của mình. Đóng và khóa cửa lại cẩn thận nàng hồi hộp mở món quà sinh nhật của Hân. Trong lòng hộp giấy chỉ có một dvd và phong bì màu trắng. Run tay xé phong bì nàng lôi ra cái check ghi con số khiến cho nàng như nghẹn thở.

- Một trăm ngàn đô la...

Thi Phụng lẩm bẩm. Tại sao Hân lại đưa cho mình số tiền còn lại trước khi công việc chưa hoàn tất. Hân không phải là người ngu xuẩn hoặc điên khùng tới độ đưa khơi khơi tiền cho nàng mà không đòi hỏi sự trao đổi. Nhìn cái dvd nàng linh cảm một cái gì bất thường. Lặng lẽ bỏ cái dvd vào laptop nàng dán mắt lên màn ảnh. Càng thấy, càng nghe, nàng càng thêm sợ hãi tới độ phải ôm lấy ngực vì cảm thấy như hai lá phổi teo lại không còn đủ không khí để thở. Hân đã thu vào đĩa tất cả mọi chi tiết về những lần nàng và anh ta bàn luận chuyện thủ tiêu Thoại Sơn. Nàng nghe giọng nói của mình vang o o. Nàng thấy gương mặt của mình. Nàng thấy rõ mình ngồi trên ghế nệm, tay mân mê xấp tiền giấy 100. Nàng thấy Hân nhét cái check của anh ta vào trong bóp. Nàng thấy nàng cười hớn hở.

- Sơn of...

Không nhận được Thi Phụng bật lên tiếng nguyên rủa nhưng nàng kịp thời ngừng lại. Rồi nàng lại thêm sợ hãi khi nghĩ tới một điều khủng khiếp hơn nữa. *Blackmail*. Năm cái chứng cứ hiển nhiên này Hân bảo gì nàng cũng phải làm ngay cả ngủ với anh ta. Với cái dvd này nàng phải làm, cần rằng hoàn thành công tác mà Hân đã giao phó. Cho tới giờ phút này nàng mới biết mình quá khờ khạo. Đối với một kẻ nhiều thủ đoạn như Hân nàng trở thành một người dễ cho anh ta mắc tình sai khiến. *Chơi dao có ngày đứt tay*. Câu nói đó hiện lên

trong trí của nàng. Lần đầu tiên chơi dao nàng bị đứt tay, đứt sâu. Lần đầu đùa với lửa nàng bị phỏng nặng. Nhìn vào màn ảnh nàng thấy ghét cái bản mặt điểm đàng và gian hiểm của Hân. Nàng cũng tự đâm ra ghét chính mình. Nàng cảm thấy mình vô duyên và *ugly*. Nàng cảm thấy mình không xứng đáng với Thoại Sơn, không xứng đáng nhận lãnh tình yêu của anh.

Tiếng kêu của điện thoại làm cho nàng giật mình. Mở máy, nhìn số điện thoại nàng biết Thoại Sơn gọi.

- Hi anh...

- Anh gọi cho Phụng biết là anh đã hẹn cho Phụng đi check up ngày mốt. 10 giờ sáng. Anh sẽ đi với Phụng...

- Dạ...

Thi Phụng chỉ nói được một tiếng ngắn.

- Ngày mai là sinh nhật của Phụng. Anh sẽ mời Phụng đi ăn tối và mua quà cho Phụng rồi... Nghe Thoại Sơn cười vui vẻ nàng thầm thở dài. Nàng biết mình không xứng đáng nhận lãnh tình yêu cùng sự săn sóc của anh. Tuy nhiên nàng không thể khước từ vì ngại làm anh buồn.

- Dạ... Anh đang làm gì vậy?

- Đang nghe nhạc...

- Một mình...?

Thi Phụng hỏi và nghe tiếng Thoại Sơn cười.

- Anh định mời cô partner khả ái của anh nghe nhưng chỉ sợ cô ấy không nhận lời...

- Anh chưa mời mà sao biết cô ta không nhận lời...

Nhìn đồng hồ Thi Phụng nói tiếp.

- Bây giờ hơi trễ vậy Phụng hẹn sẽ cùng anh nghe nhạc ngày mai. Hay là như thế này... Mình đừng đi ăn tối mai. Mình mua thức ăn đem về nhà... Mình vừa ăn vừa uống rượu, vừa nghe nhạc và khiêu vũ. Phụng muốn nhậu với anh...

Thi Phụng nói liền một lúc mấy tiếng khiến cho Thoại Sơn cười hắc hắc. Thi Phụng cũng cười thánh thót. Như vui lây cái vui của nàng nên Thoại Sơn cũng cười giòn.

- Phụng có ý kiến tuyệt. Anh sẽ mua thức ăn và rượu...

- Dạ Phụng chúc anh ngủ ngon...

- Cám ơn Phụng... Mai mình gặp lại...

Sau khi nói chuyện xong Thi Phụng ngồi thừ trên giường. Lấy cái dvd ra ngắm ngía nàng trầm ngâm suy nghĩ. Nàng biết mình cần phải suy nghĩ để đối phó với Hân. Nàng nhớ lại cách đây hơn tuần lễ, nhân gặp Chu tại nhà của Thoại Sơn, nàng có hỏi về trường hợp tương tự như của mình thời Chu cho biết nếu tự thú tội và hợp tác với cảnh sát để họ truy tố kẻ chủ mưu ra tòa thời nàng sẽ không bị kết tội. Chu còn nói thêm cái gì như là *talk & walk*. Ý nghĩ gặp Chu để tự thú tội làm cho nàng yên tâm. Dù có bị tù tội nàng cũng không

hối hận vì nghĩ mình làm đúng. Nàng yêu Thoại Sơn do đó không đành tâm giết chết anh.

Vừa xô cửa bước vào Thi Phụng thấy Thoại Sơn đang đứng chờ đợi từ lâu.

- Anh chờ Phụng lâu hôn anh?

Dù biết trước câu trả lời song nàng vẫn hỏi vì muốn nghe Thoại Sơn có trả lời đúng như mình đã nghĩ không.

- Không lâu. Phụng biết hai câu này không...

- Câu gì vậy anh?

Thi Phụng hỏi trong lúc cởi giày. Nàng có thói quen thích đi chân trần trên thảm và Thoại Sơn cũng thích nhìn hai bàn chân mủm mủm của nàng.

- Sông dài con cá lội biệt tăm... Thương em ngàn năm anh cũng đợi, trăm năm anh cũng chờ...

Mặt hồng lên vì sung sướng nàng vòng tay ôm lấy cổ của Thoại Sơn. Nhìn sâu vào mắt anh nàng mỉm cười thì thầm.

- Anh mừng sinh nhật Phụng đi...

Tuy hơi ngạc nhiên vì cử chỉ âu yếm khác thường của Thi Phụng song Thoại Sơn không có thời giờ suy nghĩ vì hai cánh tay mềm ẩm của nàng càng lúc càng nặng hơn. Hơi thở nồng nàn tình tự của nàng phả vào mũi khiến anh run rẩy.

- Happy birthday...

Câu nói ngắn của anh bị đứt đoạn vì bờ môi dụ hoặc của Thi Phụng. Mùi hương, vòng tay, hơi thở, ánh mắt đắm đuối của Thi Phụng có một sức quyến rũ không thể nào cưỡng chống lại được và Thoại Sơn chỉ biết cúi đầu làm theo mệnh lệnh của tình yêu từ lâu nung nấu.

- Anh yêu em Phụng ơi...

Thoại Sơn thì thầm sau khi hai người ngưng hôn để thở. Thi Phụng mỉm cười. Nụ cười tấm tắc hạnh phúc. Nàng không cần nói bởi vì Thoại Sơn đã đọc được trong mắt nàng một hứa hẹn của tương lai. Hình ảnh của anh đã ở trong mắt nàng và sẽ ở trong đó mãi mãi.

- Quà sinh nhật của em đâu...

Thi Phụng xòe tay ra đòi quà. Cầm bàn tay của người yêu lên hôn Thoại Sơn lúi trong túi quần ra một cái hộp nhỏ được gói cẩn thận. Tự tay mở hộp anh lấy ra một chiếc nhẫn kim cương. Thi Phụng tròn mắt vì kinh ngạc. Nàng không tin Thoại Sơn mua cho mình chiếc nhẫn kim cương trong dịp sinh nhật. Phải có lý do đặc biệt hơn.

Đưa chiếc nhẫn soàn lên Thoại Sơn trịnh trọng nói. Giọng của anh run run vì xúc cảm.

- Nếu anh có lời mong ước thời mong ước đó chính là em nhận lời làm vợ anh. Anh hiểu hoàn cảnh của em nên không ép em phải thực hiện lời hứa nhận lời làm vợ anh ngay bây giờ. Anh yêu em và sẽ chờ em cho tới khi nào em sẵn sàng...

Thi Phụng hơi do dự. Có lẽ nàng không đoán trước được hành động của người yêu. Tuy nhiên sau một thoáng do dự nàng mỉm cười nhỏ nhẹ.

- Em không thể nhận lời làm vợ anh...

Mặc dù thấy nét buồn hiện ra trên mặt của người yêu nhưng nàng lại mỉm cười tiếp.

- ... cho tới khi nào anh tháo chiếc nhẫn cũ của em ra và đeo nhẫn mới vào...

Thoại Sơn thở phào. Anh run tay tháo chiếc nhẫn cưới mà Thi Phụng đang đeo bên tay trái ra xong đeo chiếc nhẫn mới vào. Đưa bàn tay lên ngấm nghĩa Thi Phụng cố giấu tiếng thở dài không cho Thoại Sơn biết. Nàng cảm thấy như càng lúc càng bị đẩy lùi vào chân tường vì không tìm ra lối thoát. Nhìn người yêu đang đứng trước mặt nàng ứa nước mắt thốt với giọng buồn cũng có mà vui mừng cũng có.

- Được làm vợ anh là mong ước lớn nhất của em. Tuy nhiên vì hoàn cảnh em không thể chung sống với anh cho tới khi nào em giải quyết hết mọi rắc rối của mình...

Thoại Sơn gật đầu. Ôm lấy người yêu vào lòng, hôn lên tóc của nàng anh thì thầm.

- Anh hiểu... Anh sẽ chờ em...

Dụi đầu vào ngực, tay mân mê nút áo Thi Phụng cười thánh thót.

- Em đói bụng...

Đưa cái hộp trong đó có chiếc nhẫn cũ cho người yêu Thoại Sơn vui vẻ thốt.

- Tiệc đã sẵn sàng... Mời em...

Hai người theo cầu thang đi xuống phòng giải trí. Trong góc phòng nơi quây rượu Thi Phụng thấy chai sâm banh được ngâm nước đá. Cạnh đó mấy đĩa thức ăn. Đèn mờ mờ. Không khí ấm dù đang mùa đông. Thoại Sơn bật dàn stereo xong mở chai rượu. Rót vào hai cái ly đưa cho Thi Phụng một cái anh trịnh trọng nói.

- Anh cảm ơn em đã yêu anh, đã cho anh tìm thấy một tình yêu diệu tuyệt nhất...

Hai cái ly chạm nhau cùng với tiếng Thi Phụng thì thầm như ở trong mơ.

- Em yêu anh... Tình yêu của chúng mình sẽ là sức mạnh giúp em vượt qua bao trở ngại để đến với anh trong ngày rất gần đây...

Nhạc cất lên dịu dịu. Thoại Sơn ghì chặt lấy người tình. Thi Phụng hưởng ứng cử chỉ âu yếm này bằng cách tựa đầu vào ngực anh. Giọng ca của ai đó cất lên thì thầm ní non.

- *Yêu nhau trong cuộc đời*

Mơ duyên tình dài

Gắn bó đôi lời

Ta quen nhau một ngày

Yêu nhau trọn đời

Giữ cho lâu dài...

Ánh sáng mờ mờ. Thi Phụng tỉnh giấc. Nhìn đồng hồ nàng thấy 6 giờ sáng. Tiếng thờ của Thoại Sơn vang đều đều. Nàng quay qua nhìn. Nét mặt của anh thật trẻ thơ. Bàn tay của Thoại Sơn đang áp lên ngực chợt động đậy khiến cho nàng biết một điều. Nàng không có mặc quần áo. Dù đầu óc còn vằng vặc vì cơn say rượu song nàng nhớ lại những gì xảy ra tối hôm qua. Từ khi nghĩ ra ý kiến gặp Chu để thú tội và tố cáo tội ác của Hân thời cái mặc cảm tội lỗi của nàng đối với anh cũng biến mất. Nhờ vậy mà nàng cảm thấy thanh thản và yên tâm. Nhờ vậy mà nàng mạnh dạn yêu anh và không ngần ngại buông thả. Rượu, âm nhạc, sự khát khao ái ân đã khiến, không những nàng mà luôn cả Thoại Sơn buông thả vào mê đắm của tình yêu. Họ ăn, uống, khiêu vũ, ái ân. Họ biến căn nhà rộng thành ra thế giới riêng. Họ cho hết, không giữ gìn. Thi Phụng quên, quên hết, quên mình có chồng, có con. Nàng chỉ nhớ và chỉ muốn sống cho mình, cho tình yêu mà nàng mãi mê kiếm tìm từ mấy năm nay. Bây giờ nằm bên cạnh Thoại Sơn, nàng chợt thấy buồn. Nàng buồn vì biết mình đã phạm thêm một lỗi lầm. Mặc dù lỗi lầm có được tha thứ hay không vẫn là lỗi lầm. Tuy nhiên nàng không ân hận mà chỉ buồn, rất nhẹ nhàng và có thể sẽ không kéo dài lâu. Lần đầu tiên gặp Thoại Sơn nàng linh cảm sẽ có cái gì mới lạ làm thay đổi đời mình. Khi vì tiền, nhận lời làm việc cho anh nàng biết điều gì sẽ xảy ra. Nàng ý thức một cách rõ ràng là sớm hay muộn gì giữa mình và anh sẽ nảy sinh tình cảm. Biết bao lần nàng cố gắng một cách khó khăn và hầu như vô vọng để không yêu Thoại Sơn. Nàng đã làm được điều đó. Tuy nhiên một việc xảy ra ngoài dự tính. Cái dvd của Hân đã dòn nàng vào chân tường đồng thời khơi động cái bản năng tự vệ của nàng. Yêu Thoại Sơn nàng không thể giết anh đã đành mà nàng còn làm ngược lại. Bảo vệ anh. Tố cáo tội ác của Hân là nàng bảo vệ Thoại Sơn, bảo vệ tình yêu và hạnh phúc của mình.

Thi Phụng nằm im trong bóng tối suy nghĩ lan man chuyện này sang chuyện khác, ý nghĩ này sang ý nghĩ nọ. Bên cạnh nàng Thoại Sơn vẫn thở đều. Anh có lý do chính đáng để ngủ ngon. Anh đã yêu và được yêu. Anh đã có những gì anh mơ ước.

- Em thức dậy hồi nào vậy em?

Thoại Sơn lên tiếng đột ngột khiến cho Thi Phụng giật mình. Nàng co rúm người lại và bật

cười vì bàn tay của anh mơn man trên ngực. Để tránh cử chỉ khiêu khích này nàng xoay người lại úp mặt vào ngực anh và nói nhỏ.

- Em mới thức dậy. Tính pha cà phê mà lạnh quá làm biếng...

Thoại Sơn ngồi dậy. Chìa má sang anh cười cười.

- Hôn anh đi rồi anh pha cà phê cho em uống...

Thu Phụng lắc đầu.

- Hồng... Hồi tối hôn anh muốn mơn môi em rồi...

Cười hăng hắc Thoại Sơn rời giường. Nhìn theo vóc dáng người yêu Thi Phụng thở dài. Mặc dù nghĩ mình đã giải quyết được chuyện quan trọng nhưng nàng vẫn còn lo âu nhiều thứ. Vấn đề ly dị chồng để lấy Thoại Sơn giản dị và dễ dàng. Không ai có thể chê trách nàng ly dị Bằng để lấy chồng khác. Không một người đàn bà trẻ nào muốn lãng phí tuổi xuân để sống với một người chồng tê liệt. Phần hai đứa con còn nhỏ cũng rất mến Thoại Sơn. Sau chuyến đi Disney chúng nhắc anh luôn. Chúng nài nỉ nàng dắt lên nhà *Ba Sơn*. Con nít ham vui mà nhà của anh lại vui hơn vì có nhiều trò chơi như hồ tắm, bàn bi da, Nintendo game.

Thoại Sơn trở lại với hai ly cà phê sữa nóng. Hớp ngụm Thi Phụng nói nhỏ.

- Hai đứa nhỏ nhắc anh luôn. Nó bảo em chở lên nhà anh chơi...

Thoại Sơn nhìn người tình.

- Anh cũng nhớ tụi nó. Mai thứ bảy em chở tụi nó lên nhà đi...

Khẽ gật đầu Thi Phụng cười tiếp.

- Tụi nó bảo thích nhà ba Sơn. Con Hậu nói nó mê cái nhà của anh. Em còn mê hướng chi nó...

Thi Phụng bật cười sau khi nói. Thoại Sơn nhìn nàng.

- Em mê nhà hay mê anh?

- Hồng có mê nhà mà cũng hồng có mê anh...

Thi Phụng cười chum chím. Ghì đầu người tình xuống, hôn lên môi nàng thì thầm.

- Ghiền anh như ghiền thuốc phiện vậy đó...

- Em có hút thuốc phiện chưa mà nói...

- Chưa nhưng mà nghe ba với chú năm nói...

Lỗi nói chuyện của Thi Phụng khiến cho Thoại Sơn có cảm tưởng anh là chồng của nàng, là người thân cận trong gia đình do đó nàng bỏ mất tiếng *của em*.

- Uống cà phê xong mình làm gì hả em?

- Ngủ tiếp... Em ngủ chưa đã mà...

Cười hăng hắc Thoại Sơn gật đầu.

- Bữa nay mình khỏi làm gì hết...

Không nói tiếng nào Thi Phụng tung cái mền trùm lấy hai người. Căn phòng chìm vào yên tĩnh.

Hân và Thi Phụng ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn làm bằng gỗ đỏ bóng loáng.

- Phụng thích quà sinh nhật của anh hôn?

Làm lơ nụ cười đều của Hân Thi Phụng gật đầu.

- Dạ thích lắm. Cảm ơn anh Hân đã cho Phụng món quà sinh nhật chưa bao giờ có...

- Bây giờ Phụng tính sao?

Hân gằn gằn giọng nói của mình.

- Tính gì anh Hân?

Thi Phụng hỏi bằng giọng tỉnh khô. Dường như nàng cố tình không hiểu Hân muốn hỏi gì.

- Vụ Thoại Sơn...

- À vụ anh Sơn...

Đưa ly nước lạnh lên hộp ngum nhỏ Thi Phụng cất giọng bình thường nếu không nói là lạnh lùng.

- Phụng đang xúc tiến chuyện đó. Như Phụng đã nói với anh là mình phải kiên nhẫn. Chắc anh Hân không muốn đi tù?

Hân im lặng. Dĩ nhiên là anh không muốn bị lôi ra tòa và bị kết án mười lăm hay hai chục năm tù về tội chủ mưu giết người. Tuy nhiên anh hết kiên nhẫn để chờ đợi. Hôm qua, lúc trò chuyện với Sơn bằng điện thoại, Sơn đã khoe tuần tới sẽ hoàn thành cuốn tiểu thuyết mới nhất. Quyển Làm Thế Nào Để Giết Một Văn Sĩ của anh đã được nhà xuất bản ở New York mua tác quyền và sẽ in thành sách. Nó sẽ là cuốn sách bán chạy nhất của tháng 2. Hân càng thêm ứa gan khi nghe Thoại Sơn nhấn mạnh mấy tiếng bán chạy nhất. Đó cũng chính là lý do, sau khi chuyện trò xong anh lập tức gọi Phụng tới nhà để thúc bách nàng.

- Dĩ nhiên là anh không muốn ở tù nhưng anh muốn Phụng làm lẹ lên...

Thi Phụng ngược lên nhìn người đối diện. Hân đọc thấy trong mắt nàng một vẻ cương quyết, tự tin và lạnh lùng. Đó là điều anh chưa bao giờ thấy ở nàng kể từ khi quen biết cho tới ngày hôm nay.

- Phụng cũng muốn làm cho xong việc nhưng *dục tốc bất đạt* đó anh Hân. Anh có muốn nghe Phụng trình bày cách thức giết người không?

Hân chậm chậm gật đầu. Hộp ngum nước lạnh cho thông cổ Thi Phụng từ từ tiếp bằng một

câu hỏi.

- Muốn giết mà không bị tù tội thời mình phải làm sao thúc đẩy cho người mà mình muốn giết phải tự chết. Điều này có nghĩa là làm cho họ tự tử. Anh Hân có cách gì làm cho anh Sơn tự tử?

Hân cau mày khi bị Thi Phụng hỏi một câu khó trả lời bởi vì tuy có ý muốn Thoại Sơn chết nhưng anh chưa bao giờ nảy ra cái ý làm Thoại Sơn phải tự tử.

- Muốn giết một người nào thời mình phải điều tra và nghiên cứu để biết tính tình, sở thích, giờ giấc đi lại... Anh Hân quen với anh Sơn lâu rồi vậy anh biết anh thích cái gì? Tánh tính của anh như thế nào?

Hân tỏ ra lúng túng vì bị hỏi một câu bất ngờ. Mặc dù là bạn học với nhau nhưng anh cũng không thân với Thoại Sơn lắm. Không những không thân mà anh còn ganh ghét ngầm với Sơn vì mặc cảm thua kém của mình. Khi lớn lên đi vào nghề viết lách anh càng thêm ghét Thoại Sơn nhiều vì Thoại Sơn nổi tiếng hơn và được độc giả ái mộ. Do ở tính thâm trầm, ít nói nên anh không tỏ lộ sự ganh ghét của mình. Tuy nhiên theo ngày tháng sự ganh ghét không có chỗ phát tiết đã biến thành mối thù hằn sâu đậm. Đó là lý do khiến cho anh nảy ra ý nghĩ muốn Thi Phụng giết Thoại Sơn.

Cuối cùng Hân lên tiếng. Giọng của anh ta mất đi vẻ tự tin thường ngày.

- Mặc dù là bạn học với nhau song anh và Sơn không thân lắm... Hai đứa cũng không chơi với nhau. Thỉnh thoảng có tiệc anh mới mời Sơn tới nhà...

Thi Phụng cười thầm khi nghe Hân thú nhận. Riêng nàng nhờ có chủ tâm, nên trong thời gian làm việc với nhau, đã âm thầm nhận xét và ghi nhận tính tình, sở thích, hoạt động hằng ngày. Nàng biết nhiều về ưu và khuyết điểm của Thoại Sơn. Nàng biết anh thích ăn món gì, loại thức ăn nào. Nàng biết anh là một người giàu tình cảm, hiền lành, tử tế và khiêm nhường. Gần đây nàng mới khám phá ra nhiều chuyện khiến cho nàng ngỡ ngàng đồng thời vui mừng và cảm phục người tình nhiều hơn nữa. Một hôm nàng tới nhà trong lúc Thoại Sơn đi New York. Vào phòng ngủ nàng thấy phong thư đã mở rồi của ngân hàng gửi về hàng tháng. Tò mò nàng mở ra đọc. Cái giấy tường trình của nhà băng cho nàng biết anh đã làm rất nhiều việc mà nàng không ngờ. Anh gửi tiền cho các thương phế binh, cho trẻ em tàn tật hoặc mồ côi Việt Nam. Sự tò mò tìm hiểu về người mà mình yêu thương khiến cho nàng lục tìm giấy tờ trong phòng. Thoại Sơn gửi tiền cho một cơ quan giúp đỡ những người vô gia cư, cho Salvation Army, Red Cross tại nơi mình cư ngụ. Anh là một trong ba người đứng ra thành lập một cơ quan giúp đỡ cho học sinh nghèo muốn đi học đại học mà không có tiền.

- Phụng...

Tiếng gọi của Hân khiến cho Thi Phụng ra khỏi dòng suy nghĩ của mình.

- Xin lỗi anh Hân. Phụng hay suy nghĩ vẩn vơ...

Ngừng lại với tay lấy ly nước lên hớp một ngụm nhỏ xong Thi Phụng cười nhìn Hân.

- Anh Sơn là một người giàu tình cảm và lý tưởng...

Tuy thấy nụ cười mỉa mai của Hân song Thi Phụng tăng lời nói tiếp. Dường như nàng nói cho mình nghe hơn là để cho Hân nghe.

- Thoại Sơn có thể chết vì tình...

Hân nhìn đăm đăm Thi Phụng. Anh lơ mờ nghĩ ra điều mà Thi Phụng ám chỉ nhưng vẫn im lìm không dám nói ra.

- Bởi thế chỉ có tình yêu mới làm cho Thoại Sơn đau khổ và tự quyên sinh...

Hân gật đầu. Cầm lấy cái bóp da như sữa soạn đứng lên Thi Phụng tiếp nhanh.

- Anh Hân nên kiên nhẫn. Nếu anh không kiên nhẫn và nghe theo sự xếp đặt của Phụng thì Phụng sẽ trả lại tiền và để anh Hân làm một mình...

Hân cười hực.

- Phụng dám... Phụng nên biết tôi có đủ bằng chứng để lôi cô ra tòa. Nếu Thoại Sơn mà xem cái dvd thì nó sẽ ghê tởm cô...

Thi Phụng mỉm cười. Nàng có thái độ bình tĩnh trước lời hăm dọa của Hân. Điều đó khiến cho anh ngạc nhiên.

- Anh Hân chắc biết anh Chu?

- Tôi biết...

- Cách đây hơn tuần lễ Phụng có gặp anh Chu ở nhà anh Sơn. Việc có là mình cần biết một vài điều căn bản về cuốn tiểu thuyết Làm Thế Nào Để Giết Một Văn Sĩ nên Phụng có hỏi anh Chu về trường hợp giết người. Ảnh cho biết là nếu Phụng tự thú nhận tội ác của mình với cảnh sát đồng thời hợp tác với họ để truy tố anh Hân thì Phụng sẽ được miễn truy tố. Tuy có gia đình nhưng Phụng là một kẻ vô danh. Còn anh Hân là văn sĩ tiếng tăm. Nếu nội vụ đổ bể ra thì sự nghiệp văn chương của anh sẽ chấm dứt...

Hân nhìn Thi Phụng trừng trừng. Nếu có thể anh sẽ bóp cổ nàng chết. Tuy nhiên anh cố dằn cơn nóng giận. Giọng nói của anh gầm gừ trong cổ họng.

- Còn cô... Cô cũng sẽ mất Thoại Sơn...

Thi Phụng bật lên tiếng cười thánh thót.

- Anh Hân nói như thế là anh Hân chưa biết Thoại Sơn. Anh Hân chưa biết anh Sơn yêu Phụng tới mức độ nào. Phụng nghĩ nếu Phụng thú thật anh Sơn sẽ tha thứ cho Phụng. Ảnh có thể bị *shock* lúc ban đầu nhưng sau đó ảnh sẽ tha thứ cho Phụng bởi vì mất Phụng là ảnh sẽ mất tình yêu... Anh Sơn là một người có lòng quảng đại và độ lượng. Ảnh không như một vài người khác nhỏ nhen và ti tiện...

Hân biết Thi Phụng chươi khéo mình. Giận xanh mặt song anh cố nhin không để lộ ra ngoài. Đứng dậy như có ý tiễn khách anh cười nói một cách vui vẻ với Thi Phụng.

- Phụng nói có lý lắm. Anh sẽ nghe theo lời Phụng cố gắng chờ đợi. Hi vọng Phụng sẽ không làm anh phật lòng...

Thi Phụng im lặng bước ra cửa. Trên đường lái xe trở về nhà nàng miên man suy nghĩ về

những lời mình đã nói với Hân. Mặc dù nói với Hân như vậy nhưng thật ra nàng không dám quả quyết là Thoại Sơn sẽ thứ tha chuyện nàng cùng với Hân âm mưu giết anh. Cũng vì thế mà nàng do dự chưa dám thổ lộ việc làm xấu xa của mình. Nàng sợ. Nàng sợ mất Thoại Sơn. Nàng sợ mất tình yêu. Nàng biết nàng đã phạm tội và không muốn dấn sâu vào tội ác. Nàng không thể giết Thoại Sơn. Nàng không thể, bằng cách này hay cách khác, bằng bất cứ hành động nào giết chết Thoại Sơn hoặc làm cho anh tự tử. Nàng yêu anh và nàng phải bảo vệ tình yêu của mình. Hạnh phúc đang ở trong tay. Nàng không thể để nó vượt mất. Hạnh phúc chỉ tới với nàng một lần mà thôi.

Hân ngồi im nhìn ra ngoài đường. Từ trong phòng làm việc nơi tầng thứ nhì anh có thể thấy con đường tráng nhựa phẳng phiu. Hàng cây xanh cao nhất rung rinh trong cơn gió nhẹ. Nắng hanh vàng động trên mái nhà màu nâu của căn nhà đối diện. Sau lần gặp nhau hôm kia anh không hề nghe tin tức gì của Phụng. Gọi điện thoại mấy lần mà nàng im lặng không chịu trả lời. Điều đó khiến cho anh tức bực lẫn lo âu. Chuyện muốn nàng giết chết Thoại Sơn đi tới một giai đoạn cuối cùng nhưng lại không có nhiều thuận lợi cho anh. Điều đó không có chi lạ bởi vì anh đã phạm nhiều lỗi lầm. Chọn Thi Phụng là một lỗi lầm thứ nhất. Chọn một người đàn bà làm *hit man*, anh đã phạm một sai lầm căn bản. Do ở bản tính cố hữu của mình là sợ hãi, mềm yếu, tình cảm, đàn bà không phải hoặc khó thể trở thành kẻ giết người chuyên nghiệp. Lỗi thứ nhì của anh là hấp tấp, vội vàng không chịu suy nghĩ và nghiên cứu tường tận về tính tình của Thi Phụng. Nàng trẻ đẹp, bất thiệp, duyên dáng, quyến rũ. Đó là những ưu điểm hiếm người có được. Tuy nhiên nàng cũng có một vài khuyết điểm như nặng về tình cảm và nhất là lương thiện. Chính cái thiện, hay cái lương tâm trong sáng đã khiến nàng do dự không thể dứt khoát tư tưởng cũng như hành động của mình. Kẻ giết người có dự mưu là kẻ có cái mầm ác ở trong tâm của họ. Riêng Thi Phụng thời không. Nàng nhận lời anh chẳng qua do hoàn cảnh dồn ép chứ thật tâm nàng không phải là kẻ giết người vì bất cứ vì lý do gì. Cái lầm thứ ba của anh là đánh giá thấp đối thủ của mình. Vì tự tính, chủ quan, anh đã coi thường Thoại Sơn. Một điều quan trọng nhất khiến cho mưu định của anh bất thành là tình yêu. Do hoàn cảnh đặc biệt, chồng bị tai nạn ngồi xe lăn mấy năm, nên Thi Phụng là một người đàn bà thiếu thốn tình yêu. Nàng khao khát được nghe lời âu yếm, cử chỉ dịu dàng, thái độ thông cảm, hiểu biết và chia sẻ. Nàng có chồng nhưng chồng nàng không làm tròn bổn phận của một người chồng cho nên khi gặp Thoại Sơn nàng biết mình đã gặp được một người đàn ông lý tưởng. Từ đó nàng yêu Thoại Sơn và không thể giết người mà mình yêu thương. Những điều đó vượt ra ngoài sở liệu của anh. Bây giờ ngồi suy nghĩ lại Hân biết anh cần phải điều chỉnh kế hoạch của mình trước khi sự tình tồi tệ hơn. Một điều quan trọng nhất và cũng là lỗi lầm lớn nhất mà anh mắc phải chính là phong thư gửi cho Thi Phụng. Anh tưởng dùng cái dvd để hăm dọa, thúc hối nhưng đồng thời cũng đẩy Thi Phụng vào chân tường. Vì muốn bảo vệ mình và Thoại

Sơn, nàng có thể sẽ có phản ứng ngược lại rất bất lợi cho anh. Thi Phụng có thể tự thú tội của mình với cảnh sát và cái dvd cộng thêm hai cái chi phiếu mà anh đã ký cho nàng là một bằng chứng hiển nhiên để cảnh sát truy tố anh ra tòa về tội chủ mưu giết người. Nghĩ tới chuyện này Hân lo âu. Cảm giác bất an này theo đuổi khiến cho anh ngồi đứng không yên. Muốn xoay chuyển lại tình thế anh cần phải gặp Phụng để thu hồi tang chứng. Ngoài ra anh cần phải nhớ là không thể mắc phải lỗi lầm nữa.

Hân và Thi Phụng ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn làm bằng gỗ đỏ bóng loáng.

- Phụng thích quà sinh nhật của anh hôn?

Làm lơ nụ cười đều của Hân Thi Phụng gật đầu.

- Dạ thích lắm. Cám ơn anh Hân đã cho Phụng món quà sinh nhật chưa bao giờ có...

- Bây giờ Phụng tính sao?

Hân gằn gằn giọng nói của mình.

- Tính gì anh Hân?

Thi Phụng hỏi bằng giọng tỉnh khô. Dường như nàng cố tình không hiểu Hân muốn hỏi gì.

- Vụ Thoại Sơn...

- À vụ anh Sơn...

Đưa ly nước lạnh lên hộp ngum nhỏ Thi Phụng cất giọng bình thường nếu không nói là lạnh lùng.

- Phụng đang xúc tiến chuyện đó. Như Phụng đã nói với anh là mình phải kiên nhẫn. Chắc anh Hân không muốn đi tù?

Hân im lặng. Dĩ nhiên là anh không muốn bị lôi ra tòa và bị kết án mười lăm hay hai chục năm tù về tội chủ mưu giết người. Tuy nhiên anh hết kiên nhẫn để chờ đợi. Hôm qua, lúc trò chuyện với Sơn bằng điện thoại, Sơn đã khoe tuần tới sẽ hoàn thành cuốn tiểu thuyết mới nhất. Quyền Làm Thế Nào Để Giết Một Văn Sĩ của anh đã được nhà xuất bản ở New York mua tác quyền và sẽ in thành sách. Nó sẽ là cuốn sách bán chạy nhất của tháng 2. Hân càng thêm ứa gan khi nghe Thoại Sơn nhấn mạnh mấy tiếng bán chạy nhất. Đó cũng chính là lý do, sau khi chuyện trò xong anh lập tức gọi Phụng tới nhà để thúc bách nàng.

- Dĩ nhiên là anh không muốn ở tù nhưng anh muốn Phụng làm lẹ lên...

Thi Phụng ngược lên nhìn người đối diện. Hân đọc thấy trong mắt nàng một vẻ cương quyết, tự tin và lạnh lùng. Đó là điều anh chưa bao giờ thấy ở nàng kể từ khi quen biết cho tới ngày hôm nay.

- Phụng cũng muốn làm cho xong việc nhưng dục tốc bất đạt đó anh Hân. Anh có muốn nghe Phụng trình bày cách thức giết người không?

Hân chậm chậm gật đầu. Hớp ngụm nước lạnh cho thông cổ Thi Phụng từ từ tiếp bằng một câu hỏi.

- Muốn giết mà không bị tù tội thì mình phải làm sao thúc đẩy cho người mà mình muốn giết phải tự chết. Điều này có nghĩa là làm cho họ tự tử. Anh Hân có cách gì làm cho anh Sơn tự tử?

Hân cau mày khi bị Thi Phụng hỏi một câu khó trả lời bởi vì tuy có ý muốn Thoại Sơn chết nhưng anh chưa bao giờ nảy ra cái ý làm Thoại Sơn phải tự tử.

- Muốn giết một người nào thì mình phải điều tra và nghiên cứu để biết tính tình, sở thích, giờ giấc đi lại... Anh Hân quen với anh Sơn lâu rồi vậy anh biết anh thích cái gì? Tánh tính của anh như thế nào?

Hân tỏ ra lúng túng vì bị hỏi một câu bất ngờ. Mặc dù là bạn học với nhau nhưng anh cũng không thân với Thoại Sơn lắm. Không những không thân mà anh còn ganh ghét ngầm với Sơn vì mặc cảm thua kém của mình. Khi lớn lên đi vào nghề viết lách anh càng thêm ghét Thoại Sơn nhiều vì Thoại Sơn nổi tiếng hơn và được độc giả ái mộ. Do ở tính thâm trầm, ít nói nên anh không tỏ lộ sự ganh ghét của mình. Tuy nhiên theo ngày tháng sự ganh ghét không có chỗ phát tiết đã biến thành mối thù hằn sâu đậm. Đó là lý do khiến cho anh nảy ra ý nghĩ muốn Thi Phụng giết Thoại Sơn.

Cuối cùng Hân lên tiếng. Giọng của anh ta mất đi vẻ tự tin thường ngày.

- Mặc dù là bạn học với nhau song anh và Sơn không thân lắm... Hai đứa cũng không chơi với nhau. Thỉnh thoảng có tiệc anh mới mời Sơn tới nhà...

Thi Phụng cười thầm khi nghe Hân thú nhận. Riêng nàng nhờ có chủ tâm, nên trong thời gian làm việc với nhau, đã âm thầm nhận xét và ghi nhận tính tình, sở thích, hoạt động hằng ngày. Nàng biết nhiều về ưu và khuyết điểm của Thoại Sơn. Nàng biết anh thích ăn món gì, loại thức ăn nào. Nàng biết anh là một người giàu tình cảm, hiền lành, tử tế và khiêm nhường. Gần đây nàng mới khám phá ra nhiều chuyện khiến cho nàng ngỡ ngàng đồng thời vui mừng và cảm phục người tình nhiều hơn nữa. Một hôm nàng tới nhà trong lúc Thoại Sơn đi New York. Vào phòng ngủ nàng thấy phong thư đã mở rồi của ngân hàng gửi về hàng tháng. Tò mò nàng mở ra đọc. Cái giấy tường trình của nhà băng cho nàng biết anh đã làm rất nhiều việc mà nàng không ngờ. Anh gửi tiền cho các thương phế binh, cho trẻ em tàn tật hoặc mồ côi Việt Nam. Sự tò mò tìm hiểu về người mà mình yêu thương khiến cho nàng lục tìm giấy tờ trong phòng. Thoại Sơn gửi tiền cho một cơ quan giúp đỡ những người vô gia cư, cho Salvation Army, Red Cross tại nơi mình cư ngụ. Anh là một trong ba người đứng ra thành lập một cơ quan giúp đỡ cho học sinh nghèo muốn đi học đại học mà không có tiền.

- Phụng...

Tiếng gọi của Hân khiến cho Thi Phụng ra khỏi dòng suy nghĩ của mình.

- Xin lỗi anh Hân. Phụng hay suy nghĩ vẩn vơ...

Ngừng lại với tay lấy ly nước lên hớp một ngụm nhỏ xong Thi Phụng cười nhìn Hân.

- Anh Sơn là một người giàu tình cảm và lý tưởng...

Tuy thấy nụ cười mỉa mai của Hân song Thi Phụng tảng lờ nói tiếp. Dường như nàng nói cho mình nghe hơn là để cho Hân nghe.

- Thoại Sơn có thể chết vì tình...

Hân nhìn đăm đăm Thi Phụng. Anh lơ mờ nghĩ ra điều mà Thi Phụng ám chỉ nhưng vẫn im lìm không dám nói ra.

- Bởi thế chỉ có tình yêu mới làm cho Thoại Sơn đau khổ và tự quyên sinh...

Hân gật đầu. Cầm lấy cái bóp da như sữa soạn đứng lên Thi Phụng tiếp nhanh.

- Anh Hân nên kiên nhẫn. Nếu anh không kiên nhẫn và nghe theo sự xếp đặt của Phụng thì Phụng sẽ trả lại tiền và để anh Hân làm một mình...

Hân cười hực.

- Phụng dám... Phụng nên biết tôi có đủ bằng chứng để lôi cô ra tòa. Nếu Thoại Sơn mà xem cái dvd thì nó sẽ ghê tởm cô...

Thi Phụng mỉm cười. Nàng có thái độ bình tĩnh trước lời hăm dọa của Hân. Điều đó khiến cho anh ngạc nhiên.

- Anh Hân chắc biết anh Chu?

- Tôi biết...

- Cách đây hơn tuần lễ Phụng có gặp anh Chu ở nhà anh Sơn. Viện có là mình cần biết một vài điều căn bản về cuốn tiểu thuyết Làm Thế Nào Để Giết Một Văn Sĩ nên Phụng có hỏi anh Chu về trường hợp giết người. Ảnh cho biết là nếu Phụng tự thú nhận tội ác của mình với cảnh sát đồng thời hợp tác với họ để truy tố anh Hân thì Phụng sẽ được miễn truy tố. Tuy có gia đình nhưng Phụng là một kẻ vô danh. Còn anh Hân là văn sĩ tiếng tăm. Nếu nội vụ đổ bể ra thì sự nghiệp văn chương của anh sẽ chấm dứt...

Hân nhìn Thi Phụng trừng trừng. Nếu có thể anh sẽ bóp cổ nàng chết. Tuy nhiên anh cố dằn cơn nóng giận. Giọng nói của anh gằn gù trong cổ họng.

- Còn cô... Cô cũng sẽ mất Thoại Sơn...

Thi Phụng bật lên tiếng cười thánh thót.

- Anh Hân nói như thế là anh Hân chưa biết Thoại Sơn. Anh Hân chưa biết anh Sơn yêu Phụng tới mức độ nào. Phụng nghĩ nếu Phụng thú thật anh Sơn sẽ tha thứ cho Phụng. Ảnh có thể bị shock lúc ban đầu nhưng sau đó ảnh sẽ tha thứ cho Phụng bởi vì mất Phụng là ảnh sẽ mất tình yêu... Anh Sơn là một người có lòng quảng đại và độ lượng. Ảnh không như một vài người khác nhỏ nhen và ti tiện...

Hân biết Thi Phụng chươi khéo mình. Giận xanh mặt song anh cố nhịn không để lộ ra

ngoài. Đứng dậy như có ý tiễn khách anh cười nói một cách vui vẻ với Thi Phụng.

- Phụng nói có lý lắm. Anh sẽ nghe theo lời Phụng cố gắng chờ đợi. Hi vọng Phụng sẽ không làm anh phật lòng...

Thi Phụng im lặng bước ra cửa. Trên đường lái xe trở về nhà nàng miên man suy nghĩ về những lời mình đã nói với Hân. Mặc dù nói với Hân như vậy nhưng thật ra nàng không dám quả quyết là Thoại Sơn sẽ thứ tha chuyện nàng cùng với Hân âm mưu giết anh. Cũng vì thế mà nàng do dự chưa dám thổ lộ việc làm xấu xa của mình. Nàng sợ. Nàng sợ mất Thoại Sơn. Nàng sợ mất tình yêu. Nàng biết nàng đã phạm tội và không muốn dấn sâu vào tội ác. Nàng không thể giết Thoại Sơn. Nàng không thể, bằng cách này hay cách khác, bằng bất cứ hành động nào giết chết Thoại Sơn hoặc làm cho anh tự tử. Nàng yêu anh và nàng phải bảo vệ tình yêu của mình. Hạnh phúc đang ở trong tay. Nàng không thể để nó vụt mất. Hạnh phúc chỉ tới với nàng một lần mà thôi.

Hân ngồi im nhìn ra ngoài đường. Từ trong phòng làm việc nơi tầng thứ nhì anh có thể thấy con đường tráng nhựa phẳng phiu. Hàng cây xanh cao nhất rung rinh trong cơn gió nhẹ. Nắng hanh vàng động trên mái nhà màu nâu của căn nhà đối diện. Sau lần gặp nhau hôm kia anh không hề nghe tin tức gì của Phụng. Gọi điện thoại mấy lần mà nàng im lặng không chịu trả lời. Điều đó khiến cho anh tức bực lẫn lo âu. Chuyện mưu giết chết Thoại Sơn đi tới một giai đoạn cuối cùng nhưng lại không có nhiều thuận lợi cho anh. Điều đó không có chi lạ bởi vì anh đã phạm nhiều lỗi lầm. Chọn Thi Phụng là một lỗi lầm thứ nhất. Chọn một người đàn bà làm hit man, anh đã phạm một sai lầm căn bản. Do ở bản tính cố hữu của mình là sợ hãi, mềm yếu, tình cảm, đàn bà không phải hoặc khó thể trở thành kẻ giết người chuyên nghiệp. Lỗi thứ nhì của anh là hấp tấp, vội vàng không chịu suy nghĩ và nghiên cứu tường tận về tính tình của Thi Phụng. Nàng trẻ đẹp, bất thiệp, duyên dáng, quyến rũ. Đó là những ưu điểm hiếm người có được. Tuy nhiên nàng cũng có một vài khuyết điểm như nặng về tình cảm và nhất là lương thiện. Chính cái thiện, hay cái lương tâm trong sáng đã khiến nàng do dự không thể dứt khoát tư tưởng cũng như hành động của mình. Kẻ giết người có dự mưu là kẻ có cái mầm ác ở trong tâm của họ. Riêng Thi Phụng thời không. Nàng nhận lời anh chẳng qua do hoàn cảnh dồn ép chứ thật tâm nàng không phải là kẻ giết người vì bất cứ vì lý do gì. Cái lầm thứ ba của anh là đánh giá thấp đối thủ của mình. Vì tự tính, chủ quan, anh đã coi thường Thoại Sơn. Một điều quan trọng nhất khiến cho mưu định của anh bất thành là tình yêu. Do hoàn cảnh đặc biệt, chồng bị tai nạn ngồi xe lăn mấy năm, nên Thi Phụng là một người đàn bà thiếu thôn tình yêu. Nàng khao khát được nghe lời âu yếm, cử chỉ dịu dàng, thái độ thông cảm, hiểu biết và chia sẻ. Nàng có chồng nhưng chồng nàng không làm tròn bổn phận của một người chồng cho nên khi gặp Thoại Sơn nàng biết mình đã gặp được một người đàn ông lý tưởng. Từ đó nàng yêu

Thoại Sơn và không thể giết người mà mình yêu thương. Những điều đó vượt ra ngoài sở liệu của anh. Bây giờ ngồi suy nghĩ lại Hân biết anh cần phải điều chỉnh kế hoạch của mình trước khi sự tình tồi tệ hơn. Một điều quan trọng nhất và cũng là lỗi lầm lớn nhất mà anh mắc phải chính là phong thư gửi cho Thi Phụng. Anh tưởng dùng cái dvd để hăm dọa, thúc hối nhưng đồng thời cũng đẩy Thi Phụng vào chân tường. Vì muốn bảo vệ mình và Thoại Sơn, nàng có thể sẽ có phản ứng ngược lại rất bất lợi cho anh. Thi Phụng có thể tự thú tội của mình với cảnh sát và cái dvd cộng thêm hai cái chi phiếu mà anh đã ký cho nàng là một bằng chứng hiển nhiên để cảnh sát truy tố anh ra tòa về tội chủ mưu giết người. Nghĩ tới chuyện này Hân lo âu. Cảm giác bất an này theo đuổi khiến cho anh ngồi đứng không yên. Muốn xoay chuyển lại tình thế anh cần phải gặp Phụng để thu hồi tang chứng. Ngoài ra anh cần phải nhớ là không thể mắc phải lỗi lầm nữa.

Chu vội vã đón tiếp Thi Phụng ngay tại văn phòng của mình.

- Phụng uống gì tôi lấy cho?

- Dạ cảm ơn anh. Anh cho Phụng xin ly nước lạnh...

Chu đi ra ngoài rồi lát sau trở vào. Đặt ly nước lạnh xuống bàn ngay chỗ Thi Phụng ngồi anh tươi cười hỏi.

- Sao chừng nào đám cưới. Sơn khoe với tôi là nó mua cho Phụng cái nhẫn đính hôn...

Thi Phụng cười e lệ. Hóp ngum nước nàng thốt. Giọng của nàng run run.

- Chắc anh Sơn cũng nói cho anh biết là Phụng đã nhận lời cầu hôn của anh...

Chu gật đầu cười. Nhìn người đối diện giây lát anh mới lên tiếng. Giọng của anh dịu dàng và thân ái như nói với một người bạn thân.

- Sơn có nói điều đó. Tụi này là bạn thân với nhau, thương nhau như anh em ruột. Hai vợ chồng tôi rất vui mừng khi biết Phụng và Thoại Sơn yêu nhau. Sơn là một người tốt...

Thi Phụng gật đầu.

- Phụng biết anh Sơn là một người tốt. Anh sẽ là một người chồng mà Phụng mong ước được có trong mơ của mình...

Chu gật đầu cười. Nụ cười của anh thật hiền hậu. Điều đó khiến cho Thi Phụng cảm thấy an tâm và không ngại ngần nói ra hết những rắc rối của mình.

- Khi anh Sơn ngỏ lời cầu hôn thời thật ra Phụng cũng do dự không dám nhận bởi vì hai điều. Thứ nhất là hoàn cảnh gia đình. Phụng đang có chồng và vẫn chưa ly dị chồng. Điều thứ nhì là Phụng cảm thấy không xứng đáng với tình yêu của anh Sơn dành cho Phụng...

Chu im lặng nghe. Anh nhận thấy nội tâm của Phụng có điều gì bất ổn. Lời nói của nàng có nhiều mâu thuẫn và đôi khi lộn xộn. Hơn nữa nàng lại có thái độ bần khoản và bứt rứt. Dường như nàng đang lâm vào chuyện gì khó xử hoặc khó nói ra.

- Sở dĩ Phụng nhận lời cầu hôn chỉ vì không muốn anh Sơn buồn, không muốn làm anh thất vọng...

Chu cau mày. Anh lơ mơ đoán ra lý do Phụng điện thoại xin gặp mình. Nàng có điều gì khó thổ lộ ngay cả với Thoại Sơn.

- Phụng là vợ chưa cưới của Sơn thời cũng là bạn của tôi. Vậy có điều gì thắc mắc Phụng

cứ nói ra. Chuyện Phụng chưa ly dị chồng mà nhận lời cầu hôn của Sơn cũng không có gì quan trọng. Not a big deal ...

Chu nhấn mạnh câu nói cuối của mình. Phụng mỉm cười nhìn Chu với vẻ biết ơn.

- Đó là tôi nói về lý. Còn về mặt tình cảm thì chắc không có ai trách móc hay chê bai Phụng ly dị người chồng tàn phế và bất lực của mình để lấy một người chồng khác. Phụng còn trẻ mà. Phụng còn hai đứa con nhỏ phải nuôi dưỡng. Phụng phải nghĩ tới tương lai của con cái. Thoạt Sơn có khả năng về tài chánh để giúp Phụng cho con lên đại học...

- Dạ anh Chu nói đúng. Phụng cũng cảm ơn anh Chu đã hiểu và thông cảm cho hoàn cảnh của Phụng. Phụng hân hạnh có anh Chu là bạn...

Bật cười vui vẻ Chu nói đùa.

- Khi Sơn và Phụng có con tôi sẽ yêu cầu được làm cha đỡ đầu của đứa bé...

Thì Phụng mỉm cười sung sướng. Tuy nhiên sau đó nàng trở lại vẻ buồn rầu và lo âu.

- Chuyện hôn nhân của anh Sơn và Phụng sẽ êm đẹp nếu không có một rắc rối. Phụng xin gặp anh Chu cũng vì rắc rối này. Phụng nghĩ anh Chu có thể giúp đỡ Phụng...

Chu im lặng nghe Thi Phụng trình bày câu chuyện. Thỉnh thoảng anh cau mày. Có lúc anh thở dài. Đôi khi anh há miệng định nói hay định hỏi nhưng cố gắng kềm giữ để cho Thi Phụng kể đầu đuôi câu chuyện. Cuối cùng Thi Phụng chấm dứt bằng tiếng thở dài rồi nói trong tiếng khóc.

- Phụng cảm thấy mình không xứng đáng với tình yêu của anh Sơn. Phụng biết mình phạm tội...

Chu nhìn Thi Phụng đang ngồi đối diện với mình qua chiếc bàn rộng. Anh không thấy một kẻ âm mưu giết người. Anh chỉ thấy một người đàn bà hiền lành đơn hậu, vì hoàn cảnh phải làm chuyện xấu. Thi Phụng không thể trở thành kẻ giết người.

- Phụng biết mình làm bậy và tự động gặp tôi để trình bày. Phụng đã làm đúng. Đúng vai trò của một người cầm cân công lý tôi sẽ giúp Phụng và ngược lại Phụng phải giúp tôi...

- Dạ anh Chu muốn Phụng giúp điều gì. Nếu làm được Phụng sẵn sàng...

Chu mỉm cười nói với Thi Phụng bằng giọng nhẹ nhàng.

- Tôi cần Phụng làm nhân chứng. Tôi cần có bằng chứng để truy tố Hân...

Khẽ gật đầu Phụng mở bóp lấy ra một phong bì màu vàng đưa cho Chu.

- Trong này có hai cái chi phiếu mà anh Hân đã trả cho Phụng. Ngoài ra còn có hai cái dvd ảnh thu hình...

Thì Phụng ngập ngừng không nói hết câu song Chu gật đầu tỏ vẻ hiểu.

- Hân còn đưa cho Phụng hai mươi lăm ngàn tiền mặt nhưng Phụng lỡ xài hết rồi...

Thấy vẻ ngượng ngùng và sợ sệt của Thi Phụng Chu không nỡ nặng lời nên anh cười trấn an.

- Không sao... Hai cái chi phiếu và cái dvd này cộng thêm lời thú tội của Phụng cũng đủ bằng chứng cho tôi truy tố Hân rồi...
- Dạ Phụng cảm ơn anh Chu nhiều lắm...

Nói xong Thi Phụng đứng lên vì biết Chu rất bận bịu. Thân tiễn Thi Phụng ra tới cửa Chu còn nói thêm.

- Tôi khuyên Phụng nên thú thật với Sơn. Nếu thật tình thương yêu Phụng thì nó sẽ tha thứ. Không có ai giấu diếm được sự thật đâu...
- Dạ Phụng sẽ nghe lời anh...

Thi Phụng gấp lá thư bỏ vào phong bì đã đề tên người nhận và dán sẵn tem. Nước mắt nàng rơi lả tả trên phong thư tình gửi cho Thoại Sơn. Nàng có thừa nước mắt để dán kín phong thư lại.

- Anh yêu,

Đúng ra em phải gặp mặt để nói cho anh biết chuyện này nhưng em sợ em không có đủ can đảm để nói cho nên em phải viết thư. Sau khi anh đọc thư xong thời em cũng xin anh một điều là anh hãy quên em đi vì em không xứng đáng làm người yêu và làm vợ anh. Em đã làm một chuyện xấu và em phải trả cái giá cho việc làm của mình.

Hơn nửa năm trước đây em tình cờ gặp Hân và sau đó quen Hân. Trước hết em xin mình định với anh là em không yêu Hân cũng như không có một liên hệ tình cảm nào với Hân hết. Chuyện của em với Hân hoàn toàn là business . Quen nhau thời gian Hân muốn em làm việc cho Hân. Lúc đó vì cần tiền nên em đã nhận lời. Chắc anh còn nhớ lần đầu tiên mình gặp nhau. Đêm hôm đó Hân đã trả cho em một ngàn đô la để em tìm cách làm quen với anh. Chuyện mà Hân giới thiệu em là em bà con chú bác của Hân cũng do Hân xếp đặt. Sau đêm đó Hân đề nghị trả cho em hai trăm năm chục ngàn để em giết anh. Lý do mà Hân muốn giết anh là vì ganh tị với tài năng của anh. Anh chết Hân sẽ trở thành người viết văn nổi tiếng nhất. Lúc đó vì bị thất nghiệp không có tiền lại thêm nợ nần tùm lum nên em đã nhận lời mà không chịu suy nghĩ chính chắn.

Trong lần gặp gỡ đầu tiên em biết là anh rất thích em và chính em, em cũng cảm mến anh nữa. Xuyên qua thời gian quen biết, em mới khám phá ra anh là một người đàn ông hiền

hậu, thật thà, tử tế và giàu tình cảm. Anh còn nhớ lần chúng mình đi ngủ đại hồ không. Chính em, do đồng tiền thúc bách đã tỉnh trán nước anh chết. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà em chỉ làm nửa chừng. Cũng như khi anh bị rơi xuống nước trong đêm bão tố em đã quăng dây cứu anh. Lần chúng mình đi Grand Canyon cũng vậy. Em vẫn còn mang ý định thủ tiêu anh. Em mơ thấy anh rơi xuống vực sâu nằm chết. Nhiều đêm em đã sống trong ác mộng thấy em cầm dao đâm anh chết. Em sống trong nỗi thấp thỏm. Em sống trong sự lo âu. Hân đã nhiều lần thúc hối, hăm dọa em phải giết anh. Em xấu hổ vì tiền mà em trở thành một kẻ giết người, giết một người đã giúp đỡ mình, đã đối xử tốt với mình và nhất là đã thành thật yêu thương mình. Cái mặc cảm tội lỗi đã giày vò em, khiến cho em ăn ngủ không yên, làm cho em cảm thấy mình không xứng đáng với tình yêu của anh. Gần đây anh lại ngỏ ý lấy em làm vợ. Điều đó khiến cho em suy nghĩ rất nhiều và sau cùng đi tới một quyết định. Em biết em không thể, không đủ can đảm để giết anh, cho nên cách duy nhất là em dẹp bỏ ý nghĩ giết anh. Em đã gặp anh Chu và trình bày câu chuyện cũng như nỗi khổ tâm của em. Em biết em đã phạm tội và sẽ bị pháp luật trừng trị nhưng em bằng lòng với quyết định của mình. Em chỉ có điều ân hận là em gặp anh, yêu anh nhưng cuối cùng bị mất tình yêu mà mình đã mong ước trong giấc mơ của mình hồi còn trẻ...

Sau hết em xin anh đừng tìm gặp em. Anh hãy quên em đi vì em không xứng đáng với anh, với tình yêu diệu tuyệt mà anh đã cho em. Em cũng không van xin anh sự tha thứ bởi vì em không đáng được tha thứ...

Thoại Sơn thở dài khi đọc xong lá thư của Phụng. Anh vừa giận vừa thương nàng. Nhưng anh biết mình thương nhiều hơn giận. Hôm qua Chu gọi điện thoại nói cho anh biết chuyện Hân chủ mưu giết anh bằng cách mướn Phụng làm hit man. Với lời khai của Phụng và các bằng chứng hiển nhiên nên Hân đã bị bắt và sẽ bị truy tố. Vì không muốn chuyện lộ ra có hại cho Phụng nên anh đã khẩn khoản xin Chu ngưng truy tố Hân. Chu còn cho anh biết là Phụng vì lý do tự thú tội và có công hợp tác với chính quyền nên nàng được trả tự do.

Ngôi nhà rộng im lìm và vắng vẻ. Thoại Sơn cảm thấy cô đơn và buồn rầu. Hết rồi bóng dáng thướt tha và yêu kiều của Thi Phụng. Anh không còn được nghe tiếng cười hạnh phúc của người yêu. Giọng thủ thi ân tình của nàng. Nụ hôn mật ngọt. Thân thể mềm ẩm. Mùi hương của ái ân như lãng đãng đâu đây, bàng bạc trong căn nhà quạnh hiu. Mình phải làm sao? Thoại Sơn tự hỏi. Quên đi chuyện cũ? Tha thứ cho Thi Phụng? Nói lại cuộc tình đang

dở? Những câu hỏi lớn vồn trong trí. Anh biết là anh yêu Thi Phụng. Anh cần nàng và không thể sống thiếu nàng.

Tiếng còi vang lên báo hiệu giờ tan sở. Thi Phụng uể oải dọn dẹp bàn giấy của mình. Sau khi lá thư từ biệt được gửi đi nàng tự động nghỉ làm cho Thoại Sơn. Cũng may nàng được hãng bảo hiểm State Farm nhận làm thư ký lo sổ sách giấy tờ. Lương không nhiều lắm nhưng gia đình nàng tạm thời qua cơn khốn khó.

Mở cửa, ngồi vào tay lái nàng ngồi thần thờ chưa vội mở máy xe. Nàng cảm thấy nhớ nhung. Nhớ quay quắt cả người. Nhớ lười ăn biếng ngủ. Nhớ môi hôn ngọt ngào. Nhớ ái ân đắm say. Nhớ nụ cười tiếng nói. Hình dung ra khuôn mặt của Thoại Sơn nàng ứa nước mắt. Anh đã ra đi khỏi cuộc đời của nàng. Bây giờ chỉ có nàng ngồi ôn lại chuyện cũ, gặm nhấm nỗi đau của mình. Anh ơi... dù xa anh em vẫn yêu anh mãi mãi. Em vẫn cảm ơn anh đã cho em một thời mật ngọt, một tình yêu điểm tuyệt không có trong mơ. Em biết điều đó. Không bao giờ có tình yêu đẹp như mình mơ ước phải không anh...

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Một tiếng. Hai tiếng. Thi Phụng tần ngần. Nàng không có mong đợi người khác gọi mình. Ba tiếng. Bốn tiếng. Nàng chậm chạp mở máy. Số điện thoại lạ.

- Hello...

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm khàn, thật lạ mà nàng chưa bao giờ nghe. Người lạ nói tiếng Anh trôi chảy nhưng giọng lại giống như người ngoại quốc nói tiếng Anh. Tuy giọng nói là lạ song nàng nghe âm hưởng hao hao như giọng nói của một người mà nàng đã quen là Hân.

- Tôi đã bắt cóc hai đứa con của bà. Nếu bà muốn chuộc mạng cho con thì bà phải đích thân tới gặp tôi để thương lượng...

Lạnh toát người vì sợ hãi. Thi Phụng hầu như muốn buông rơi cái điện thoại của mình rồi sau đó bật khóc nức nở.

- Ông ơi... Tôi van ông đừng có giết con tôi... Ông muốn gì tôi cũng làm theo ý của ông...

- Bà phải làm theo lời tôi dặn. Thứ nhất bà không được báo cảnh sát. Bà nghe rõ chưa?

Tiếng người lạ gần gần. Thi Phụng lập lại.

- Tôi biết... Tôi sẽ không báo cảnh sát...

- Thứ nhì bà phải đi một mình tới gặp tôi. Bà nghe rõ chưa?

- Dạ tôi nghe ông...

- Bà biết đường lên núi không?

- Dạ biết...

- Ok... Bây giờ bà hãy lái xe lên núi rồi tôi sẽ chỉ đường tiếp cho bà. Bà nên nhớ là tôi có người theo dõi và quan sát bà. Muốn gặp mặt hai đứa con bà tuyệt đối không nên gọi cảnh sát...

- Dạ tôi sẽ làm theo lời ông dặn...

Như một kẻ mất hồn Thi Phụng thần thờ lái xe. Nàng lo lắng và sợ hãi. Lòng thương con khiến cho nàng làm theo lời dặn bảo của người lạ mà không nghĩ tới hậu quả. Nàng cũng không đủ bình tĩnh để suy nghĩ bất cứ chuyện gì có thể nguy hại cho bản thân. Nàng sợ cuống lên tới độ không chịu báo với cảnh sát. Đi hết con đường lên núi nàng mới chợt nhận ra đây là con đường tới nhà của Hân và Thoại Sơn. Tên Hân làm cho nàng liên tưởng tới chuyện vì oán giận mình đã tố cáo nên anh ta bắt cóc con mình để trả thù. Ý tưởng đó khiến cho nàng càng thêm sợ hãi.

- Bà tới đâu rồi?

Tiếng người lạ vang lên đầy hăm dọa.

- Tôi đã lên tới đỉnh...

- Bà biết Meadow Lane chứ gì?

- Dạ tôi biết...

- Bà quẹo vào Meadow Lane xong tìm ngôi nhà màu trắng có chiếc SUV đen đang đậu trước cửa. Tôi sẽ chờ bà... Bà nghe rõ chưa?

- Dạ tôi nghe ông rõ. Còn hai đứa con của tôi ở đâu?

- Chúng nó đang ở trong xe với tôi...

Điện thoại bị người lạ cắt đứt một cách đột ngột khiến cho Thi Phụng không kịp hỏi thêm tiếng nào. Khi nghe kẻ lạ nói tới tên đường Meadow Lane nàng quả quyết kẻ bắt cóc con mình chính là Hân vì nhà của Hân cũng nằm trên đường này. Tuy nhiên kẻ lạ lại bảo nàng quẹo trái thay vì quẹo phải. Đó là một khác biệt. Khác biệt thứ nhì là nhà của Hân màu xanh chứ không phải màu trắng. Quẹo trái ở ngã tư nàng lái xe chậm chậm trên đường. Tự dưng nàng ứa nước mắt. Quãng đường này nàng đã đi về hàng ngày khi còn làm việc cho Thoại Sơn. Nàng nhớ từng ngôi nhà. Nàng quen từng cái thùng thơ. Nàng biết các thân cây dọc theo hai bên đường. Trên quãng đường này nàng và Thoại Sơn từng nắm tay nhau đi trong những buổi trưa mát trời. Cũng chính trên con đường đầy bóng mát này nàng đã nói cho anh nghe về những ước mơ vụn vặt của mình. Kỷ niệm đẹp mà cũng vô vàn chưa xốt. Cuối cùng nàng dừng lại khi thấy chiếc xe SUV màu đen. Nàng ngạc nhiên vì chiếc xe lại đậu ngay trước cửa nhà của Thoại Sơn. Không lẽ Hân đã bắt cóc Thoại Sơn và luôn cả hai đứa con của mình. Thi Phụng lảo bầm. Có thể lắm... Có thể Hân muốn bắt luôn cả nàng nữa... Đậu xe lại nàng chậm chạp đi tới chiếc xe sơn đen. Nới cửa kính có miếng giấy trắng. Thi Phụng đọc nhỏ.

- Cửa không khóa. Bà đi vào nhà. Hai đứa con của bà ở trong đó...

Hơi ngẩn ngừ rồi sau cùng nàng lảo bầm.

- Đi thôi đi... Cùng lắm là mình chết chung với Thoại Sơn...

Năm phút để nàng đi hết con đường tráng xi măng dẫn vào cửa. Đúng như lời kẻ lạ nói. Cửa không có khóa. Nhà vắng tanh. Sự im lặng làm cho nàng sờ sợ và do dự không dám bước vào. Cuối cùng nàng cũng phải bước đi. Phòng làm việc của nàng vẫn y nguyên. Phòng ngủ của Thoại Sơn cũng không có gì thay đổi. Nhà bếp cũng vậy. Theo cầu thang nàng bước xuống phòng giải trí. Thảm mượt như nhung. Quầy rượu có chai sâm banh ướp

nước đá. Đèn mờ mờ. Nhạc cất lên dịu dịu. Lời ca như tiếng thì thầm.

- Yêu nhau trong cuộc đời

Mơ duyên tình dài

Gắn bó đôi lời

Ta quen nhau một ngày

Thương nhau một đời

Giữ cho lâu dài...

Khi yêu nhau lần đầu

Duyên chưa đậm màu

Cũng đã say nhiều

Rồi thời gian quen biết

Tình ta tha thiết muôn phần...

Tiếng hát như tiếng lòng, xoáy sâu vào nỗi đau niềm nhớ khiến cho nước mắt của Thi Phụng ứa ra làm nhạt nhòa cảnh vật. Thoại Sơn hiện ra sau quây rượu. Thi Phụng lịm người. Cũng nụ cười thân quen. Cũng ánh mắt đam mê. Cũng mái tóc bênh bồng. Cũng hơi hám thân quen. Cũng những gì nàng đã thấy trong mơ của mấy tháng xa nhau. Từng bước. Từng bước. Tình yêu đẩy họ lại gần nhau, gần nhau hơn cho tới khi mặt chạm mặt và tay trong tay.

- Tôi bắt cóc bà và con bà... Bà có chịu đi với tôi không?

Thi Phụng thì thầm.

- Ông không cần bắt cóc tôi cũng tình nguyện đi theo ông... mãi mãi...

Thu 2009

chu sa lan